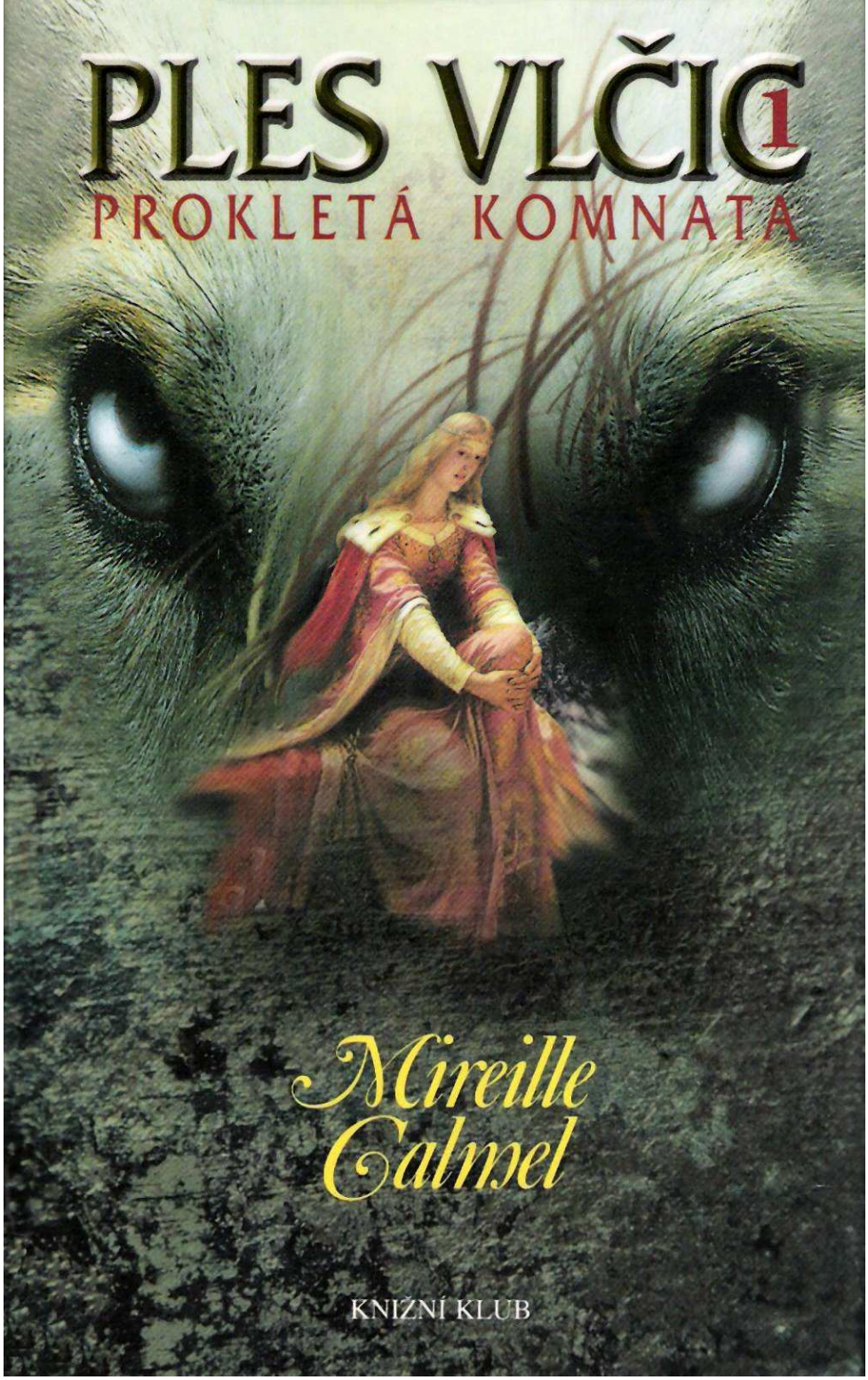
PLES VLČIC 1

PROKLETÁ KOMNATA

Mireille Calmel

KNIŽNÍ KLUB

PLES VLČIC 1
PROKLETÁ KOMNATA

Mireille Calmel

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Hana Müllerová

Copyright © XO Éditions, 2003
Translation© Hana Mülerová, 2005
Copyright of the Czech edition© Euromedia Group, k. s., 2005

ISBN 80-242-1408-3

Všem ženám,
ať žijí kdekoliv a kdykoliv,
které jsou bity,
znásilňovány a ponižovány.
Všem, pro něž je jejich odlišnost
stejně jako život břemenem.
Těm, které sní o spravedlnosti,
svobodě a lásce.
A konečně těm ženám a mužům,
kteří bojují za to,
aby naděje nikdy nezemřela.

Prolog

Nebyl to vlastně ani strach. Pouze jakýsi lehký neklid, který se mu usadil na prsou a odtud jako by klesal až do lýtek, svírajících boky osla. Onen pocit, jenž se vás občas zmocní za soumraku, když svítí kulatý měsíc v úplňku a jen chvílemi ho zahalí černý mrak potrhaný větrem. Předtucha, že ty věže, jejichž černé majestátní obrysy se rýsují na skále na samém konci cesty, mu neposkytnou vytoužené útočiště.

Ve snaze potlačit to absurdní a směšné mrazení se abbé Barnabé přežehnal křížem, stáhl si kapuci a nahmatal jílec stříbrné dýky, kterou měl připevněnou u opasku.

Uklidnilo ho ticho kolem, dvojitá zídka ve výši člověka táhnoucí se kolem tohoto úseku cesty, která chránila pocestné před útokem vlků: popohnal unaveného osla.

„Tady je to, pane.“

François de Chazeron, pán z Volloru a z Montguerlhe, sklouzl s mrzutým výrazem z koně. Neotevřel ústa od chvíle, co pro něj jeho správce dnes ráno poslal na Vollore, kde právě pobýval. Správce, jenž měl na starosti právní záležitosti hradního pána, nenaléhal a také sesedl. O několik metrů dál postávali na cestě dva mumlající mniši obklopení narůstajícím zástupem zevlounů, přilákaných děsivou podívanou.

Správce nemusel přivolávat na pomoc skupinku vojáků, která je doprovázela. Povýšené a arogantní

chování pána těchto míst odkázalo přihlížející do patřičných mezí, takže protáhli obličeje a začali se modlit.

Představený kláštera v Moutieru Guillaume de Montboissier jim kývl hlavou na pozdrav, což François de Chazeron bez velkého nadšení opětoval. Oba muži se k sobě chovali chladně od chvíle, kdy šlechtic odmítl dát knězi potřebné peníze na výstavbu nové kaple, kterou pokládal za zbytečnou a příliš honosnou. Představený kláštera mu to zazlíval. Vztahy mezi nimi uvízly na mrtvém bodě.

Správce ukázal na hubenou postavu ležící na udupané zemi a lítostivě poznamenal:

„To je pátý…“

„Já umím počítat, Hucu,“ přerušil ho suše François de Chazeron a nohou odsunul rubáš, který cudně zakrýval mrtvolu.

„Prokazatelně vlk,“ dodal.

Huc de la Faye to nezpochybňoval. Tělo poznamenané krvavými škrábanci a skelný pohled mrtvého, jenž si ještě zachoval známky prožité hrůzy, mluvily samy za sebe. Přesto tu správce stál celý zmatený. Byl si naprosto jistý, že by žádný vlk nedokázal přeskočit zídku, vybudovanou bez otálení po předchozím útoku před třemi měsíci.

„Zná ho někdo?“ zeptal se Chazeron.

„Je to bratr exorcista z Clermontu,“ odpověděl Guillaume de Montboissier. „Požádali jsme ho, aby se pokusil vypátrat viníka těch zločinů, ale jak se zdá, neměl víc štěstí než jeho předchůdce.“

François de Chazeron zkřížil svůj chladný pohled s pohledem šedých očí abbého z Moutieru.

„Skutečně?“ poznamenal ironicky a na jeho tenkých rtech se mihl náznak úsměvu.

Huc de la Faye je přerušil:

„Musíte přece o těch fámách vědět, pane. Vycházejí z předchozích podivných událostí a přiznám se, že i já jsem poněkud vyvedený z míry. Proč pouze kněží a proč pokaždé, když je měsíc v úplňku? Spoléhal jsem na tu zídku, že všechny pověry umlčí, ale protože je zcela neúčinná, ještě je posílila.“

„Pouhá shoda okolností,“ odsekl François de Chazeron, viditelně podrážděný.

„Přesto nepříjemná a nemůžete ji popřít,“ přidal se Guillaume.

„No tak, pane abbé, mluvme vážně…“

„Pohleďte na toho muže, pane de Chazeron,“ pobídl ho Guillaume a ukázal prstem na opuchlý obličej zesnulého, „pohleďte na něj a řekněte mi, jestli z rysů tohoto vymítače ďábla nečiší ona největší hrůza, hrůza z toho, že se dnes v noci setkal se Satanem.“

François de Chazeron se ale nedíval na obličej, na nějž byl tak naléhavě upozorňován, ale na zaťatou pěst mrtvoly. Jediný krok mu stačil na to, aby stanul vedle ní a rozevřel zaťaté prsty. To, co uviděl, ho přinutilo zděšeně vykřiknout.

V dlani této ruky s nehty potřísněnými zaschlou krví se mísily šedé vlčí chlupy s jemnými dlouhými hnědými vlasy.

Už několik dní se stále citelněji ochlazovalo, aniž se les, pokrývající auvergneské hory, na pohled nějak změnil.

V kraji mezi Clermont-Ferrandem a Thiersem byly okraje příkopů podél cest jen občas lehce ojíněné. I po několika prudkých ledových přepršká končil prosinec tohoto roku 1500 v kraji pana de Chazeron za poměrně mírného počasí.

François de Chazeron se usadil na Montguerlhe, aby mohl sledovat počínání svého hlavního správce. Politováníhodný objev Huca de la Faye vyvolal nejrůznější pověrčivé dohady, že vlkodlak pronásleduje církev, z čehož vyplývá, že to tedy musí být sám Satan. A Françoisovi se vůbec nelíbilo, jak rychle se tato fáma šířila.

Tento hrdý, panovačný a nadutý mladý jednadvacetiletý šlechtic se spíš snažil vzbudit pozornost svých nadřízených a získat důležitější postavení, aby zvýšil cenu svých majetků ve Vollore a Montguerlhe, než aby se zabýval obavami svých poddaných.

Přesto se François de Chazeron nyní vydal s Hucem na statek ve Fermouly, kde podle tvrzení jakési jedenáctileté dívenky se měl přesně dva týdny poté, co byl zabit abbé Barnabé, potulovat podél zdí šedý vlk. A protože statek ležel na cestě z Thiersu do Montguerlhe, velice blízko od místa napadení, nechtěl správce zanedbat žádné podezření, i když už několikrát dobrovolná svědectví, která vyslechl, nepramenila z ničeho jiného než z bujné fantazie venkovanů.

François ho doprovázel. Zdánlivý hon na vlkodlaka mu přinejmenším umožnil ukázat se trochu na půdě svého kraje, který zanedbával už od začátku nového století, jež otevíralo jeho alchymistickému bádání zajímavé perspektivy. Už dlouhé měsíce se v jeho destilačních přístrojích v utajené věži zámku Vollore usazoval kámen mudrců, jehož prostřednictvím by mohl dokázat proměnit olovo ve zlato a zajistit si tak obrovské bohatství.

Blížil se k cíli. Věděl to, cítil to. Nezáleželo na tom, jakým způsobem ho dosáhne. Potěšení, jež mu působily jeho pokusy, stálo za všechny oběti. Už to nebude dlouho trvat a on se zaskvěje u královského dvora.

Takže celá ta záležitost s vlkodlakem ho otravovala, vzdalovala ho od důležitějších problémů, od jeho velkého destilačního přístroje a téměř chlípného vzrušení při práci s ním.

S myšlenkami na to, že je okrádán o své potěšení, projížděl branou statku Fermouly, kde ho očekával nájemce statku Armand Leterrier. Zatímco si správce zapisoval svědectví dítěte, nájemcovy mladší dcery s kovově modrýma očima, nájemce začal předkládat Françoisovi účetní doklady o hospodářských výsledcích statku.

To všechno na chvíli přitáhlo pozornost pána z Volloru, najednou však jeho pohled utkvěl na štíhlé a vznosné postavě dívky, která na dvoře na opačné straně okna házela zrní drůbeži. Pocítil ostré bodnutí ve slabinách.

„Kdo je to?“ přerušil najednou nájemce uprostřed výčtu čísel, která nevnímal.

Armand Leterrier pohlédl směrem, jímž se díval jeho pán, a pyšný na jeho náhlý zájem odpověděl upřímně:

„Moje starší dcera Isa.“

„Tedy příteli drahý,“ vykřikl François a v jeho očích se mihl divoký plamen, „ta je ale pěkná a svěží. Jak to, že jsem ji nikdy předtím neviděl?“

„Ale určitě jste ji viděl, pane, jenže od vaší předchozí návštěvy se velice změnila. Teď je jí patnáct, jako by z oka vypadla své zesnulé matce a chová se jako skutečná dáma. Ale už brzy odejde z domu, neboť ji v pátek patnáctého vdávám za Benoita, syna mistra nožíře z Grimardie.“

„Říkáš, že ji vdáváš? Bez mého povolení?“

Tón byl najednou velice úsečný. Armand začal koktat a žmoulat čepici, kterou si na začátku rozhovoru položil na kolena.

„Ale kdepak, pane, kdepak. Zásnubám těch mladých lidí požehnal už před dvěma lety váš zesnulý otec a určil datum sňatku. Nevěděl jsem, že potřebuju ještě navíc i váš souhlas.“

„Souhlas mého otce stačí,“ zmírnil tón François a nedokázal spustit oči z nádherných dívčiných křivek, které ještě zdůrazňovaly temně zelené šaty. „Ty by ses ale jistě nerad znelíbil svému pánovi, co, statkáři?“

„To jistě, pane. Na vaší půdě nám nic nechybí, pane, nemůžu si stěžovat. Právě naopak, jsem rád, že jste mi ji pronajal,“ spěchal ho ujistit Armand až příliš šťastný z toho, že se mu podařilo vyhnout se nedorozumění s Chazeronem.

Po těchto slovech se pánu z Volloru konečně podařilo odvrátit pohled ode dvora a pohlédnout na nájemce, který ztratil trochu ze své předchozí jistoty. Otevřel kožený váček a položil na stůl, u něhož rozmlouvali, dvě stříbrné mince.

Armand sledoval vykulenýma očima obě mince, které se navzájem se slibným cinknutím srazily.

„Daruj je těm dvěma hrdličkám, příteli. Jen ber! Vezmi si je,“ pobízel ho François s potměšilým pohledem.

Armand chvíli váhal, pak však už nedokázal odolat, sebral obě mince a zrudl.

„Vaše Milost je na ty děti příliš hodná.“

„Žádám za to, aby mně přišla poděkovat tvá dcera osobně. Očekávám ji na zámku Montguerlhe hned po obřadu. Samozřejmě za tuhle cenu očekávám, že bude ještě panna,“ uzavřel cynicky záležitost François, aniž ho

sebemíň dojal zkroušený obličej Armanda, který obracel mince v prstech, jako by ho najednou pálily.

„Zapomeňte na to dítě, pane Françoisi, nebo vás postihne strašné neštěstí," zaslechl za sebou stařecký hlas.

François de Chazeron se zlostně obrátil a uviděl stařenu, která se ve svých černých vdovských šatech natolik ztrácela na pozadí krbu, že si jí při svém příchodu do kuchyně vůbec nevšiml.

„Jak se opovažuješ bouřit se proti příkazům svého pána?" vykřikl François bez jakékoliv úcty k vrásčitým rukám položeným na nedokončeném pletení.

„To je má tchyně, pane," zasáhl Armand jakoby na omluvu. „Není třeba si všímat jejích řečí…"

„Mlč, synu! Zapomínáš, čím jsi mi povinován?"

V té chvíli zněl její hlas skoro výhružně. Armand se roztřásl před mocí stařeny stejně jako před temným pohledem svého pána.

„Jsem Amelie Pigerollesová, dcera čarodějnice z těchto lesů, řečené Amelie Posedlá," prohlásila stařena, jako by ho vyzývala na souboj. „I mně tak říkají."

François de Chazeron sebou překvapeně cukl. Čarodějnice, kterou místní hodnostáři zavraždili v roce 1464, patnáct let před jeho narozením. Přestože byl viník potrestán povinnou poutí k svatému Klaudiovi, kterému přinesl čtyřlibrovou svíci, kletba té nešťastnice ho dostihla o několik týdnů později. Opuchl mu obličej a zemřel v krutých bolestech. François o tom jako dítě slyšel často vyprávět. Nenáviděl čarodějnice. Nenáviděl všechny, kteří se opovážili mu čelit. Přesto se pokusil promluvit o něco mírněji. „Ty jsi taky čarodějnice?"

„Už ne, pane, už ne. Zdědila jsem jen tu přezdívku. Ale neberte na lehkou váhu posedlost staré ženy…"

François se zle zasmál. Stačí mu lusknout prsty a tahle pomatená ženská skončí v plamenech. Vstal a postavil se pyšně a vztekle mezi ni a Armanda.

„Chci panenství té dívky, hospodáři, a taky ho dostanu. Kvůli své rodině si přej, aby to bylo raději po dobrém než po zlém.“

Po těchto slovech pán z Volloru rychle vyšel z místnosti a se vztyčenou hlavou zkřížil cestu Ise, která právě vcházela dovnitř, pozpěvovala si a poklesla v uctivé pokloně.

Isa se s pláčem vrhla babičce do klína a otci, který jí s hlavou mezi rameny právě nařídil, že se musí podřídit vůli jejich pána, nevěnovala jediný pohled. Stařena položila jemnou ruku na kaštanový pramen, který se uvolnil z Isabeliných dlouhých, na šíji svázaných vlasů a padal jí na vysoká pevná ňadra.

„Neplač, holčičko,“ šeptala, „Bůh tě před tím ďáblem zachrání.“

Isa věřila i v Boha, i své babičce, která ji vychovávala od smrti její matky, jež zemřela při porodu její mladší sestry Alberie. Ale nedařilo se jí vyhnat z hlavy obavy, které hraničily s děsem.

Druhý den zašla za Benoitem, svým snoubencem, kterého něžně milovala. Právě brousil kotoučovým brouskem nože a byl rád, že vidí Isu doprovázenou Mirettou, malou hnědou fenkou. Když si všiml, že má dívka tvář celou zmáčenou slzami tekoucími z mechově zelených očí, odvedl ji stranou. Tam vyslechl její zprávu a nohy se mu podlomily.

Chvíli tiše stál, pak jakžtakž ovládl svou strašlivou zlost a vzal její dlaně do svých teplých velkých rukou. Isa trochu pookřála, ale ne nadlouho. Benoit se zhluboka

nadechl, chvíli bojoval sám se sebou a pak lítostivě vydechl: „Musíme se podrobit, Iso.“

Pokusila se mu vytrhnout, jako by ji jeho slova sežehla, ale Benoit ji stiskl ještě pevněji, a i když dívenka smrtelně zbledla, smutně pokračoval:

„Znáš místní zvyky stejně jako já. Má na to právo, Iso: neuposlechnout znamená jistou smrt. Ano, jistou smrt,“ opakoval, jako by chtěl přesvědčit sám sebe.

„Pak raději umřu,“ odpověděla Isa bezbarvým hlasem. „Je zlý a krutý, nahání mi hrůzu, i když je docela hezký.“

„Je to náš pán, Iso. Patříme mu, s tím se nedá nic dělat. Jsme jeho poddaní. Budu se snažit, abys na to zapomněla. I naše děti tě donutí zapomenout.“

„Naše děti, Benoite?“

Isabela mu zoufale pohlédla do očí.

„Copak se dá zapomenout, jestli budu muset nosit a kojit jeho parchanta?“

„Kdyby k tomu došlo, babička ti pomůže se dítěte toho zmetka zbavit,“ procedil Benoit mezi zuby.

Isa se znovu rozplakala a pokusila se mu vytrhnout. Ale Benoit ji přivinul k sobě.

„Miluju tě, Iso. Víc než cokoliv na světě. Ale neuposlechnout ho znamená smrt. Smrt,“ opakoval znovu.

Už od dětství neustále slyšel tato slova, tu základní poučku, na niž žádný venkovan nesměl nikdy zapomenout, vyjádření bezpodmínečného poddanství, v jehož jménu bylo třeba obětovat vlastní čest, vlastní touhu. A proti němu teď stálo Isabelino zoufalství, celá její krása, její záře, možná navždy ztracený smích, její pošpiněná nevinnost a nejvíc ze všeho její důvěra, kterou zradí tím, že ji vydá zvrácenosti Françoise de Chazeron. A tak mezi rty, opuchlými od úsilí spolknout vlastní zášť, vydechl:

„Utečeme, Iso. Hned po obřadu utečeme. Zachráním tě před ním, ale budeme ztraceni.“

François de Chazeron vybuchl bezmezným vztekem. Očekával Isu a už si chlípně představoval, jak s ní ukojí své choutky, natolik ho pomyšlení na tu slečinku v těchto chmurných dnech pronásledovalo. Už dva týdny se totiž v záležitosti s vlkodlakem nic nedělo. Zítra nastane úplněk a jeho správce se chystal nastražit na zvíře past. François si dával dobrý pozor, aby ho od toho odrazoval, ale upozornil ho, že s ďáblem se nežertuje a on sám odjede na Vollore, ať se ten případ rozuzlí jakkoli. A tak i když se pro zábavu spolu se svou ozbrojenou stráží té štvanice s pochodní v ruce zúčastnil, myslel víc na Isinu něžnou pleť než na kůži nepolapitelných vlků.

Proto čekal, že před ním poklekne hned, jakmile doznějí kostelní zvony. Dopřál jí čas, aby se se svými svatebčany mohla zúčastnit hostiny, kterou zaplatily jeho mince. Ale snoubenci už byli tři hodiny oddáni a namísto Isy se dostavil pouze Huc de la Faye.

„Nejsou k nalezení, pane.“

„Nech zbít otce holí. Však on nám řekne, kde se jeho dcera skrývá.“

„Zdál se stejně překvapený jako vyděšený. Ostatně to on mi přišel oznámit, že děti utekly. Je podle mě příliš zbabělý, aby se toho komplotu zúčastnil.“

„Přesto ho dej zbít,“ zavrčel François a bouchl pěstí do stolu, který měl na dosah. „A řekni mu, že pokud nenajdu jeho starší dceru, vydám tu mladší napospas strážným z Montguerlhe. Jdi a neopovaž se neuposlechnout mých rozkazů. Ta malá mrcha mi za všechno zaplatí, a když ne ona, tak někdo z její rodiny.“

Huc de la Faye se zdržel veškerého komentáře, ale nedělalo mu žádné potěšení, když musel ve velké strážnici ztrestat Armanda holí.

Snažil se rány mírnit, ale Armand už nevstal. Huc nechal odnést tělo do Fermouly a uctivě se poklonil stařeně. Pozorovala ho bez nenávisti. Snad vycítila, jak je mu protivné sloužit téhle nepovedené ratolesti předchozích pánů z Volloru stejně oddaně a se slepou poslušností jako jim.

„Jsem nucen odvést Alberii, ale dohlídnu na to, aby se jí nic zlého nestalo. Máte mé slovo," zamumlal a odkašlal si.

Stařena neodpověděla, nepohnula ve svém koutě u krbu ani prstem. Čekala na svou chvíli, na chvíli, kdy ta stvůra z Montguerlhe za všechno zaplatí.

Huc de la Faye vzal Alberii za ručku a pomohl jí utřít si slzy. Dítě chvíli vzdorovalo, v kovově modrých očích mu vzplála nenávist proti muži, jenž jí právě zavraždil otce: pak zaťala zuby, překonala záchvat zlosti a nechala se odvést do majestátní kamenné pevnosti.

Isa s Benoitem nejprve kráčeli po hlavní cestě, aby položili co největší vzdálenost mezi Françoise de Chazeron a svůj bídný osud. Jeden i druhý se snažili moc nepřemýšlet, opájeli se vůní svobody, byla to však jen klamná naděje, kterou v sobě už dva týdny živili v bláhové touze uniknout. Benoit jen velice nerad obral o úspory svého otce a připravil jim malé ranečky, zatímco Isabela se snažila oklamat své příbuzné. Doufali, že se dostanou až do Lyonu, a aby se jim to podařilo, vzali si nejlepší osly ze statku. Ti se však unavili ještě dřív, než se uprchlíci vnořili do lesa a snažili se jím projít, i když jim

hrozilo, že je napadnou vlci, přepadnou a oberou lupiči a přestože je pronásledoval neustálý strach.

Dvě hodiny měli pocit, že jsou úplně sami na světě, zajatci svého bláznovství a své lásky. Pak Benoit zaslechl dupot mnoha kopyt. Uhnuli do křoví podél cesty, odehnali svá zvířata a prodírali se hustým podrostem. Isa šla tiše, nestěžovala si na pichlavé ostny, které jí rvaly vlasy a drásaly nohy, ani na polámané větve, o něž zakopávala. Šla a nemyslela na nic, těžce dýchala a oči měla prázdné. A ještě prázdnější, když k nim dolehl štěkot prvních psů.

Přidali do kroku a snažili se jít potokem, aby psi podráždění pachem jejich potu ztratili stopu. Vtom však vyděšená Isa klopýtla a upadla. S pláčem si masírovala kotník. Benoit poklekl vedle ní a něžně ji políbil na námahou vyprahlé rty.

„Uteč," zašeptala. „On chce mne. Nechá tě na pokoji."

„Nikdy. Neposlechnout ho znamená zemřít," ušklíbl se a snažil se zadržet slzy. „Tak mu nedovol, aby se mě zmocnil," prosila ho Isa, zatímco křik pronásledovatelů stejně jako štěkot psů se blížily.

Benoit ztěžka polkl a hledal v očích milované dívky sebemenší zaváhání, ale četl tam jen odraz její velké a čisté lásky.

„Ani jednoho z nás nedostane živého," prohlásil. Rozhodně vstal a vytáhl dlouhý nůž, který sám vykoval s vyhlídkou na tuto poslední možnost. „Zavři oči, lásko," zašeptal.

Isa je zavřela, ale smrt nepřišla. Když zaslechla úder ocele o kámen, vzhlédla. Benoit se vrávoravě potácel a mezi lopatkami se mu chvěl šíp. Isa vykřikla a vyskočila. Několik metrů za Benoitem stál s kuší v ruce pán z Volloru a krutě a spokojeně se usmíval.

Přestala vzlykat, přestala se bát, přestala dýchat i žít, přestože její srdce stále tlouklo, oči viděly a její krev se mísila s krví tohoto muže.

Přestala existovat od chvíle, kdy jí Benoita, už umírajícího, oběsili před očima. Pro výstrahu, prohlásil François de Chazeron. Svého pána nelze neposlechnout. Práva pána nelze nesplnit. Benoit umřel smutnou smrtí, jeho osud byl předem jasný. Rezignoval celou duší i tělem. Zaplatil za to. To je normální.

Ale Isa to nedokázala přijmout. A proto zemřela spolu s ním. Přestala dýchat zároveň s utažením oprátky. Žádný proces, žádný soud. Pouze právo silnějšího. Zákon pána. Nestoudný zákon pýchy.

Takže všechno zapomněla. Všechno a ještě víc. Françoisův vztek, jeho chlípnost, jeho šílené oči, jeho ruce střídavě něžné a brutální, jeho nehty šelmy. Nic necítila, nic neslyšela, nic nevnímala. Zemřela v posledním Benoitově pohledu.

„Chtěli jste potravu pro vašeho vlkodlaka. Navlečte ji do kutny a hoďte do lesa pod věží Montguerlhe.“

Huc de la Faye polkl hněv, jenž mu bouřil v žilách od chvíle, kdy vešel do místnosti, kde už víc než hodinu François de Chazeron mučil a znásilňoval Isabelu. Protože nevydala ani hlásku, myslel, že je mrtvá, ale teď viděl, jak jí po bledých tvářích tiše stékají slzy. Nejraději by ji odvezl někam daleko a staral se o ni, tak jasně si vybavoval veselou a krásnou dívenku, jíž byla až do dneška.

Sklonil beze slova hlavu. Pokoušet se ho neposlechnout znamenalo smrt. I on to pochopil. Zasloužila si usnout navždy, neboť si nedokázal představit, že tohle lze přežít.

Přistoupil k zakrvácenému loži a vzal do náručí nahé tělo. Na levém Isině ňadru poznačeném rozpáleným železem se mu vysmíval do tváře znak Chazeronů jako připomínka jeho zbabělosti. Kousl se do rtu, aby nevykřikl, a zahanbený na celý život vyšel z místnosti.

Přikázal svým lučištníkům, stojícím na vrcholku strážní věže, zabít Isabelu ihned, jakmile se k ní přiblíží nějaký vlk, a rozběhl se k hospodářským budovám, kde plakala do zástěry mohutné kuchařky Jeanne její sestra Alberie.

Jemně ji vymanil z kuchařčina klína a podařilo se mu ji přesvědčit, že ji musí odvést mimo dosah pánova šílenství, alespoň dokud bude tady na hradě. Už s ní mířil do kláštera v Moutieru, když ho zastavila náhlá myšlenka. A co babička? Amelie Posedlá, kterou François nemá rád?

Huc de la Faye zadržel zaklení. Rychle sebral dívenku a zatímco François de Chazeron pozoroval z výše západní věže Montguerlhe stín své oběti, tryskem vyrazil do Fermouly, aby potlačil výčitky svědomí.

Jenže tam se musel smířit se skutečností: po stařeně ani stopy, jako by se vypařila. Když našel na zemi u židle, která byla odstrčena dál od ohně, její pletení, chvíli si myslel, že ho François de Chazeron předešel, ale vzápětí ten nápad zavrhl. Nepověřil by totiž něčím takovým nikoho jiného než jeho. Navíc byl příliš zaměstnán mučením Isabely, než aby věnoval pozornost její rodině.

Když se na babičku zeptal Alberie, odpověděla mu pohrdavým úsměvem, jako by skrývala nějaké nesdělitelné tajemství. Huc de la Faye nenaléhal. Byl přesvědčen o tom, že stařena je v bezpečí. Od této chvíle myslel jen na to, jak zachránit sirotka.

Isa by nedokázala říct, ve kterém okamžiku pocítila chlad. Bylo to krátké a prudké zároveň, bolestivé, ano, to ano, hrozně bolestivé. Zdvihla hlavu. Mezi shlukujícími se černými mraky, které se chystaly roztrhnout se nad Auvergne, se usmíval alabastrový měsíc v úplňku.

Isa si uvědomila, že leží na břiše v bahně potoka za posledním hradním opevněním, a nevybavovala si nic jiného než krutý Françoisův pohled, vznášející se nad ní ve chvíli, kdy se supěním vnikal do jejích útrob.

A právě tahle bolest ji vrátila do života. Zároveň proťal zlověstnou tmu blesk a ozářil průrvu mezi horskými hřbety. A téměř vzápětí se na její rány spustil liják, jako by chtěl smýt to ponížení. Projel jí pocit, že je celá rozbitá, zlomená, popleněná, ale jaksi se jí to netýkalo.

Zatímco se prsty zabořila do bahna a pokoušela se doplazit do bezpečí nedaleké jeskyně, jedno jediné slovo, jedno jediné, zmírnilo její bolest:

Pomstím se. Já se pomstím.

Když jeho pozornost vzbudilo divoké zavytí, vrhl se

François de Chazeron, kterého liják zahnal do bezpečí strážní věže, k okraji a pokoušel se proniknout temnotou, ale neviděl nic než les bičovaný vzteklou bouří.

Vrátil se dovnitř spokojený, že si nicméně vychutnal své zvrhlé potěšení. Zběžně přejel dlaní po mokrém oblečení a vytřeštil oči. V ruce mezi hnědými Isabelinými vlasy, smutnými svědky jeho krutosti, svíral chumáč šedých vlčích chlupů, které jako by se mu ďábelsky posmívaly.

1.

Vypadalo to, že se celé to temné neznámo zmítá v praskotu, sténání, blescích a nárazech. Jako by nemělo zůstat nic celého, nic pevného na této zemi, už celé dlouhé týdny zaplavované vodou.

Kvečeru se zvedl vítr a noc si ozdobila plášť několika hvězdami. Poté se však nebe znovu zatáhlo mračny a nikdo se neopovážil stavět se do cesty hněvu Všemohoucího.

Vlci se stáhli do nejtajnějších zákoutí jihofrancouzských hor a žádná lidská bytost už nezdvihala hlavu od růžence, všichni se třásli od hlavy k patě při každém zaburácení hromu.

Tuto říjnovou noc roku 1515 řádila bouře. Bylo to jen několik týdnů po bitvě u Marignanu, která skončila vítězstvím mladého francouzského krále Františka I. nad vévodou milánským.

„Táhněte, tak sakra táhněte," vztekal se Huc de la Faye.

Plivl si do obrovských dlaní a podal pomocnou ruku vesničanům a dřevorubcům, kteří ze všech sil táhli za silné konopné lano omotané kolem stromu v naději, že tím dřevěným obrem konečně pohnou. Dvacet nejsilnějších místních chlapů se tady dřelo už od rána ve snaze uvolnit střechy zavalené větvemi i celými kmeny stromů, jenže tohle bylo něco úplně jiného. Obrovský dub, několik set let starý, se zřítil na jednu z věží vollorského zámku a za ohlušujícího rachotu nelítostně smetl střechy i krovy mnoha dalších budov. Oklestit

tenhle úctyhodný kolos trvalo celý den a hrad připomínal rozšklebenou zříceninu probodnutou ohromným kopím. Teď bylo třeba ten třicetimetrový kmen zvednout a věž uvolnit.

Huc de la Faye cedil mezi zuby nadávky a snažil se před neklidnými zraky obyvatel domu, kteří sledovali nebezpečný manévr s modlitbou na rtech, znovu zabrat.

„Už se zvedá, pane, už se hnul, bože můj," sípěl jakýsi herkules, jemuž na spánku námahou pulzovala modrá žíla.

„Táhněte, táhněte silněji," vztekal se Huc s obličejem rudým námahou a zbrocený potem stékajícím mu do očí.

Jako stěžeň lodi, zbavený konečně svých plachet, se úsilím dvaceti pomalu couvajících mužů u lana kmen zvolna zvedal.

„Uhněte s ním, uhněte," křičel Huc, zatímco dřevorubci spojenými silami natočili dub tak, aby padl mimo budovu.

Pak ho všichni současně pustili a jejich křik se mísil s praskotem kmene padajícího na promočenou zem. Huc de la Faye si přejel rukou zmodralou od smyčky konopného provazu zpocené čelo a pak pochvalně poklepal předáka dřevorubecké party po rameni.

„Dobrá práce, Beryle, dobrá práce."

„To teda byla sakra dřina a je po ní sakra žízeň," odpověděl dřevorubec a mlaskl jazykem v širokých ústech.

„Vy tam nahoře," křikl vesele Huc, „přineste chlapům něco k pití, a hezky rychle."

Několik služek si vykasalo sukně, aby se jim nepletly pod nohy, a rozběhlo se do kuchyně, zatímco muži ještě odmotávali lano, zbavovali kmen posledních větví a odkutáleli ho k ostatním už ležícím v zámeckém parku.

„Smutná podívaná,“ zabručel Beryl a odplivl si.

Huc se spokojil s pokývnutím hlavy.

Z honosného Volloru dnes ráno zbyla pouze hlavní budova s rozbitými okny a zahradami zavalenými desítkami vyvrácených nebo polámaných stromů. Stejně tak to vypadalo v celém kraji. Les připomínal hromadu dřeva připravenou ke spálení a většina domů se musela postavit znovu: kromě toho bylo mnoho lidí zraněno či zabito. Ti byli odneseni do kláštera v Moutieru, který se jakoby zázrakem zachránil.

Huc de la Faye vykročil naproti sluhovi, který na podnose nesl poháry a džbány, a zcela bez zábran si zvrhl celý pohár vína do úst, aby svlažil vyprahlé hrdlo. Pak podal hliněný džbán Berylovi, který šel za ním a závistivě sledoval, jak mu rudý mok se žbluňkáním stéká do hrdla. Poté, co i Beryl zahnal žízeň, poslal Huc zbylé služky k dřevorubcům, kteří pracovali bez sebemenšího oddechu.

„Musím podat hlášení,“ vzdychl Huc, když jeho druh spustil ruku s prázdným džbánkem.

„Jdu s vámi. Bude lepší, když budeme dva,“ poznamenal Beryl s nuceným úsměvem.

Huc kvitoval jeho poznámku s pobaveným výrazem. Ti dva spolupracovali už strašně dlouho a oba dobře znali přísernou povahu svého pána. A dnes se její nositel zachoval přímo hanebně, když se odmítl i jen ukázat. „Tak do toho, kamaráde,“ utrousil Huc a zamířil dlouhými kroky k zachovalé části budovy.

François de Chazeron přecházel sem tam v jediné místnosti s nerozbitými okny. Zaťaté pěsti měl zkřížené za zády.

„Přestaňte už konečně fňukat, leze mi to na nervy,“ vztekal se znovu a znovu na svou vyděšenou manželku Antoinette.

Ta dnes v noci myslela, že nastala jejich poslední hodinka, a se zoufalým křikem, který drásal uši služebnictva, skrytého ve sklepě, i manžela, sledujícího živly z okna své věže tak zblízka, že mu ve chvíli, kdy se dub otřel o jeho skrýš, napadaly střepiny skla do obličeje, se běžela schovat se svými komornými pod obrovský stůl stojící v hlavní věži.

Antoinette vzhlédla k manželovi, jehož obličej zdobily pramínky zaschlé krve, a místo aby se uklidnila, začala znovu vzlykat. François cítil, jak mu obličej rudne vzteky. Už nedokázal snést tohle ženské kvílení. Přesto se snažil ovládnout.

„Jsme živí a zdraví, Antoinetto, tak se proboha vzpamatujte," zasyčel sevřenými rty. „Měla byste jít příkladem a udržovat v domě pořádek. Ujišťuju vás, že to není vhodná doba na nářek."

„Já nenaříkám, pane," vzlykala Antoinette, „snažím se modlit, ano, snažím se…," ujišťovala ho nešťastnice a znovu se rozplakala.

François se zabořil do křesla, v němž seděl. Vzepřel se na loktech a přiblížil svůj obličej k jejímu.

„Tak se snažte tiše. Překážíte mi v přemýšlení."

Antoinette zabořila nos do kapesníku a potřásla hlavou, oči měla plné slz. Manžel má samozřejmě pravdu, ale je to silnější než ona.

Právě v té chvíli vešli do místnosti Huc de la Faye a Beryl. François se prudce otočil a pohlédl na ně. Očekávali vztek, ale pohled na oba muže ho spíš uklidnil. Klidným krokem k nim zamířil.

„Přicházíte právě včas," utrousil pouze. „Pojďte za mnou."

A aniž pohlédl na svou půvabnou ženu, kterou díky jejich příchodu mohl opustit, vyšel z místnosti a zamířil ke své kanceláři se správcem a Berylem v patách.

„Budeme potřebovat několik týdnů na opravu krovů, pak se pustíme do poškozených zdí a vnitřních oprav," uzavřel Beryl, který podrobně vyčíslil škody na zámku.

„Nezapomínejme, že mnohé cesty jsou nesjízdné a že bude třeba pomoct téměř všem. I když povoláme nejlepší mistry svého řemesla, cestáře, zedníky, pokrývače a truhláře, mám strach, že se nám nepodaří napravit škody dřív, než přijde zima."

Pán z Volloru přikývl. Tohle všechno ho otravuje, ale nemá jiné východisko než postavit se po bok obou mužů, jejichž služby si už patnáct let platil.

Protože bouře ušetřila pouze Montguerlhe a klášter Moutier, budou muset shromáždit ty nejvíc postižené do těchto míst. Jenže jeho odpuzovalo žít pod jednou střechou s obyčejnými lidmi. Obrátil se k Hucovi:

„Jak to vypadá v Thiersu?" zeptal se.

„Bazilika je zřejmě v poměrně dobrém stavu, stejně jako kostel Saint-Jehan-du-Passet a Saint-Gehs, aspoň jak tvrdí naši poslové."

„Dobrá. Tak pošlete ty nejpostiženější tam. Aspoň se tam můžou modlit. Já si se svými lidmi vyhrazuju Montguerlhe, na to mám právo."

Huc de la Faye toto rozhodnutí očekával a už nechal vzkázat své ženě Alberii, aby připravila pánovy komnaty. Přesto mu přeběhl mráz po zádech.

Už patnáct let François de Chazeron nevkročil na Montguerlhe, jako by chtěl odehnat ponuré vzpomínky na tu zimní noc, kdy vydal Isabelu napospas vlkům. Ráno po ní nebylo ani stopy a pouze Huc platil od té doby za poklesek svého pána tím, že podle svého slibu chránil

Alberii až do té míry, že jí nabídl manželství, aby ji ubránil před jakýmkoliv pronásledováním. Snažil se ji mít rád i přes její odtažitost, přes její chladný kovový pohled, jímž na něj pohlížela od toho proklatého dne. Nevzpomínal si, že by ji kdy viděl usmívat se – kromě okamžiku, kdy jí oznámil, že se s ní nikdy nepokusí spát proti její vůli a že jen ona sama rozhodne o osudu jejich manželství. Nikdy se mu nenabídla, a on se smířil se svou rolí poručníka namísto manžela. Obával se pouze toho, aby François nevyžadoval své právo první noci, ale na rozdíl od své sestry vypadala Alberie celkem obyčejně a díky modrému tvrdému pohledu se zdála ještě divočejší. François de Chazeron požehnal jejich svazku a nepoložil jedinou otázku. Huc se dokonce občas ptal sám sebe, jestli vůbec ví, kdo Alberie je. François de Chazeron se zajímal jen sám o sebe.

„Ještě něco, Hucu?“

Pánův hlas ho vytrhl ze zamyšlení. Okamžitě se vzpamatoval.

„Ne, pane. Všechno bude připraveno podle vašeho přání do večera.“

„Dobrá. Tak do toho.“

Beryl a Huc se uklonili a rychle odcházeli za svými příštími úkoly.

Za soumraku zamířil dlouhý průvod povozů plných zavazadel a nejrůznějšího vybavení z panského sídla Volloru k pevnosti Montguerlhe. V čele jel François s manželkou a za nimi zástup služebnictva.

Alberie se píchla do prstu jehlou a zadržela nadávku. Vedle ní vyšívala na židli s vyřezávaným opěradlem zasněná Antoinette de Chazeron.

Za nic na světě by mladá žena neporušila ticho. Alberie nenáviděla rozhovory se zámeckou paní, i když musela uznat, že je docela příjemná a sympatická. Rozhodla se nenávidět všechno, co se týkalo Françoise de Chazeron, a už patnáct let svůj úkol svědomitě plnila. Skrývala svůj smích a tajné pocity štěstí a všem ukazovala pouze chladný výraz tváře zdůrazněný ještě krutě ironickým kovovým pohledem. Bránila se jím před obdivem mužů. Ostatně ji nezajímali. Stejně jako její babička si rozuměla daleko lépe s vlky než se svými bližními.

„Čekám dítě."

Alberie na klidný a neurčitý tón Antoinettina hlasu ihned nezareagovala. Až když zámecká paní zakašlala a zopakovala to, zvedla Alberie s tlukoucím srdcem hlavu.

„Opravdu?" přinutila se odpovědět.

„V každém případě si to myslím," dodala Antoinette a kousla se do rtu. Najednou litovala, že se jí svěřila.

Chvílemi jí Alberie naháněla nevysvětlitelný strach, přestože se velice dobře starala o Montguerlhe a za ten týden, co žili v pevnosti, nikdo nemohl nic namítat ani proti její práci, ani proti její kuchyni. Antoinette se několikrát pokusila překonat její odstup, ale jejich rozhovory byly vždy jen zdvořilé, jako by se Alberie jakémukoliv kontaktu bránila. Nemluvě o tom, že odcházela pokaždé, jakmile se v místnosti, kde právě byla, objevil François.

„Náš pán měl z té zprávy určitě radost," usoudila zdvořile Alberie a dál pravidelně zabodávala jehlu, kterou držela v ledových prstech.

„Ještě to neví. Je tak rozčilený těmi posledními událostmi, že se mu to neodvažuju říct."

„Opatrnosti není nikdy dost."

Tón byl suchý, příliš suchý.

„Myslíte?“

Na Antoinettině obličeji se mihl záblesk paniky a Alberie svých slov okamžitě zalitovala. Chápavě se usmála a pokračovala:

„Ta bouře vám oběma způsobila mnoho nepříjemností, možná že vaše nevolnost pramení z toho zmatku, z vašeho pochopitelného rozčilení a starostí, které si děláte o ty chudáky pod vašimi okny. Podle mě je lépe ještě chvíli počkat.“

Antoinette na ni zkoumavě pohlédla a pak přikývla. To ji nenapadlo.

„Máte samozřejmě pravdu. Je moudré počkat, než člověk promluví… Tak ráda bych mu dala syna…“

Alberie potlačovala narůstající zlost. Odmítala poslouchat fňukání té ženy. Jestli potratí, může si stěžovat jen na svého manžela, jeho krutost, pýchu a nadřazenost. Lpí na něm kletba a ona nehne ani prstem, aby zabránila jejímu uskutečnění.

Už dlouho čekají její příbuzní na to, kdy bude pomstěn jejich otec, kterého dal François zavraždit, a čeká na to i Isabela, přinucená žít v ústraní, v tajnosti.

Alberie ztěžka polkla, ve spáncích jí bušila zlost. Ne, Antoinette nemůže za tu tragédii, dokonce ani neví, co se tu stalo, je vdaná teprve tři měsíce. Vyškrtli jejich jméno z matriky ve Fermouly, pohřbili jejich otce na dně paměti ve jménu ještě větší slávy pána z Volloru. A stejně jako Albertina rodina, i François zemře bez dědice. A Antoinette bude osvobozena spolu s celým krajem.

Alberie usoudila, že nastal vhodný okamžik pro únik. Bude to vypadat jako ostych. Položila vyšívání na stoličku vedle sebe a vyšla z místnosti. Cítila se otupělejší než kdy jindy.

Na chvilku zatoužila utéct daleko, daleko od těchto zdí, které ji dusí, od obvyklých povinností správcové po Hucově boku, od úcty, kterou k ní díky jeho jménu a jeho postavení chová jak místní posádka, tak celý kraj. Poté, co zavřela těžké dveře, se musela vší silou opřít o zeď. Zvrátila hlavu a skoro bez dechu zaťala pěsti. V šestadvaceti letech se cítila už strašně stará. Strašně unavená.

Ne, to nezavinila pouze zlost, uvědomila si. Dnes v noci bude úplněk.

Do očí jí vstoupily slzy. Moc dobře znala tuhle zákeřnou bolest končetin, tu zvířecí nenávist, která se jí v průběhu několika hodin pomalu zmocňovala, až pocítila v ústech pachuť krve. Pak to teprve začne, nejprve na břiše, které se pokryje chlupy, pak to zasáhne i nohy a ruce. Přijde hrozná bolest, bolest k nevydržení, celé její tělo se nahrbí, protáhne, změní se tak, že už v něm nebude nic lidského, aniž jí však dá zapomenout, kdo je a proč je tady. Alberie zaťala pevněji nehty do kamene a tvář se jí vyjasnila. Takhle, proměněna ve vlčici, se připojí ke svým. Všechno ostatní není důležité.

Huc de la Faye se smutně opřel o okenní parapet čtverhranné věže. Nad Montguerlhe se pomalu stmívalo a zapadající slunce se rudě odráželo v jezírku, kolem něhož pomalu kráčely ovce a krávy. Protože byl v posledních týdnech příliš zaneprázdněn, musel totiž pomáhat Berylovi a jeho mužům, skoro zapomněl, co ho čeká dnes v noci, jako už třináct let pokaždé, když nastane úplněk, už třináct let od chvíle, co odhalil strašlivé tajemství Montguerlhe a rozhodl se mlčet.

V tu příšernou zářijovou noc roku 1500 svěřil Alberii představenému kláštera v Moutieru a vrátil se na Montguerlhe v nesmyslné naději, že vlky zahnala bouře a

Isabela přežila. Utíkal tam v lijáku poté, co se ujistil, že lučištníci opustili své stanoviště a François spustil závoru. Jenže po Isabele zbyl u úpatí hradeb jen krví nasáklý plášť. Huc prohledal křoví kolem, ale zhruba po hodině rezignoval. Ráno François de Chazeron vůbec nevypadal na to, že by ho pronásledovaly nějaké výčitky svědomí. Pod záminkou, že je očekáván na Volloru, nechal naložit zavazadla a odmítl se tou záležitostí dál zabývat, stejně tak jako odmítl jakéhokoliv vymítače ďábla na svých pozemcích.

O několik týdnů později daroval představenému Moutieru slušnou sumu na jeho novou kapli na památku těch, jak tvrdil, kteří zahynuli v drápech toho zvířete.

S příchodem nového století se François de Chazeron uchýlil k ponurému mlčení, skoro úplně se přestal zajímat o své majetky a své poddané. Téměř nevycházel, vyjížděl pouze do Clermontu nebo ke královskému dvoru, kam byla jeho rodina už dlouhá léta zvána. Nikdo netušil, čím se ve své věži zabývá ani proč se občas za svítání vznáší nad jeho sídlem podivný štiplavý páchnoucí dým. Čas od času ho navštěvovaly podivné osoby, které skrývaly svou totožnost pod širokou kapuci a nezdržely se nikdy déle než týden.

Huc mu už dávno nepředkládal účty a s pomocí abbého Guillauma de Montboissier řídil chod panství, jak uměl. Dvakrát či třikrát do roka zmizely děti, aniž po nich zbyla sebemenší stopa. Představený Moutieru prohlašoval, že thiernské hory jsou zrádné pro ty, kdo se opováží vniknout do lesů a stávají se pak snadnou kořistí pro vlky, že není třeba hledat jiné vysvětlení a že i v minulosti se takové věci často stávaly. Ale Huc o tom nebyl přesvědčen. Mezi venkovany kolovaly podivné zvěsti. A ty tvrdily, že François uzavřel smlouvu s

ďáblem a že mu dodává jejich děti jako oběti. Správce těmto pověrám sedláků nepřikládal váhu, přesto však se ho zmocňoval podivný pocit pokaždé, když jeho pohled zavadil o vysokou zeď vollorské věže, té věže, zamčené na klíč, v níž se jeho pán zakopal.

Nakonec se svému dětinskému strachu vysmál a staral se jen o Alberii. Kraj byl po většinu času klidný a dny se jeden za druhým ubíraly svým tempem, takže se na legendu o vlkodlakovi pomalu zapomínalo.

A pak najednou ty strašlivé zločiny začaly znovu. Přesně tři roky po tragédii, na cestě vedoucí na Montguerlhe, za úplňku, den po smrti Guillauma de Montboissier. Pak za příštího úplňku, takže Huc nedokázal celou noc zamhouřit oko. Alberii bylo právě čtrnáct let. Huc jí daroval stříbrný proplétaný náramek, aby jí dal najevo svou oddanost, a nechal upéct ořechový dort. Podivně na něj pohlédla, jako by se za jejím chladným zevnějškem skrýval někdo jiný. Zavřela oči, pak mu zamračeně poděkovala a odešla. Stál tu a zmítal se mezi touhou dát jí najevo svou lásku a jít pryč.

Nebyl by schopen říct, jestli už mu odpustila, že zbil jejího otce, on si to však pořád ještě vyčítal. A taky dosud nepochopil, jak mohl Armand Leterrier po tom výprasku zemřít. Byl to urostlý silný chlap, který se nebál žádné těžké práce, a on se navíc snažil rány co nejvíc tlumit. Jak má vysvětlit Alberii, že nechtěl jejího otce zabít, ale pouze poslechnout svého pána ze strachu, aby nepotrestal taky jeho. Nedokázal najít správná slova. A tak rezignoval s přesvědčením, že čas rány zahojí a že když ji zahrne láskou, možná dokáže zapomenout. Jenže dívenka nezapomněla. Obrnila se mlčením a plnila všechny úkoly, které jí přidělil v kuchyni, a ve společných místnostech se objevovala jen velice zřídka, i když se tam k ní chovali

přátelsky, aby se neznelíbili svému nadřízenému, svému správci. Nikdy už neviděla Françoise de Chazeron, neptala se, jestli našli Isu nebo babičku. Jen její oči mluvily, kdykoliv se setkaly s jeho pohledem, a Huc odvracel hlavu, neboť na toto ustavičné proč mohl odpovědět pouze svým vlastním hněvem, svou vlastní zatrpklostí vůči svému pánovi.

Aby mohl i ji chránit před tím záhadným zvířetem, rozhodl se skončit se stále více se šířícími podivnými pověstmi tím, že odhalí pravdu. V tmavém plášti, v němž mohl být pokládán za stín vrhaný mraky nad pevností, vyklouzl ven. Se samostřílem v ruce se pomalu prodíral hustým porostem podél cesty, po níž přicházeli poutníci mířící do Clermontu, tam, kde prokazatelně už dvakrát vlk zaútočil.

Nemusel čekat dlouho. Zvíře se vynořilo odnikud, jak se mu zdálo, rozkročilo se proti němu, cenilo zuby a od tlamy mu kapala pěna.

Huc bez váhání namířil svou zbraň na šedý kožich, aby už konečně ukončil tu hrůzu, přesvědčen, že se zvíře na něho vrhne. Vtom mu však zděšením klesla paže. Několik kroků vedle něho se vynořila shrbená postava vrásčité ženy, ozářená měsíčním světlem, a zamířila ke zvířeti, které zavylo a couvlo před hrozící mu zbraní. Když se zvíře a stařena setkali, Huc poznal vrásčitou tvář čarodějnice, která se po něm soucitně podívala, zatímco on fascinovaně sledoval kovově modrý pohled vlka. Pak tu scénu zahalila tma a ticho proťalo zaburácení hromu. Když se mezi dvěma mraky znovu objevil měsíc, cesta byla prázdná a Huc popadal dech, v krku měl sucho a nohy se mu podlamovaly.

Dlouhou chvíli nehybně stál a poslouchal sténání dubů a kaštanů, které vítr věstící blížící se bouři ohýbal od

kořenů po špice korun, jako by se chtěl po zlém snu pohoupat. Pak Huc ucítil první kapky deště, a tak zamířil k cestě: teď už se neskrýval a zachmuřený a promrzlý se vrátil bez jediného pohledu na strážného, který prohlásil, že je rád, že ho vidí živého. Vyběhl po schodech, zastavil se před Alberiiným pokojem a přešlápl z nohy na nohu. Měl chuť se přesvědčit o tom, co si s hrůzou představoval? Byl si však tak jist, co odpoví, že otevřel masivní dveře, přesvědčen, že nebudou zamčené, a vrhl se s obličejem v dlaních na postel. Místnost byla prázdná a tmou za oknem otevřeným do bouře se rozléhalo vytí vlka ohlašujícího smrt.

Alberie se vynořila z průchodu uvnitř krbu ve chvíli, kdy červánky pozlatily zrcadlo na toaletce naproti oknu. Huc nespal. Dívenka se před ním objevila s unaveným obličejem a s kruhy pod očima. Kousl se do rtu, když si vzpomněl na ta dvě druhá rána, kdy ji viděl v témže stavu. Tentokrát však její zarudlé oči prozrazovaly něco víc než únavu. Alberie plakala. Huc jí vyskočil naproti a spontánně jí otevřel náruč. Chvíli váhala, pak se mu do ní vrhla a rozplakala se.

Poté začala mluvit. Poprvé za ty tři roky mu odvyprávěla smutnou historii své rodiny. Prababička, ona čarodějnice přezdívaná Posedlá, kterou měšťané zabili, o letním slunovratu tajně provozovala jisté pohanské praktiky, jež spočívaly v tom, že se spojila s vlkem. Její babička, která se narodila z tohoto spojení proti přírodě, získala moc být ženou i vlčicí zároveň a předat svým potomkům to nejlepší z obou těchto bytostí. Tak tedy žila Amelie Pigerollesová a za každého úplňku ukájela svou žízeň po krvi na kozách a ovcích. A pak najednou došlo k těm zločinům, které byly připočteny na vrub šedého vlkodlaka, a k chybě, jíž se dopustila ona, dítě z

Fermouly, dívenka, která nevěděla o tom prokletí. Zahlédla to zvíře a poštvala tak na svou rodinu nenávist Françoise de Chazeron. To ona, Alberie, zavinila neštěstí své rodiny. Žila s touto vinou až donedávna: najednou se však před ní v záhybu cesty, kde kladla past na kvíčaly, objevila její babička, kterou pokládala za mrtvou, a dovedla ji do hor k její sestře Ise, již po té strašné tragédii trpělivě ošetřovala, a k dítěti, které Isa porodila mezi vlky 24. září 1501. Babička jí pak oznámila, že Isa zemře a Alberie od té chvíle převezme její moc. Isa zdědila pouze pramen šedých chlupů na temeni a nemohla se proměňovat, ale od narození Alberie se vědělo, že zdědila rodinnou schopnost proměny, a v pubertě se to také projevilo. Alberie byla velice ráda, že se setkala se svou sestrou, babičkou a dokonce i s tím novorozenětem, svou neteří Loraline, která spala mezi tlapami vlka jménem Cythar. Pak ale došlo na její novou povinnost a ona se zděsila. Babička ji však vedla. Zprvu třikrát potřebovala lidskou krev, potom ale žízeň pominula a babička se dokázala spokojit pouze s krví ušlechtilých zvířat a ovcí. Alberie se neměla čeho bát. Od této chvíle měla zase rodinu. Alberie se nakonec uklidnila, i když si všimla onoho podivného záblesku v Isině pohledu, záblesku nenávisti a šílenství zároveň. Poté jí babička prozradila existenci tajné podzemní chodby mezi touto místností a blízkým lesem.

Huc bez hnutí naslouchal, krev mu tuhla v žilách a chlupy na pažích, jimiž objímal svou ženu kolem ramen, mu vstávaly hrůzou. Seděla vedle něj na lůžku pokrytém králičími kožkami a silný pach vydělané kůže mu chvílemi vracel onu vidinu vlčice s vyceněnými tesáky.

Jako by mu dokázala číst myšlenky, obrátila se Alberie k němu a upřeně mu pohlédla do očí.

„To tvoje vůně," řekla, „tvoje vůně mě zastavila. Bylo to silnější než instinkt. Tu noc jsem se i já stala čarodějnicí a zdědila jsem přízvisko ženy-vlčice, jíž se cítila být i má babička."

Rozhostilo se ticho, během něhož vířila Hucovi hlavě spousta otázek. Nepoložil ani jedinou. Pak se ozval třesoucí se hlásek: „Zabij mě," říkal, „ale nevydávej mou rodinu do rukou pána z Volloru."

Pocítil, jak ho bodlo u srdce, vzal její obličej do svých širokých dlaní a s jistotou, kterou cítil až do morku kostí, zamumlal a políbil ji na čelo:

„Nikdy. Nikdy v životě."

„Pane Hucu?"

Huc sebou trhl. Ponořen do vzpomínek neslyšel ani klepání na dveře, ani služku, která mu zakašlala za zády.

„Pane Hucu," opakovala a on se snažil vykouzlit na tváři úsměv.

„Shání vás pan François. Nechal vás všude hledat a zdá se strašlivě rozzlobený, že vás nevidí vedle sebe," hlásila mu.

Bylo s podivem, že to Huca vlastně potěšilo, nervózně se rozesmál a vykročil služce v patách. François de Chazeron se vrátil na Montguerlhe a správci cosi našeptávalo, že nastala hodina zúčtování.

2.

Antoinette de Chazeron si mnula bílé dlaně, aby se zahřála, přesto však necítila v žilách ani špetku tepla. Stála před těmi chudáky a pomáhala Hucovi de la Faye a novému představenému Moutieru, Antoinovi de Colonges, rozdělovat bochníky chleba, které nechala upéct. Snažila se co nejlépe plnit tento úkol od chvíle, co se nechala okouzlit chladnou krásou Françoise de Chazeron a dovolila mu ucházet se o její ruku. Vypadal během námluv zamilovaně a velkoryse, jako by se vůbec nezajímal o příbuzenský vztah mezi jejím otcem a vévodou bourbonským a ještě méně o její věno a byl okouzlen pouze její společností. Antoinette byla sedmnáctiletá dívenka a byla šťastná, že se stane manželkou tohoto hrdého šlechtice.

Stačilo však pár měsíců, a vystřízlivěla. Thiernský kraj byl ponurý a navíc hodně daleko od přepychové Paříže. Vzpomínala na pařížské trubadúry a nejrůznější slavnosti, na kejklíře a proklínané básníky, kteří svými lechtivými pamflety střídavě bavili a rozčilovali dvůr.

Vollore byl smutný. Byla by zorganizovala nějakou zábavu, ale její příbuzní odjeli hned při prvních známkách nastávající zimy, která uvěznila thiernský kraj do náručí auvergneských sopek. Šťastně se cítila pouze ve chvíli, kdy se setkala se svou matkou a sestrami poté, co je odjela navštívit, když ji unavily Françoisovy dlouhé pobyty ve věži, do níž jí zakázal přístup.

Když se vrátila, manžel jí znovu odjet zakázal. Byl pyšný a panovačný a zakládal si na tom, aby si její

příbuzní mysleli, že je tu spokojená. Její poslední iluze se rozplynuly jednou večer, když spolu po krátkém milostném splynutí leželi v posteli a Antoinette si postěžovala, jak málo se jí věnuje.

„Oženil jsem se s vámi, má paní, ze dvou důvodů," ušklíbl se Chazeron. „Za prvé pro vaše půvaby, které mi vyhovují a vzbuzují tak naději, že se dočkám dědice, a za druhé pro vaše jmění a styky. Dodnes nemám užitek ani z jedné, ani z druhé z vašich ctností. Takže jistě chápete, že vás ještě nemohu vrátit rodině. Tím naše diskuse na toto téma končí."

Poté odešel a nechal ji tu ještě osamělejší a zoufalejší než kdykoliv předtím. Aby se něčím zaměstnala, nořila se od té doby do vášnivých modliteb a oddaně se snažila pomáhat těm nejchudším, jako dnes, kdy se jí na hermelínové kapuci usazovalo jíní a kožené boty lámaly bílou ledovou krustu pod jejíma jemnýma nohama.

Nebyla schopna odvrátit pohled od širokých zad Huca de la Faye, který se s nelíčenou starostlivostí pozorně a soucitně skláněl nad starci a dětmi, ani se nestyděla za touhu, která v ní narůstala od chvíle, kdy se uchýlili na Montguerlhe. Několikrát si už kladla otázku týkající se správcova podivného sňatku. I když už nebyl mladík – Hucovi bylo třiačtyřicet let –, vypadal velice dobře, měl pravidelné rysy tváře, rozkošnická ústa a svatozář hustých, už prošedivělých vlasů. V kraji bylo dost dívek s usměvavými tvářičkami, a on se přesto oženil s Alberii, jejíž povaze Antoinette nerozuměla a která ji občas podivným způsobem děsila.

Sladká, něžná, poddajná Antoinette. Toto hodnocení jí lpí na kůži. Co by však už několik dní dala za to, aby splynula s těmi chudáky utečenci v klášteře v Moutieru a

Huc de la Faye si o ni dělal starost, aby ho zajímaly její starosti a pocity, kterých se nedokázala zbavit.

Ponořená do cizoložných myšlenek se neubránila dlouhému vzdechu, který podnítil Huca, aby k ní obrátil spokojený úsměv a zároveň se omluvil:

„Dnes ráno je hrozná zima. Další dny sem zajdu sám."

„Ne!"

Odpověděla tak rychle, že se sama lekla a pokračovala klidněji: „Ne, chci se toho zúčastnit, věřte mi. To jsem si vzdychla nad jejich smutným osudem, ne nad svým. François mě dost neinformuje o pokračujících pracích, ostatně ani o ničem jiném," nemohla se ubránit hořké poznámce, „a já bych ráda věděla, kdy se tihle lidé budou moct vrátit domů."

Huc políbil na čelo hubenou holčičku, které právě dal jablko, pak se narovnal a odvedl Antoinettu do zničené klášterní zahrady. Nechal za sebou asi padesát ubožáků, které už nedokázaly zahřát ani modlitby, ani silné přikrývky.

Když se ocitli dost daleko od budovy poblíž vysokého kaštanu vyrvaného z kořenů, vážně se k ní obrátil:

„Zima je přede dveřmi, má paní. Beryl dělá, co může, posílá všechny schopné muže tam, kde práce nejvíc spěchají, ale já se hrozně bojím, že to nebude stačit. Pravda je, že váš manžel většinu těchto chudáků shromáždil na Volloru, natolik se obává, že by se na Montguerlhe nemohl věnovat svým obvyklým činnostem. Mám strach, že mnozí z nich," ukázal na podlahu v kapli, „v těchto bezútěšných podmínkách zimu nepřežijí. Bohužel nemůžu ani pomyslet na to, že bychom v kapli zatopili. Představený Antoine de Colonges se snaží, jak může, ale pravidla řádu jsou přísná a on je nesmí porušit a

poskytnout větší pohodlí těmto nešťastníkům, když jeho bratři sídlí v týchž prostorách.“

„Ale vždyť jde o ženy, děti a staré lidi,“ horlila a z očí jí sršely blesky.

„Jde o ty nejslabší, Antoinetto,“ odpověděl sotva slyšitelným hlasem Huc a vzal do svých dlaní její jemné ruce, které se v rukavičkách chvěly hněvem a soucitem i pohoršením nad tím nelítostným přírodním zákonem, který zachrání jen ty nejsilnější a těm ostatním poskytne věčný klid a mír.

Dívala se na něj skrz slzy. Proč měla najednou pocit, že nemluví o těchto uprchlících, ale o ní, o jejím neradostném, smutně zbytečném životě? Antoinette de Chazeron zapomněla na své postavení a přitiskla se na jeho silnou koženou vestu pod vlněným pláštěm. Huc se rozhlédl, aby se ujistil, že je někdo nepozoruje, a pak něžně objal mladou ženu ve svém náručí, protože ho bezděky dojala její bezbranná a křehká postava, neboť své tělesné touhy mohl od chvíle, co se oženil s Alberii, ukojit jen tajně. Když si uvědomil, že už nebude moct skrýt své vzrušení, něžně odstrčil teplé tělo a odkašlal si, aby mohl promluvit.

„Vzpamatujte se, má paní, zapřísahám vás,“ zašeptal poté s úsměvem. „Ti lidé si nemůžou dovolit propadnout zoufalství, které by jim vyhloubilo hrob daleko jistěji než zima a mráz. Čerpají svou naději jen z naší síly. Zachovali si víru, neztrácejte ji tedy ani vy. Tumáte.“

Podal jí čistý plátěný kapesník, vyšitý jeho iniciálami, který vytáhl z košile.

Antoinette si ho vzala a sklopila oči, styděla se stejně za svou slabost jako za rozkoš, kterou pocítila, když si všimla, jak se Huc při jejím doteku zachvěl. Osušila si oči, obrátila se a vysmrkala, aby neviděl její zrudlé tváře.

„Pokud chcete přemluvit přírodu a dát šanci těm nešťastníkům,“ pokračoval s námahou vážný hlas za jejími zády, „ovlivněte rozhodnutí vašeho manžela týkající se oprav na Volloru. Dva týdny by stačily, pokud by měl Beryl k dispozici veškerou pracovní sílu.“

Antoinette pocítila hořkost. Obrátila se k němu, s neradostným výrazem ve tváři.

„Ovlivnit Françoise? Za koho mě máte, když si myslíte, že bych mohla ovlivnit svého manžela? I poslední služka by měla větší předpoklady dosáhnout něčeho podobného. Co pán na Volloru chce, toho taky dosáhne, příteli, a zajímá ho daleko víc to, co skrývá ve věži, než má ubohá existence.“

Huc pocítil nával vzteku. Pořád měl ještě před očima mrtvolně bledou Isinu tvář na loži jejího pána, zatímco ten zcela chladnokrevně nařizoval, aby ji předhodili vlkům. François de Chazeron se za těch dlouhých patnáct let vůbec nezměnil, jeho samolibost snad jen ještě vzrostla.

„Vy ho nenávidíte, že?“

Huc při té otázce pochopil, jak musí být výraz jeho obličeje výmluvný. Ve zlomku vteřiny pohlédl na Antoinettu, ale viděl jen pobavený záblesk. Sklopil tedy hlavu.

„Myslím si, že já taky,“ dodala velice tiše. Pak zhluboka vzdychla. „Teď se musíme vrátit,“ obrátila se k němu unaveným hlasem.

Huc ji mlčky následoval.

„Čekám dítě.“

Antoinette byla připravena na chladný komentář, ale její oznámení zapadlo do naprostého ticha. François de Chazeron ani nezvedl nos od knihy.

Další alchymistický spisek, pomyslela si hořce, když pohlédla do plamenů krbu, aby skryla záblesk vzteku.

Jak to, že je dneska večer tak odvážná? Možná za to může ten pocit, který zažila poprvé za svůj život, že ji na okamžik někdo opravdu pochopil a že s někým na chvíli sdílela týž prožitek.

Když se vracela, potkala Alberii a vůbec se vůči ní necítila provinile. Dokonce ji zastavila a požádala o teplé mléko, a to jen proto, že se jí Huc nezdál ve své kůži. Antoinette si okamžitě představovala, že k ní Huc cítí něco víc než jen chvilkovou touhu, a to jí najednou dodalo sebejistotu. Alberie na sobě jako obvykle nedala znát žádný cit, jako by ji nic a nikdo nezajímal.

„Tu si měl François vzít," napadlo Antoinettu. „Je stejně uzavřená, necitelná a sobecká jako můj manžel."

Po té úvaze sklouzla do křesla proti Françoisovi. Nepotřebuje ji. Huc ano. A tak pokračovala, rozhodnutá využít svou nově nabytou schopnost vzpoury.

„Něco jsem vám říkala, můj choti."

„Slyšel jsem vás. Dobrou noc," dodal, aby uzavřel diskusi na dané téma, aniž na ni jedinkrát pohlédl.

Antoinettu najednou cosi napadlo a bez ohledu na jeho nezájem pokračovala stejným tónem:

„Nechci o to dítě přijít."

„V pořádku."

Tón byl zdvořilý, ale Antoinette vycítila, že se začíná vztekat.

Zřejmě čte něco důležitého, napadlo ji. To je jedno. To, co mu hodlá sdělit, je také důležité. Sebrala veškerou odvahu a přinutila se zachovat si věcný tón.

„Požádala jsem Alberii, aby mi připravila jiný pokoj."

Znovu se rozhostilo ticho. Poté François zdvihl hlavu a ona si všimla, jak se mu v očích odráží žhavé poleno. Odvrátila hlavu. Třásla se.

„Prosím?“ zeptal se.

„Léčitel z Moutieru mi zakázal jakýkoliv pohlavní styk během těhotenství, tvrdí, že bych mohla potratit, a jak jsem řekla, nechci riskovat,“ koktala Antoinette a srdce jí tlouklo tak silně, že si kladla otázku, zda François ten hluk nezaslechne.

„A co jestli s vámi budu chtít spát?“

Ne, vykřikl její vnitřní hlas. Ne, zakazuju ti znovu mu ustoupit. Postav se mu, musíš se mu postavit, naléhal hlas, který najednou dostal přízvuk hlasu správcova. Antoinette sebrala veškerou odvahu, postavila se čelem ke svému manželovi a změřila si ho, jako si změřila před chvílí Alberii.

„Počkáte, pane. Počkáte, dokud neporadím vašeho syna.“

Pak zmírnila tón, když zahlédla, jak se mu v očích mihl vztek, a svezla se mu prosebně k nohám:

„Vždycky jsem se podrobila všem vašim přáním. Ani jednou jsem se nebránila vašim náladám, vašim požadavkům, vašim rozhodnutím, snažila jsem se být po vašem boku tou nejlepší a nejoddanější manželkou. Dnes jsou mé nervy podrobovány těžké zkoušce. Ty děti třesoucí se zimou, které vidím každý den před sebou, mi dávají krutě najevo, jak potřebuji stát se matkou. Cítím se tak bezbranná, tak zranitelná! Chtěl jste potomka, když jste si mě bral, Françoisi, dovolte mi vám ho darovat. Prosím vás. Uchraňte mě před svou žádostivostí až do porodu, a já vás budu milovat víc než kdykoliv předtím.“

V tichu, které následovalo, byl slyšet pouze nepravidelný dech jejího manžela. Věděla, že má na ni

strašlivý vztek, ale odmítnout její prosbu by znamenalo popřít sám smysl jejich sňatku. Pan de Chazeron potřeboval potomka a François nebyl tak hloupý, aby si to neuvědomoval. Pitomá samčí pýcha, říkala si v duchu a nabízela mu pohled přetékající něhou.

„Jděte do svého pokoje," rozkázal konečně, „stejně ve mně nebudete vzbuzovat touhu, až budete tlustá, a musel bych snášet vaše nevolnosti a fňukání. Neměl bych odvahu vás vyhnat ze své postele, ale protože o to sama žádáte, nemám důvod vám to odmítnout. Samozřejmě tušíte, že vás v ní některá z vašich následnic nahradí," dodal cynicky.

„Dokážu se s tím smířit, pane. Vy jste vládcem tohoto sídla," dodala naoko poníženě, aby skryla jednak radost ze svého vítězství, jednak pohrdání, které k němu od této chvíle cítila.

Vstala, se svým nejpůvabnějším úsměvem vyšla z Françoisova pokoje a zavřela se do svého.

* * *

Alberie za sebou pečlivě zavřela dveře jako pokaždé, když zastihla Huca, jak sedí na její posteli a očekává ji. Zapálil oheň v krbu proti jejímu lůžku a malá tmavá místnost tonula v příjemném jasném teple. Za zdmi Montguerlhe pokrýval silný severní vítr ledem škarpy, kam stékala voda z cest.

Zítra za úsvitu obalí silná jinovatka dlouhé prsty bouří polámaných větví a dodá této krajině ve smutku podobu výpravného jiskřivého baletu. Alberie milovala ticho stoupající k obzoru, typické pro tahle zimní období. Její napětí posledních týdnů, které zesilovala ještě Françoisova přítomnost v těchto zdech, trochu polevilo a ona s jemným úsměvem přistoupila ke svému manželovi.

Huc jí podal ruku a ona se jako obvykle usadila vedle něj a opřela si čelo o jeho rameno. Tak chvilku seděli a nechali se kolébat mihotáním ohně, který zdobil zdi tančícími stíny. Huc se cítil dobře. Toužil po její přítomnosti, jejich spiklenectví poté, co držel Antoinettu de Chazeron ve svém náručí, aniž se vlastně cítil provinile kvůli vzrušení, které jím projelo. Jeho cit vůči Alberii byl zcela odlišný, jaksi nedotknutelný, a tíha tajemství ho dělala ještě výjimečnějším.

„Miluju tě, Alberie," zašeptal spontánně bezděky dojatý sladkostí okamžiku, který skryli před zrakem ostatních, přestože nedoufal v jinou ozvěnu na své doznání než mlčení.

Alberie nikdy nemluvila o svých citech, ale on věděl, že ho přese všechno má také ráda.

„Potřebuju tvou pomoc, Hucu."

To bylo poprvé. Huc k ní obrátil zvědavý pohled. Alberie se pořád usmívala smutným a zároveň něžným úsměvem. Nezvyklým. Huc pocítil jakousi úzkost, přestože ho její prosba potěšila.

„Všechno, co budeš chtít," slyšel vlastní upřímnou odpověď.

Dělal toho pro ni tolik, že nikdy nemusela o nic žádat.

To sdělení ho ale zaskočilo. „Isa je mrtvá."

Alberii se chvěl hlas. Huc ztěžka polkl. Znovu se s Isabelou za těch patnáct let setkal jen jednou. Vydal se do lesa, aby se pokusil najít jednoho ze svých psů, který se nevrátil z lovu na divočáka. Vesničané mu tvrdili, že slyšeli zvíře štěkat nedaleko místa, kde ztratil jeho stopu. Byl to nejlepší z jeho slídičů. Nechtěl ho nechat napospas vlkům. Najednou zaslechl ženský smích, a to tak hluboko v lese, že nemohlo jít o nějakou milostnou schůzku. Přivázal koně ke stromu a opatrně a s tlukoucím srdcem

postupoval kupředu. U úpatí skaliska tvořil potok přirozené jezírko, z něhož vytékala rozšiřující se řeka dál do kraje. Isa se tam koupala se smějícím se dítětem s dlouhými kaštanovými vlásky a s jemným obličejíkem, natolik odpovídajícím jeho vzpomínkám, že jím to otřáslo. A bylo-li to sedmi či osmileté dítě dokonalou kopií dívenky znásilněné Françoisem de Chazeron, Isa vypadala úplně jinak, jakoby bez věku, měla tvrdý výraz v obličeji a ochablá ňadra, celé její tělo bylo jaksi ztěžklé, poznamenané nedostatkem. Na břehu několik metrů od ní klidně leželi dva vlci a hlídali je. Huc se na chvíli přikrčil skoro k zemi a pozoroval jejich hru a smích, poté se však v obavách, aby vítr nakonec nedonesl jeho pach až ke zvířatům, s těžkým srdcem vzdálil. Alberie mu nikdy nedovolila, aby se s Isou znovu setkal, ani když babička zemřela a vzala si ten zákaz s sebou. Isa se uzavřela před světem přesvědčena, že nikdo neví, že přežila a že přivedla na svět Chazeronovo dítě.

„Ona neví, že víš," oznámila mu Alberie vážně ten den, kdy ji požádal, aby směl Isu navštívit. „Nikdy nepřekroč její zákaz. Isa už není ta dívka, kterou jsi znal, Hucu." Huc bez řečí její rozhodnutí přijal. Nikdy se Alberii nezmínil o tom obraze zahlédnutého letmého štěstí, neboť toho dne pochopil, jak moc má pravdu. Isa už nepotřebovala lidi.

A přesto ho pomyšlení na to, že zemřela, zabolelo, stejně jako mu celé ty dlouhé roky nebyla příjemná myšlenka, že přežila.

„Kdy se to stalo?" zeptal se a zmítal se mezi zlostí na tu nespravedlnost a opravdovým zármutkem, který se ho najednou zmocnil.

„Podle Loraline před třemi dny."

„Těsně před úplňkem," polkl Huc. „Ach, bože můj. Alberie, tys…" Ale Alberie mu zabránila dokončit větu tím, že si položila ledový prst na rty. Její kovový pohled se naplnil melancholií.

„Počkala jsem, až mě svítání osvobodí od té podoby, kterou nenávidím, pak jsem pomohla neteři pohřbít ji do země vedle naší babičky Byl to podivný obřad. Musela jsem se schovat do lesa, aby Loraline nemohla vidět mou proměnu, jak jsem slíbila své sestře. Poprvé to bylo tak bolestné, ale teď je všechno v pořádku, jak pokud jde o mou neteř, tak pokud jde o mě. Nechci, aby sis dělal starosti, Hucu de la Faye."

„Proč jsi mi nic neřekla, když ses předevčírem vrátila z jeskyně?"

„Potřebovala jsem o tom popřemýšlet a ty ses musel vzpamatovat, jako pokaždé, když víš, že jsem… jiná," dodala, když našla slovo, které by je oba co nejméně ranilo.

Věděla moc dobře, co Huc cítí. Sama sobě naháněla hrůzu, když pomyslela na to, jaké monstrum spolužije v tomto ženském těle, uvnitř jí samé. Huc se snažil k ní přiblížit, dotknout se jí, obejmout ji pokaždé v den úplňku, aby necítila, jak nenávidí tuhle část její bytosti, ale ona byla přesvědčena, že ho odpuzuje v těch chvílích stejně tak, jako se nenávidí ona sama.

„Přijal jsem tě takovou, jaká jsi, Alberie. Takovou, jakou jsi teď i za každého úplňku. Byl bych rád, kdybys tomu uvěřila. Skutečně po tom toužím," zašeptal Huc a hleděl jí do modrých očí, dokud je neodvrátila.

Zdál se vždycky tak upřímný, že na okamžik zatoužila mu uvěřit. Ale jak by ji mohl mít rád, když ona se nebude mít ráda nikdy.

„Odpusť mi," dokázala pouze odpovědět.

Huc se nedokázal ovládnout. Vstal a dlouhými kroky přešel místnost, aby uklidnil své zjitřené nitro, až ke krbu, kde poklekl.

„To říkáš pokaždé, Alberie. Pokaždé. Nemám strach ani mi nevadí, jaká jsi, mám tě prostě rád. Dal jsem ti někdy najevo odpor, nenávist nebo snad lhostejnost? Nezasloužil bych si naopak tvou důvěru? Nikdy jsem po tobě nic nechtěl. Nic jsem nevyžadoval. Z vlastního rozhodnutí ti patřím víc než kdokoliv jiný své milované. Co tedy mám dělat? Co mám dělat, řekni mi, aby ses mi konečně přestala omlouvat za to, že existuješ?“

V tichu, které následovalo po jeho výbuchu, se Huc zastavil u paty krbu a opřel široké dlaně o krbovou obrubu. Pak si všiml, že Alberie pláče, velice tiše, aby ho nerušila. Zapomněl ihned na to, co právě řekl, vždyť Isa je mrtvá a Alberie ho potřebuje. Bez přemýšlení přeběhl místnost, zvedl ji do náruče a nesl ji k oknu, které volnou rukou otevřel, zatímco jeho žena se schovávala do límce jeho kožené vesty. Nechal ji plakat a zhluboka vdechoval ledový vítr, který prudce vtrhl do pokoje, stál před plameny oživlými osvěžujícím závanem a tiskl na své teplé tělo tuhle křehkou bytost. Pak ho napadlo, že i přesto, jak jemu v žilách vře krev, ona by mohla nastydnout. Zavřel okno a sesul se do křesla. Mladou ženu přitom stále držel v náručí jako dítě. Něžně ji kolébal a pak jí položil otázku, která ho pálila u srdce.

„Jak se to stalo? Co ode mne očekáváš?“

Alberie neodpověděla ihned. Byl na ni tak něžný, tak ohleduplný. Co by dala za to být člověkem. Jen člověkem. Znovu hledala slova, aby toho moc neprozradila. Nechtěla ho zaplétat do toho, co se bude dít. Musí ho chránit, stejně jako on až dodneška chránil ji. Tolik toho ještě neví. S hořkostí se kousla do rtů. Kdyby byl jen François de

Chazeron nechal její rodinu na pokoji. Nemusela by lhát, klamat jediného člověka, kterého bude kdy milovat. Zpevnila hlas:

„Upadla, když se vracela do jeskyně. Při bouři zatarasilo vchod mnoho stromů, hromada kamenů a větví. Nabádala jsem ji, aby byla opatrná, ale vinou deště a námrazy byl terén strašně nebezpečný. Několik dní byla v agónii, než zemřela. Nemohla jsem ji zachránit, Hucu, i kdybych si pospíšila. Jenže to jsem v ty poslední dny nemohla, když byl u nás pan de Vollore."

Huc tiše potřásl svou krásnou hlavou. To je ale galimatyáš, pomyslel si, zatímco Alberie pokračovala:

„I když za ni byla před patnácti lety sloužena mše, když jsme si mysleli, že je mrtvá, teď zemřela bez kněze, bez zpovědi a církevního odpuštění. Isa byla hluboce věřící katolička, Hucu, a své dítě vychovala taky tak, i když nebylo pokřtěno. Chci, aby odpočívala v pokoji."

Huc se k ní obrátil a vzal ji něžně kolem ramen.

„Máš pravdu, musíme vzít to dítě k sobě."

„Ne!"

Alberie skoro vyjekla.

Ne, nic nepochopil. Zmírnila tón, ale výraz byl neústupný.

„Ne, Loraline už není dítě, Hucu, je jí patnáct let a strašně se podobá Ise, jakou François de Chazeron znal. Kdyby se naneštěstí dozvěděl, že existuje, bůhví co by se stalo. Loraline se narodila mezi vlky, vyrostla s nimi a zná jejich jazyk. Upálili by ji zaživa jako čarodějnici, stejně jako prababičku. Ne. Loraline je na správném místě, budu nad ní bdít, neměj strach. Abbé Antoine de Colonges se setkal s Isou, když babička zemřela. Slíbil mi, že Loraline vyzpovídá. Mám strach, aby nepodnikla něco, čím by pomstila památku své matky. Ostatně Chazeronova

přítomnost tady na Montguerlhe ji provokuje. Nechci, aby se historie opakovala, Hucu. Pro mě samotnou bylo nesmírně těžké pokusit se zapomenout. Třináct let mi trvalo, než jsem se naučila tě milovat.

Umlčet v sobě nenávist a veškeré myšlenky na pomstu. Pomoz mi. Pokus se vzdálit Chazerona na několik dní z Montguerlhe, aby měl Antoine de Colonges čas trochu utišit Loralininu bolest a hněv. Pomoz mi!“

Huc se zamračil. Abbé z Moutieru to věděl. Setkal se s Isou, zatímco jemu to zakázali. To pomyšlení ho roztrpčilo, i když mu vnitřní hlas šeptal, že abbé byl povolán pouze proto, aby splnil svůj úkol, nic jiného. Uklidnil se. Ne, nezradili ho a nesmí si myslet, že ho odsunuli stranou. Byl jediný, kdo skutečně sdílel osud těch nešťastnic, kdo trpěl na kříži a pokusil se zmírnit jejich prokletí láskou, kterou cítil k Alberii.

„Pomůžeš mi?“ naléhal hlas Alberie, která si dobře uvědomovala, jak ho její přiznání vyvedlo z míry. Huc potřásl hlavou.

„To nebude tak jednoduché. Jaký si mám vymyslet důvod? Pan de Chazeron se nezajímá ani o svou rodinu, ani o své služebnictvo.“

Alberie čekala jen na to už od té bouře, od chvíle, kdy se François de Chazeron vrátil na Montguerlhe a Antoinette čeká jeho dítě.

S Isou neustále probíraly svou pomstu. Najednou to bylo tak snadné, tak zřejmé. Chazeron zaplatí. Než zemře, bude trpět, bude trpět strachem, kterého se nedokáže zbavit.

Srdce jí najednou naplnila divoká touha po krvi. Alberie vnořila svůj hluboký kovový pohled do očí svého manžela a vyložila mu své argumenty.

3.

Antoine de Colonges si slastně mnul ruce a vyčítal si poťouchlou radost, kterou náhle pocítil.

„Vzpamatujte se, otče. Nezapomínejte, že to nikdo nesmí vědět, nebo…“

Abbé z Moutieru přikývl a jeho chraptivý hlas jako by vycházel z černé vlněné kapuce, kterou měl staženou do vrásčité tváře.

„Neměj strach, dítě. Tak dlouho už čekám na tuto chvíli, které, ať mi Bůh odpustí, lituji jen kvůli sobě.“

„Buďte tedy požehnán ve jménu těch dětí, které zachráníte svým mlčením.“

Antoine de Colonges přikývl a posiloval se touto skutečností, aby neslyšel hlas vlastního svědomí. Poprvé za svou dlouhou existenci ve službách Všemohoucího zklame, a zklame před nejvyšším příkazem: Nezabiješ! Jistěže nebude vražednou rukou, ale přesto bude vinen, že souhlasil, aby spravedlnost ženy nahradila spravedlnost Boží. Vzal do svých suchých dlaní dřevěný krucifix a kožený váček plný zlaťáků ležící na stole vyhlazeném dlouhými dny četby, a podal obojí své návštěvnici.

„Ať tě provází pomyšlení na Krista a pomůže ti najít konečně klid a mír.“

„Pouze až zemře, otče. Zemře rukou té, kterou zplodil. Teprve pak, možná, jestli to Bůh chce, se stanu znovu matkou. Jestli to Bůh chce, otče,“ zalykal se chraplavý hlas.

Antoine de Colonges odvrátil zrak, srdce se mu najednou sevřelo. Cítil se opovrženíhodný, že využívá

této nenávisti, aby zbavil kraj Françoise de Chazeron a jeho zločinů. Neboť i kdyby neměl jiné důkazy než obvinění staré čarodějnice, jako kdysi Guillaume de Montboissier, byl přesvědčen, že všechna ta tajemná zmizení, k nimž došlo za uplynulých šestnáct let, byla dílem jejich pána. Nepočítaje v to vraždy pěti duchovních poslaných jeho předchůdcem, aby se přesvědčili o podivných nočních aktivitách Françoise de Chazeron. Co by dal za to, aby mohl dosáhnout spravedlnosti veřejně, všem na očích. Jenže od chvíle, co se pán z Volloru oženil s příbuznou vévody bourbonského, oblíbence krále Františka I., získal velkou moc. Příliš velkou. A víc než kdy předtím si vydobyl právo vládnout nad životem a smrtí svých poddaných. Musí to skončit. Bojí se ho měšťané stejně jako venkované: čelit jeho krutosti dokáže jen ona jediná, z níž učinil ještě děsivější bytost, než je on sám.

Pouze vlci se žerou mezi sebou, napadlo ho a usmál se na Isu, v jejíchž průzračných očích se za ta léta zloby míhal záblesk blízký šílenství. Až všechno skončí, bude čas postarat se o ni a o její dceru a poslat je z tohoto kraje navždy pryč.

„Teď už jdi," šeptal Antoine de Colonges a sledoval nit svých myšlenek. „V Paříži vyhledáš otce Boussarta. Je to můj dlouholetý přítel, očekává tě a postará se o tebe."

Isa zakryla své obavy lehkým souhlasným přikývnutím.

Po tolika letech znovu nalézt svobodu, pomyslela si. Bude ji vůbec schopna vychutnat?

Alberie musela vynaložit veškerou sílu své lásky, aby ji přesvědčila, že je to tak lepší. Isabela by daleko raději ztrestala Françoise vlastníma rukama. Jenže za těch patnáct let nenašla ani jednou odvahu postavit se mu tváří

v tvář. Spokojila se s tím, že stále jitřila svůj vztek a snažila se proniknout do schopností léčivých bylin uzdravovat nebo zabíjet. Stejně jako její babička doufala, že odhalí tajemství proměny těla a osvobodí Alberii, kterou její odlišnost trápí a vyvolává v ní hořkost. Nadešel čas vyzkoušet nápoj, jenž byl výsledkem jejích pokusů, na jediné zrůdě, kterou znaly: na Françoisi de Chazeron.

Patnáct let sledovala, jak roste ďáblovo dítě. Tu dívenku, jejímž prostřednictvím jí zrcadlo vracelo její ztracené mládí a která jí říkala maminko. Isabela se nakonec rozhodla odejít. Nechat ji místo sebe v nenávisti vykoupit svou vlastní minulost. Srdce se jí na chvíli sevřelo při myšlence, jak bude Loraline hluboce zarmoucená po její údajné smrti.

Ale vzápětí se Isabela vzpamatovala. Stáhla si do očí kapuci pláště, aby skryla svůj zármutek, a vklouzla do vlhké kamenné stěny, kterou měla před sebou a za níž se otevírala chodba osvětlená plápolajícími pochodněmi. Odhodlaně se vnořila do podzemního labyrintu, který hluboko v nitru hory spojoval klášter v Moutieru s Montguerlhe, Montguerlhe s Vollorem a Vollore s Thiersem.

Když onoho 11. října 1515 začalo svítat, Isabela na šedé kobyle mířila k Paříži a v srdci ji hřálo vědomí, že konečně unikne svému katovi.

Antoinette se nechala komornou obléct a zpívala si přitom. Večer se oteplilo a Huc se po jejich letmém doteku v Moutieru zdál vůči ní daleko vstřícnější a pozornější, a to až do té míry, že si vzal do hlavy, že by se dalo využít obnovovacích prací k tomu, aby se zmodernizoval starý zámek ve Volloru a dítě, které nosí, tak mělo daleko víc pohodlí, až přijde na svět. Když si

dělala starost o to, jak dlouho to potrvá, Huc optimisticky odpověděl, že staří lidé prorokují, že se počasí brzy vylepší a obnova vesnic bude daleko rychlejší. „Navíc," dodal, „rozšíření Volloru přiměje Françoise k větší trpělivosti. Naši lidé se budou moct přesunout na potřebnější místa daleko rychleji, než tuší, a vy donosíte své dítě v naprostém klidu na Montguerlhe."

Antoinette cítila, jak jí jihne srdce. Když si Huc přeje mít ji takhle u sebe, znamená to, že ji taky miluje. Kromě toho, že ohledně Volloru a pohodlí vesničanů měl pravdu, jí ten poslední argument dodal veškerou energii jednat. François touží jen po tom, aby se mohl co nejrychleji vrátit do své věže, a k trpělivosti ho přimělo pouze to, že hltal ohromné množství pojednání o astronomii, alchymii a astrologii, které si přivezl z Paříže při svém předcházejícím pobytu či si nechal poslat na Montguerlhe. Pokud si Antoinette mnohokrát během prvních měsíců jejich společného života dělala starost o jeho pobledlou pleť a nafialovělé kruhy pod zarudlýma očima v důsledku těch nekonečných hodin četby, dnes jí to bylo naprosto lhostejné. Až do té strašlivé bouře ho nutila trochu se hýbat, někdy dokonce Françoise přesvědčila, aby se věnoval něčemu zdravějšímu, něčemu, čemu se věnoval jako dítě se svým otcem.

Jenže dnes už nemohlo být ani řeči o tom, že budou lovit jeleny nebo divočáky v těchto poničených lesích, a Huc musel vynaložit veškerou svou přesvědčivost, aby přinutil Françoise cvičit své vojáky, zvyklé pouze lovit zvěř, nikoliv učit se bojovat s mečem nebo samostřílem. Což vedlo k tomu, že se pán z Volloru choval viditelně přívětivěji, i když ho trochu unavovalo věnovat se pěstnímu souboji, konzumaci ovcí a kuřat a teoretickým úvahám, zatímco by jeho krev potřebovala spíš plameny

krbu. Ovšem pozornost, kterou věnoval Huc jejímu manželovi, měla odezvu pouze v Antoinettině srdci. Nezajímal ho ani tak zdravotní stav jeho pána, ale spíš to, jak se jeho nálada odráží na jeho chování k ní. Huc ji chrání. Huc ji má rád. Je tedy načase vzdálit odsud jejího smutného manžela tím, že mu vrátí to, po čem se mu tolik stýská.

A proto byla toho 12. října 1515 Antoinette de Chazeron tak veselá. Přesvědčila se v zrcadle, že šťastný a veselý výraz se dokonale hodí k roli, kterou si vybrala, poslala komornou pryč a téměř se rozletěla po schodišti směrem k úpatí východní věže, kde jako každé ráno se François a Huc cvičili v zápase.

Nějakou chvíli obdivovala výpady obou mužů, úmyslně tajně, aby si představení lépe vychutnala, pak se neslyšně přiblížila k cvičnému kruhu, nad nímž se vznášel oblak jemného prachu. Huc byl pro Françoise tvrdý oříšek, šikovně uhýbal výpadům o sedm let mladšího soka, který platil za výborného šermíře.

Je skutečně strašně přitažlivý, napadlo ji a bezděky zatleskala výpadu, díky kterému se Hucovi podařilo zasáhnout Françoisovu kroužkovou zbroj.

Při tomto potlesku, který doprovázel neslavný konec tohoto přátelského souboje, se François obrátil a zamračeně na ni pohlédl.

„Můžu vědět, čemu vděčím za vaši přítomnost, má paní?“ zeptal se nevlídně, zatímco Huc si zajel širokou dlaní do vlasů a stíral si kapičky potu, který se mu perlil na čele.

Antoinette se přinutila odvrátit pohled od správce a usmát se na manžela, na jehož arogantní otázku odpověděla neupřímnou výmluvou:

„Je tu jen málo rozptýlení a dívat se, jak šermujete, je velice zábavné. Promiňte, můj pane.“

François zkřivil ústa v poněkud zahořklé grimase. Antoinette ho podobnými roztomilostmi nehýčkala, a tak to překvapivě vyvolalo jeho žárlivost. Všiml si, že je trochu v rozpacích, a tak diskrétně pohlédl na Huca, ten se však tvářil naprosto lhostejně. Čistil si meč, který se chystal zasunout do pochvy. Když se přesvědčil, že správce nemá žádné postranní úmysly, François, který toleroval cizoložství, jen pokud se ho dopouštěl on, si vyložil ten záblesk zájmu ve svůj prospěch a se svým mečem nechal zmizet i svou špatnou náladu.

„No tak dobrá, má paní. Zdá se, že vám má společnost chybí, tak mě doprovoďte. Hucu, osedlejte dva koně,“ nařídil přes rameno správci, který se velice rád od této skupinky vzdálil. „Moje žena dnes ráno touží po silných dojmech.“ Antoinetta popošla až k manželovi a snažila se jeho návrh šikovně odmítnout:

„Tolik zas ne, pane. Když vás budu následovat přes příkopy a bystřiny po stopách nějakého jelena, vyděsí to dítě, které nosím pod srdcem, a jak víte, mám o ně velkou starost. Věnujte mi spíš několik pěších kroků, ráda bych si s vámi promluvila o záležitosti, která by vás měla zajímat. Pokud vám to bude vyhovovat, mohli bychom tak velice dobře zhodnotit tenhle slunečný den.“

Bezděky potěšen milým manželčiným tónem se François nechal odvést a v duchu uvažoval o tom, jak dokážou být ženy náladové ve chvíli, kdy jejich místo v manželském loži zaujme jiná.

Huc de la Faye beze slova sledoval, jak se vzdalují, a bezděky utkvěl očima na pohupujících se Antoinettiných bocích. Když odvrátil obdivný pohled od kráčející ženy a chtěl se věnovat jiným záležitostem, zahlédl na okamžik,

jak ho z pootevřeného okna v prvním patře věže zvědavě pozoruje Alberie. Najednou se necítil ve své kůži a jen se na ni usmál. Její obličej rázem zmizel a Huc se ptal sám sebe, jestli se mu to nezdálo. Pak se vzpamatoval. Dělá to přece kvůli ní. Pouze kvůli ní. Zbytek jsou pouhé hlouposti.

Jeho kroky zaduněly na plochých kamenech, které dláždily cestu, a zamířily ke klenuté bráně, odkud zaznával smích hradních ozbrojenců. Pokud bude všechno pokračovat podle dohody, nanejvýš za hodinu budou cválat k Volloru.

Loraline se soustředila na své bílé ručky, které se třásly. Jak strašně se cítí osamělá, jak jí všechno včetně téhle jeskyně, kde přece zažila tolik jedinečných chvil, připadá smutné od té doby, co odešla její matka.

Vykasala si rukávy haleny, přes niž nosila vlčí kůži, vydávající uklidňující teplo a vůni, pak zamíchala v nádobě z pálené hlíny kaši z kořínků, bobulí a ječmene, která tvořila její hlavní jídlo. Od svého narození se živila pouze jí, občas ji vylepšila mlékem, drobnou zvěřinou a ovocem. Musí v tom pokračovat. Ale pokračovat v čem? Její teta Alberie jí neustále opakovala, že se musí obětovat památce své matky. Ze musí pomstít svou pronásledovanou rodinu, aby konečně mohla žít normálním slušným životem. Jenže Loraline neměla nejmenší tušení, co je to normální slušný život.

Ona žije tady, v sírových výparech montguerlheského pramene, mezi vlky, a doposud nezažila jedinou chvíli samoty či smutku. Najednou ji však čas tíží, a tak si při míchání kaše zředěné vodou, tryskající jí u nohou, pokouší nahlas opakovat ty krásné obrazy, které jí matka popisovala a které údajně zažila ještě před svým

vyhnanstvím, ještě dřív, než se Loraline narodila: široké měkké dlaně jejího dědečka, který sklízel zralé obilí a do rozesmáté tváře mu foukal vítr: oslavu žatvy, kdy se všichni na statku slavnostně oblékli a namasírovali mátou, aby se mohli na výzvu dud a niněr vrhnout do tance: Isina kolena, která nadskakovala na otcově klíně, a modrý pohled Alberie, jež se radovala ze všeho a ze všech: babička, čarodějnice, která se smála bezzubými ústy a tleskala do rytmu, a Benoitovy historky, které Isu tolik rozesmávaly… Benoitovo vyprávění. Benoitova něha. Benoitova jemnost. Benoitova láska.

Když se Loraline jednou se vší nevinností osmi let zeptala, kdo byl Benoit, Isa se na ni dlouze zadívala a pak chladně odsekla a odtáhla se od ní:

„Měl to být tvůj otec.“

Loraline se neopovážila zeptat, kdo je tedy její otec, když ne on, protože matčin pohled upírající se na ni naháněl strach. A navíc do této chvíle vůbec neuvažovala o tom, že by potřebovala otce, když měla matku, a už vůbec ne o tom, jak lze stvořit dítě.

Přesto třikrát viděla svou matku vrhnout jako vlčice podivné skrčky, kteří nepřežili a které Isa zavřela do skleněných nádob naplněných nažloutlou tekutinou. Isa měla celou sbírku nádob, v nichž plavaly končetiny nebo vnitřnosti zvířat i lidí. Loraline nevěděla, jak je získává. Věděla jen, že spolu s knihami, které přinášela Alberie, slouží k provádění dalších pokusů. Mnoho let ji od práce její matky odháněli, a pak ji najednou vloni v létě Isa do ní zasvětila. Loraline se najednou cítila nadána velkou mocí. Přestala být dítě. Bylo jí patnáct a stala se hodnou podílet se na dědictví své rodiny.

Nepřipadalo jí nijak divné. Žila v tomto prostředí odjakživa. Nerozeznávala dobro od zla. Její svět tvořila

pouze její matka, Cythar, její vlk, Alberie, babička, na niž si ještě pamatovala, abbé z Moutieru, kterého několikrát viděla, a šedá vlčice, jež přicházela při každém úplňku. Slyšela na jméno Stelphar, lehávala vedle ní a hlídala ji i celou smečku.

Dnes bylo všechno jinak. Neustále ji pronásledovala poslední matčina slova:

„To pán z Volloru a Montguerlhe nás vyhnal a nechal oběsit Benoita, mého vyvoleného. François de Chazeron je stvůra, Loraline. Znásilnil mě a mučil, ale co víc, ukradl nám náš život. Především tobě. A přesto jsi jeho jediná dědička…“

A po těchto strašných slovech matka zemřela. Vyděšená Loraline pomohla Alberii odnést tělo své matky do malé přilehlé jeskyně, která od babiččiny smrti sloužila jako rodinná hrobka. Alberie otevřela průchod do márnice, kde odpočívala Amelie. Přesvědčila Loraline, aby ji nechala všechno zařídit, a pečlivě zavřela otvor, čímž zapečetila Isabelin hrob. Pak zavedla svou neteř do nejhlubšího lesa až na skalnatý výběžek, čnící nad údolím. Na vedlejším svahu se rýsovala pevnost Montguerlhe. Ta strašlivá pevnost, v níž vládl François de Chazeron. A tam, tváří v tvář tomu nádhernému a zároveň děsivému panoramatu, Alberie dokončila Isinu zpověď.

„François de Chazeron je tvůj otec, Loraline, a přesto by tě zabil, kdyby se dozvěděl, že existuješ. A tvá matka se obětovala proto, že tě chtěla chránit. Proto uzavřela své mládí na celá ta léta do oné hory. Jsi jejím dlužníkem, Loraline. Přísahala, že se pomstí, kdyby se François vrátil na Montguerlhe. Dnes musí zemřít. Je to trest za jeho zločiny, a můžeš ho od této chvíle vykonat jen ty. Pomocí tohohle.“

Poté jí Alberie podala malou lahvičku, kterou Loraline tolikrát viděla v rukou své matky. Věděla, že celý její život se točil kolem této tekutiny, kterou vynalezla, destilovala, velice dlouho vylepšovala a občas neváhala vyzkoušet ji na sobě. „Isa se den za dnem trávila, jen aby vytvořila dokonalý, neodhalitelný jed," dodala Alberie.

Loraline si v paměti vybavovala tuhle scénu a přitom nesla k ústům lžíci obilné kaše, kterou předtím pečlivě promíchala, a polkla ji, téměř aniž si to uvědomovala. V tomhle prostém gestu byla jediná její jistota. Odteďka musí pokračovat. Kvůli své matce. Musí obětovat černou duši Françoise de Chazeron, aby Isa konečně došla klidu. Obětovat duši pána z Volloru tomu milosrdnému Bohu, kterého ji abbé z Moutieru naučil milovat. Pak, ano, pak se stane hodnou té země nahoře.

Došla v myšlenkách až sem, když se v ústí podzemní chodby, která vedla k pevnosti, objevila Alberie. Teta k ní spiklenecky natáhla ruku a vybídla ji tak, aby ji následovala. Loraline postavila misku na blízký skalní výčnělek, nechala zbytek jídla Cytharovi, ležícímu jí u nohou, a vnořila se za Alberii do mihotavého světla pochodní.

Jak pomalu kráčely skálou a snažily se vyhnout přírodním pastím, které vyhloubil čas podél podzemní chodby, cítila Loraline, jak se jí stahuje hrdlo.

Mnohokrát procházela různými úseky podzemí, které tvořily labyrint, o němž neměli tušení ani místní vládcové, a učila se znát každou nebezpečnou skulinu, každý vchod i každý východ, ale tenhle úsek jí Isa zakázala. Tenhle a ten, který vedl na Vollore. Od chvíle, kdy před osmi dny její matka zemřela, si neustále kladla otázku, kdy v sobě najde dost odvahy překročit ten zákaz. A pak ji přišla

včera večer navštívit Alberie, vzala ji něžně do náručí a prohlásila:

„Pokud všechno půjde tak, jak by mělo, zítra tě odvedu vstříc tvému osudu.“

Čekala na ni tady, na konci téhle chodby v načervenalé skále, a Loraline měla poprvé v životě strach. Strach z té pravdy, kterou cosi nedefinovatelného v jejím nitru nedokázalo přijmout. Alberie, jako by mohla zahnat neteřinu úzkost, uchopila rozhodně její malou sevřenou pěst, přinutila vlhkou dlaň, aby se otevřela, a vzala ji uklidňujícím způsobem do své.

„Neměj strach, dítě. Všechno bude v pořádku.“

Loraline chtěla odpovědět, ale sevřené hrdlo nepropustilo jediný zvuk: soustředila tedy veškerou pozornost na nohy, aby nešlápla do nějaké průrvy, jedné z mnoha, které se před ní otevíraly a mohly by jí sevřít nohu v nějaké temné přírodní pasti. Ještě chvíli kráčely ze svahu dolů, pak je nízká klenba donutila sklonit hlavu a jít jedna za druhou, dokud se nedostaly do slepé uličky. Alberie se opřela do vlhkého kamene ve skále a orosené stěny podzemí zaplavilo jasné denní světlo. Alberie bez zaváhání vešla do místnosti a neteř ji opatrně následovala.

Loraline vytřeštila zelené oči, do nichž jí ten náhlý jas skoro vehnal slzy, a pak zjistila, že stojí ve velké čtvercové místnosti s obrovským lůžkem, s truhlou s tepanými zámky a psacím stolem, který byl zavalen hromadou knih vázaných v silné kůži. Některé dokonce ležely na lenošce, pokryté šarlatovým přehozem, z něhož stoupala omamná vůně pižma.

Vstoupily do místnosti levou římsou širokého krbu, který ústil do zdi. Loraline si všimla, že plameny krbu, byť byly poměrně vysoké, jim jen olízly boty, tak byl krb

široký. Zabíral téměř celou jednu stěnu pokoje. Alberie sledovala její pohled a pak zašeptala:

„Nestarej se o takové detaily, dítě. Ten, kdo vybudoval tenhle tajný vchod, sledoval správný cíl. Chtěl chodit sem a tam, aniž to někdo tuší. Jsme jediné, kdo to tajemství zná. Ani oheň pekelný tě víc nespálí."

„Já vím, teto. Viděla jsem podobný krb ve Fermouly, když mě jako dítě babička Amelie s sebou vzala do podzemí."

Alberie potřásla hlavou. Nevkročila na Fermouly od chvíle, kdy ji Huc de la Faye odvedl, ale vzpomínala si na ten průchod, neboť její babička mnohokrát odsunula židli od tajného vchodu a mizela v plamenech. V té době ještě neznala tajemství Amelie Posedlé a stačilo jí, že směla počkat, až se vrátí ze svého tajného výletu do krajiny, kde určitě žijí skřítkové a víly. Aby jí to babička potvrdila, přinášela jí často krásné barevné kamínky, které slavnostně ukládala do dřevěné bedničky jako nějaký velice vzácný poklad. Poklad, který tam Alberie zanechala stejně jako své bezstarostné dětství. Mladá žena zhluboka vzdychla a smutně tu vidinu zahnala. Ve jménu těchto ztracených vzpomínek je přece tady. Rozhodným krokem přistoupila k zamřížovanému oknu, které bylo naproti krbu.

„Pojď blíž."

Loraline poslechla, po tetině příkladu se schovala do záhybů těžkých závěsů a vyhlédla ven. Pod ní na dvoře netrpělivě čekal muž na nervózním nádherném černém koni. I když byl velice hezký, jeho přísný obličej vzbuzoval strach. Drsným hlasem pokřikoval na několik ozbrojenců, kteří kontrolovali postroje koní.

Loraline cítila, jak ji svírá chlad. Nedokázala by vysvětlit proč, ale v tu chvíli věděla, kdo to je. Dřív než

stačila vyslovit jeho jméno, zašeptala Alberie, jako by ji mohl slyšet:

„Ano, to je on, Loraline. Tvá krev tě nezradila. Pán z Volloru a Montguerlhe v celé své kráse, pýše a nadřazenosti.“

„Můj… otec!“ vyslovila obtížně Loraline se staženým hrdlem a pižmová vůně vznášející se v místnosti jí zvedala žaludek.

Alberie se k ní obrátila a v kovově modrém pohledu se jí mihl zlý záblesk. Bezohledně uchopila vlhkou ručku své neteře a před širokým oknem, odkud zaléhal tvrdý tón Françoisova hlasu, řekla:

„Ano, Loraline, tvůj otec. A kat tvé matky. Dobře si ho prohlédni, holčičko, neboť dnes si tvé srdce musí vybrat. Ať se rozhodneš jakkoliv, tvůj život ode dneška patří tobě.“

Loraline bezděky sklopila oči a srdce jí zběsile tlouklo. Najednou se jí zmocnil strašný strach, strach ze sebe samé, strach z toho nelítostného pohledu, strach z toho záblesku, který tolikrát zahlédla ve vytřeštěných očích své matky, když se s výkřikem na rtech probudila ze zlého snu. Ale Alberii ty chvějící se prsty v její dlani nedojaly. Její hlas byl přísný a hořký.

„Vidíš tu postel, Loraline? Na ní ji znásilnil, zmučil a ponížil poté, co oběsil Benoita před jejíma očima, a pak ji zraněnou a nahou předhodil vlkům. Dobře si prohlédni tu postel a tvář toho muže. Ano, dívej se a vyber si: bud se mu ukážeš a taky zemřeš, nebo přijmeš holou skutečnost a pomstíš svou matku stejně jako své narození, neboť pro všechny budeš navždycky, slyšíš, navždycky jen pánův bastard.“

U paty věže se právě připojila k manželovi Antoinette doprovázená Hucem de la Faye, který spolu s koněm vedl

mulu, na níž byla naložena zavazadla s jejich osobními věcmi.

Huc se spokojeně usmíval. Antoinette udělala, co mohla, a odváděla ve svých křehkých stopách manžela na Vollore, kde ho hodlala přemluvit, aby souhlasil se zvětšením a zlepšením zámku a jeho zařízení. Huc je s několika muži doprovázel, takže vzdaloval, jak slíbil, Jejich Jasnosti na několik dní z Montguerlhe.

Na okamžik se zahleděl k oknu s podivným pocitem, že je sledován, ale nic neviděl. Přesto byl přesvědčen, že tam stojí jeho žena, a tak spiklenecky mrkl jejím směrem a pak k velké úlevě Françoise, který si, celý nasupený, v tuto chvíli přál pouze jediné, a to vrátit se domů na Vollore, rozhodně popojel do čela svých mužů.

Koně se klidným krokem pohnuli a Loraline s očima plnýma slz pohlédla na pružnou postavu svého otce a k srdci jí stoupala nenávist. Když zmizel za rohem budov stojících před mřížemi vchodových vrat, zamumlala hlasem, který stěží poznávala:

„Stane se to, co se má stát. François de Chazeron zemře.“

Teprve pak pustila Alberie její ručku. To dítě je opravdu z naší krve, pomyslela si spokojeně. Přitiskla chvějící se Loraline k sobě a pevně ji objala.

„Až to všechno skončí, budeš volná, slibuju ti to,“ šeptala neteři do ucha, ale ta ji neslyšela.

Jako v mlze pozorovala se záští v srdci rozesílanou postel. Výkřiky a žadonění, které matka vyrážela v každém ze svých zlých snů, dostávaly v děsivých obrazech, jež utkvěly v těchto místech, svůj smysl. Chvíli nehybně stála, zkamenělá ve své představivosti a hněvu, pak Alberii prudce odstrčila a s krví podlitýma očima zamumlala:

„Co mám udělat?“ Alberie cítila, jak se z příkazu zvířete, které v ní dřímalo, prohýbá v kříži a v ústech měla ostrou pachuť. Spokojená s neteřinou reakcí jí vyložila svůj plán, a poté ji odvedla podzemním labyrintem směrem na Vollore.

Koně klidně klusali a Antoinette si začala zpívat. Jednak proto, že slunce i přes chladný větřík příjemně hřálo, což v ní po těch dlouhých zamračených dnech vyvolávalo dobrou náladu, a jednak se Huc tvářil tak uvolněně a klidně, jak ho ještě nikdy neviděla.

Vzdaluje se své ženě a sbližuje se se mnou, představovala si, když ho slyšela žertovat s jeho muži či přátelsky zdravit venkovany, kteří se snažili napravit všechny škody, jež napáchala vichřice.

I přes jistý smutek, kterým katastrofa zahalila krajinu, ostrý severák vonící vlhkou zemí a zahnívajícím mechem plnil chřípí zvláštním příjemným pocitem. V uších jim zněl zpěv ptáků doplňující melodický hlas, jenž se jim vznášel nad hlavami a který rozčiloval Françoise de Chazeron natolik, že několikrát na ženu zamračeně pohlédl. Antoinette se tvářila nechápavě a přesvědčena o tom, že Hucovi de la Faye a jeho doprovodu se to naopak líbí, zpívala stále hlasitěji, až konečně došlo k tomu, v co doufala. François vztekle popohnal koně, oddělil se od skupinky a vyrazil napřed. A protože se Huc zatvářil, že pojede s ním, zastavila ho příkazem:

„Nedělejte to, příteli. Zabráníte mu, aby mohl být sám ve své věži, a on si nic jiného nepřeje, věřte mi. Nechcete si se mnou trochu popovídat?“

Poslechl ji a srovnal krok svého koně s jejím. Jeli chvíli mlčky vedle sebe a za nimi v jisté vzdálenosti jejich doprovod, který na správcův pokyn zachovával diskrétní

odstup. Pak si začala Antoinette znovu tiše zpívat a její křišťálový hlas Huca příjemně ukolébával. Takové klidné chvilky byly na Montguerlhe vzácné. Občas sice zaslechli melodické hlasy některých pradlen, ale ty ihned poté, co se přiblížili muži, ztichly.

„Nikdy jsem neměla příležitost slyšet zpívat vaši ženu," poznamenala Antoinette jako ozvěnou na jeho myšlenky.

Když jí Huc odpovídal, pocítil podivnou hořkost.

„Alberie nezpívá. Myslím, že nemá dobrý hlas."

„To ji ale musí mrzet," politovala ji Antoinette a v duchu ji potěšilo, že má proti své sokyni nějakou výhodu. „S hudbou se všechno zdá daleko snazší, daleko veselejší. Víte, Hucu, vy se dokážete spokojit jen s minimem potěšení. Já se nehledě na to, co si o tom myslí můj choť, nemohu bez hudby obejít. Až se vrátíme na Vollore, nechám si přivézt harfu. Budu na ni hrát jen pro vás… A pro vaši ženu," dodala, čímž zdůraznila, komu dává přednost. Řekla to tak něžně, jako by ho chtěla pohladit.

Huc bezděky pocítil, jak mu ve spáncích prudce tepe krev. Sklopil hlavu a zamračil se.

Čím dál víc ho rozčilovalo, jak ho Antoinette přitahuje. Znal ji a vážil si jí od jejího příjezdu na Vollore, ale dosud nikdy necítil podobné rozpaky. Snažil se myslet na Alberii a její radost, když jí oznámil, že se mu podařilo Françoise odlákat pryč. „Tak se můžeš v klidu postarat o Loraline," uzavřel to.

Přesto si v tu chvíli kladl otázku, zda to udělal pro ni, nebo pro vlastní čisté svědomí. Ačkoli se proti tomu už dva týdny bránil, vyčítal si, že je natolik zbabělý, že se stal spoluviníkem všech hanebností svého pána, i když, jak věděl, pán z Volloru si osoboval veškerá práva.

Isabelina smrt konečně Alberii osvobodí, pomyslel si. Ale nechce se vlastně osvobodit on sám? Od koho a od čeho? To pomyšlení ho zděsilo, a navíc se ho právě v tom okamžiku Antoinette, zaskočená jeho mlčením, ve vší nevinnosti zeptala: „Jak je to opravdu s tím slavným vlkem, kterému se přikládá tolik zločinů?“

Huc se k ní zamračené otočil:

„Jak to víte…“

Ale vzápětí se zarazil a neobratně se pokusil se vzpamatovat, nutil se do klidu:

„Kdo vám ty povídačky vyprávěl?“ Antoinette hlasitě vydechla:

„Takže to, co venkované vykládají, je pravda. V minulosti se tedy skutečně potuloval v kraji vlkodlak. Zaslechla jsem před několika dny v klášteře v Moutieru rozhovor dvou chudáků. Jeden z nich tvrdil, že tu nezažil větší neštěstí od chvíle, kdy tady vlkodlak zabíjel mnichy. Když jsem přistoupila blíž a ptala se jich na podrobnosti té záležitosti, začali vyděšeně tvrdit, že nevědí, o čem mluvím. Podivné, že? Týž večer jsem se na to ptala Françoise, ale ten se naštvaně ohradil a odsekl mi, že nic, co se dělo před naší svatbou, se mě netýká. Nenaléhala jsem, Hucu, ale víte, teď patřím do tohoto kraje a přesto, že žádným podobným povídačkám nevěřím, ráda bych se o téhle historce dověděla víc. Pomůže mi to lépe pochopit vlastního manžela. Budete přede mnou taky mlčet, příteli?“

Huc se cítil nepříjemně jak už dlouho ne: přísahal svému pánovi. Složil přísahu věrnosti. Přísahal, že zapomene, i když zapomenout nemohl. Aby chránil Alberii. Aby chránil sebe. Tvrdit, že nic neví, by byla ale jen další lež ve chvíli, kdy každý něco předstírá. Jenže jemu se nechce lhát. Ta jemná a okouzlující Antoinette si

zaslouží znát pravdu o svém manželovi. Zároveň ji však její nevědomost a nevinnost před ním nejlépe chrání.

„Už jsme tady, má paní," vykroutil se, když si s úlevou všiml věží pevnosti.

„Neodpověděl jste mi, Hucu," trvala na svém Antoinette.

„Nepřísluší mi vám odpovídat, paní Antoinetto. A váš manžel má pravdu. Jde třeba nechat vzpomínky v klidu a nerozesmutňovat zlobami minulosti tak půvabnou tvář. Zapomeňte na všechno a starejte se pouze o dítě, které nosíte."

Antoinette se s tím zdánlivě smířila. Ta odpověď ji ale vůbec neuspokojila. Huc však prohlásil, že je půvabná, a to jí v podstatě stačilo. Ve vhodném okamžiku mu dokáže vyrvat jeho tajemství. Čím dál víc si kladla otázku, zda její manžel s těmi svými podivnými zvyky nemá na svědomí větší hřích, než by se zdálo.

Nemyslela si, že je zločinec, to ne, ale jaká tajemství asi vyměnil za to své zvláštní a vzácné alchymistické pojednání?

Pokusila se o uvolněný úsměv:

„Jste můj nejoddanější a nejzdvořilejší přítel, Hucu," lísala se k němu. „Slibuji, že na tohle všechno zapomenu, pokud se zase rozveselíte tak jako během cesty."

Huc se na ni s úlevou a vděčně podíval, a aby zahnal démony minulosti, začal notovat starý auvergneský nápěv.

„Tak se mi to líbí," poznamenala Antoinette a snažila se mu hlasem přizpůsobit právě ve chvíli, kdy projížděli kamennou branou s železnou mříží, vedoucí do dvora zámku ve Vollore.

V okamžiku, kdy Huc pomáhal Antoinettě sestoupit na zem a předával koně podkonímu, objevila se na prahu bledá a vyděšená místní hospodyně Clotilde:

„Proboha, paní Antoinetto, pojďte rychle,“ volala udýchaně, „stalo se neštěstí.“

4.

Huc se opřel ze všech sil do dubových dveří, které bránily přístupu do prvního patra věže, ale přes veškeré jeho úsilí se dveře ani nepohnuly.

„Bože můj, ach bože můj," hořekovala zoufale Antoinette za ním a držela si u zrudlého nosu kapesník.

„Běž za Bertrandeauem. Ať pošle Beryla na Grimaldie pro trámy, musíme vypáčit dveře. Utíkej."

Zatímco se sluha vrhl ke schodišti, obrátil se Huc k Antoinettě.

„Je mi to líto, ale musíme počkat," oznámil a masíroval si namožené rameno.

„A co když je… pro Boha svatého, Hucu…"

Jejich pohledy se při tomto pomyšlení na okamžik zkřížily a Huc byl nucen odvrátit hlavu, aby zakryl záblesk radosti, kterou v něm pouhé toto pomyšlení vyvolalo.

„Jsem si jist, že ne, ale vy tu nemůžete zůstat. Clotildo, odveďte paní Antoinettu dolů a uvařte jí bylinkový čaj."

„Chci tu zůstat," namítla Antoinette a vlastně nevěděla, co ve skutečnosti doufá objevit.

Huc však trval na svém a položil ruku na chvějící se rameno zámecké paní.

„Udělejte, co vám říkám, paní Antoinetto. Nevím, co najdeme za těmito dveřmi, a já mám pocit, že už toho máte v této chvíli dost. Přijdu za vámi, slibuju vám to," ujistil ji jemně.

Ve chvíli, kdy o ni Huc pečuje, nic jiného není důležité, napadlo ji. Jestli její nevlídný manžel zemřel při nějakém tom svém ďábelském pokusu, ona toho nebude litovat, ať jí Bůh odpustí.

„Buďte opatrný," odpověděla prostě na znamení souhlasu.

Na správcův pokyn vzala Clotilde svou paní kolem ramen a vedla ji dolů po kamenném schodišti.

Když Huc zůstal sám s druhým sluhou, který držel svícen, aby lépe osvětlil tmavý kout širokého schodiště, opřel se vší silou do zdi naproti dveřím, které je děsily svou nehybností, a pak sklouzl podél stěny a svezl se na podlahu.

Poté, co je Clotilde hned po jejich příjezdu tvrdě přenesla do skutečnosti, vrhli se nahoru a cestou poslouchali nesouvislý výklad hospodyně, která byla k smrti vyděšená.

François de Chazeron dorazil do zámku dobrou půlhodinu před nimi, na probíhající práce a lidi kolem se ani nepodíval a ihned vyběhl na schodiště, které vedlo na věž. Slyšela, jak otevřel svým velkým klíčem dveře, nahoře zaklel a začal se tak strašlivě vztekat, že zatímco mu rychle připravovala svačinu, kladla si otázku, co se mohlo stát.

Neměla ani čas si cokoliv pomyslet, když se François zlostí bez sebe vrátil a vyťal jí políček, až padla na těžký stůl v jídelně. Znovu se na ni vrhl, jednou rukou ji zdvihl, druhou znovu napřáhl k ráně a se šíleným, vražedným pohledem na ni zařval:

„Kdo byl v mé pracovně?"

Clotilde začala koktat, že pokud ví, nikdo nahoru nešel, což ho ovšem jen ještě víc rozběsnilo:

„Mluv, nebo tě rozmlátím o tu zeď."

Jenže ona mu neměla co říct, a tak jenom křičela, až se sem seběhli lidé ze zámku. Když viděl tu scénu mistr pokrývač Bertrandeau, vrhl se jí na pomoc. François se obrátil a pustil Clotildu, která toho využila a rychle utekla.

„Kdo z vás mě neposlechl? Ať se přizná, nebo jako že je Bůh nade mnou, nechám vás oběsit všechny.“

Ale Bertrandeau čelil zámeckému pánovi obdivuhodným klidem, jehož účinek podtrhovala ještě jeho mohutná postava:

„Než někoho z nás obviníte, pane, měli bychom vědět, co nám vyčítáte. Děláme svou práci podle svého nejlepšího svědomí a vašich rozkazů. Pokud se vám jeden nebo několik mých mužů znelíbilo, podle pravidel našeho cechu je smím potrestat jedině já sám.“

„Zakázal jsem vám vstoupit do mé pracovny,“ zamumlal pouze François.

„Nestrčili jsme tam ani prst, pane Françoisi. Ostatně mám dojem, že klíč máte pouze vy sám. Pokud by byl zámek vypáčen, lidé z domu by vás okamžitě upozornili.“

Tato skutečnost utišila jeho vztek: pán z Volloru přece normálně otevřel dveře jediným existujícím klíčem. Jeho zachmuřený obličej byl najednou bělejší než plátno.

„Je vám dobře, pane?“ vylekal se Bertrandeau, když viděl, jak je bledý.

Ale François jako by neslyšel. Proklestil si mezi nimi cestu, znovu se vypotácel nahoru a překročil práh místnosti, v níž se, jak všichni slyšeli, zamkl na dva západy. Clotilde, jež byla na pánovy nálady už dávno zvyklá, i když ještě nikdy nebyl tak agresivní, si utřela nos a vrátila se ke své práci. Zedníkům jen tiše zašeptala, že jejich pán je opravdu divný člověk.

A pak je na místě přikoval výbuch, po němž se všichni, zřejmě jako později Huc, vrhli nahoru a narazili na pevně zaklíněné dveře.

„Pane Hucu, pane Hucu,“ volal udýchaný sluha, který bral schody po čtyřech.

Huc vyskočil.

„Bertrandeau něco vymyslel. Mám vás přivést.“

Protože znal vrozenou šikovnost mistra pokrývače, pospíchal Huc za poslem až k úpatí věže. Bertrandeau tam spolu s třemi svými muži silnými konopnými provazy zpevňoval žebřík. Huc okamžitě pochopil, o co mu jde: dostat se touto cestou až k oknu v patře, které se díky tomu, že bouře rozbila některé tabulky, dá otevřít.

„Jdu první,“ rozhodl poté, co vztyčili žebřík a opřeli ho o zeď.

„Ne, Hucu,“ zadržel ho Bertrandeau širokou dlaní, „ani ty, ani já. Jsme příliš těžcí.“

Ukázal na asi dvanáctiletého sluhu, jenž byl dost útlý na to, aby to mohl dokázat. Huc přikývl a přistoupil k chlapci:

„Až budeš uvnitř, ničeho se nedotýkej a moc se nerozhlížej. Jen otevři dveře a uteč.“

„Jo, pane Hucu,“ přikývl chlapec, hrdý na to, že je najednou tak důležitý.

„Dávej na sebe pozor, chlapče,“ dodával mu odvahu Bertrandeau a přátelsky mu prohrábl tmavé vlasy, svázané na šíji modrou hedvábnou stuhou.

Huc se potřeboval vrátit dovnitř a hlídat přede dveřmi, ale nemohl se ubránit, aby nesledoval výstup malého Guillaumeta, který hbitě a šikovně překonával vzdálenost, dělící ho od okna. Stejně jako všichni muži držící žebřík věděl, že jestli povolí jen jediná příčel, jeho váha, byť

nevelká, ho strhne do sedmimetrové hloubky. Všichni zadržovali dech, aby mohli včas zasáhnout, kdyby chlapec padal. Ale Guillaumet se snažil zůstat uprostřed příčlí a tak bezděky vyrovnával každou odchylku, takže dorazil k cíli dřív, než si správce uvědomil, že stojí pořád ještě jako vrostlý do země. Přesto ještě počkal, až chlapec prostrčil ruku rozbitou tabulkou a otočil kličkou okna, a zatímco znělo vítězné „vivat“ přihlížejících, malý sluha skočil do okna. Teprve pak se mu Huc rozběhl naproti do patra.

Guillaumet ho čekal na schodech, hrdý na svůj výkon, a klíč držel v ruce jako trofej. Huc se na něj usmál, prohrábl mu bujnou kštici a pak strčil vzácný předmět do kapsy.

„Ted jdi a požádej Clotildu, aby ti nalila teplé mléko. Vyřiď tu zprávu paní Antoinettě, ale trvej na tom, aby sem nechodila. Rozumíš mi?“

„Jistě, pane. Musela by jít přes mou mrtvolu.“

„Dobrá práce, maličký,“ pochválil ho Huc místo rozloučení.

Pak ho nechal jít vychutnat si svůj triumf, sebral veškerou odvahu a vešel do místnosti. Panoval tu hrozný nepořádek, který přikládal výbuchu, ale v tuto chvíli nebyl schopný přesně určit, co to vlastně vybuchlo.

Ledový vzduch naštěstí rozfoukal výpary z převržených přípravků, ale nepříjemný zápach kyseliny ještě štípal v nose. Huc našel Françoise ležícího na břiše vedle stolu, kde se válely mezi křivulemi a rozházenými miskami nejrůznější zuhelnatělé úlomky.

Huc bez otálení přiklekl ke svému pánovi a snažil se mu nahmatat puls. Když ho pod prsty ucítil, nebyl si jist, jestli je rád. Když Françoise, který byl v bezvědomí,

obracel na záda, objevil se na prahu Bertrandeau a vylekal se:

„Je mrtvý?“

„Ne,“ uslyšel Huc ve svém hlase politování, „ale ztratil hodně krve. Do spánku se mu zaryl kovový úlomek. Musíme ho odtud dostat.“

„Už jdu, kamaráde,“ řekl Bertrandeau a chystal se k němu přistoupit.

Ale Huc ho gestem zarazil:

„Nedělej to. Už jsi toho viděl příliš. Když ho napadne, že by chtěl po probuzení někoho potrestat, bude líp, když to budu já.“

Jemná Bertrandeauova ústa se roztáhla v širokém výsměšném úsměvu, který naznačoval, že na hrozbu, i když je reálná, nedbá. Poklekl vedle Huca a ten neměl srdce ho odtud znovu vykázat. Ani dva možná nebudou stačit na to, aby dostali Françoise do kuchyně. Nechal pokrývače prohlédnout ránu a v koutě místnosti mezitím našel čisté plátno, které leželo vedle malé lidské lebky. Bezděky se otřásl, poté vzal plátno a snažil se uklidit podlahu kolem Françoise, aby mohl látku rozložit a rozprostřít na zem.

„Nelíbí se mi ta bledá pleť,“ utrousil Bertrandeau.

„Tak si pospěšme.“

„Na můj povel,“ odpověděl pokrývač a vzal Françoise za nohy.

Huc ho vzal pod rameny, paží mu podpíral padající hlavu a tak přenesli tělo na natažené plátno. Pak ho podložili prknem a začali ho zvedat. Vtom se Bertrandeauův pohled zachytil na rozbité nádobě, z níž zřejmě vytekl zlatavý pramínek a poté ztuhl.

„Co je zas tohleto?“ nedalo mu se nezeptat.

Huc sledoval jeho pohled a okamžitě pochopil.

„To nevím,“ zalhal přesto, „a myslím, že bude líp, když se nadále přestaneme o tuhle místnost zajímat.“

Bertrandeau na něj chvíli hleděl, ale nezachytil v jeho výrazu nic než náhlou a hlubokou únavu.

„Máš jistě pravdu, Hucu. Jdem odsud.“

Pak doprovodil svá slova odpovídajícím gestem, oba muži se na sebe spiklenecky podívali, zvedli prkno a prošli napříč celou místností. Když došli na práh, položili své břímě na podlahu. Zatímco Bertrandeau uvolňoval schodiště, kde se vyčkávavě shromáždilo služebnictvo i někteří řemeslníci, vytáhl Huc z kapsy klíč a zamkl za sebou místnost na dva západy.

Antoinette se díky Clotildině péči pomalu vzpamatovávala, zatímco služce začal vyvstávat pod okem černý monokl, jak ji zasáhla Françoisova dlaň.

Ani jedna, ani druhá se o tom náhlém Françoisově vzteku nezmínily. Clotilde už slyšela tu historku, podle níž jejich mladý pán znásilnil jakousi místní dívenku, ale ty řeči pocházely z Thiersu a tam té fámě věřilo jen málo lidí, neboť pověst pánů z Volloru byla velice dobrá. Ostatně to byly jen takové povídačky, které po několika otázkách ztichly. Od doby, co žila na zámku, tedy asi šest let, si jistě všimla jeho popudlivé povahy, ale nikdy na ni ani na nikoho jiného ze služebnictva François de Chazeron nevztáhl ruku. Takže ať si lámala hlavu sebevíc, nedokázala odpovědět na Antoinettiny otázky jinak než nechápavostí, ještě posílenou jistotou, že během pánovy nepřítomnosti nikdo ze zámku nahoru nezašel.

Obě právě došly k tomuto mrtvému bodu, když do místnosti vtrhl málem poklusem mladý Guillaumet a nemotorně je pobízel, aby uvolnily velký stůl.

„Nesou mého pána,“ dodal s takovou úctou, že by člověk řekl, že byl ohlášen sám král.

Rychlá a šikovná Clotilde okamžitě odklidila prázdný hrnek, jenž ještě stál před Antoinettou, která ucouvla a málem převrhla lavici, na níž seděla. Antoinette rychle vstala a přitiskla se na stěnu vedle dveří. Celá ztuhla. Srdce jí bilo jako na poplach, jako by chtělo vyskočit z hrudi, příliš stažené šňůrkami korzetu. Nato vkročil úzkým otvorem dveří jako první Bertrandeau a v několika vteřinách se za nábožného ticha octl její manžel natažený přesně na tom místě, kde před chvílí svačila.

Před obličejem zbroceným krví, obráceným k ní, Antoinette jen stěží potlačila žaludeční nevolnost. Když ji Huc viděl tak rozrušenou, přikročil k ní a uklidňoval ji:

„Je jen v bezvědomí. Všechno bude v pořádku.“

Antoinette očima utkvěla na správcově tváři a sklopila hlavu. Huc se obrátil na Clotildu, která se už chopila iniciativy a snažila se rozdělat oheň a postavit na plotnu čistou vodu.

„Jděte pro nějaké plátno. Potřebuju světlo, hodně světla.“ Guillaumet okamžitě odběhl, jako by se tenhle úkol týkal pouze jeho, a zatímco Bertrandeau autoritativním hlasem odháněl ty nejzvědavější diváky, Huc znovu přistoupil k Antoinettě. Tiše plakala, aniž si to uvědomovala, a Huc se musel ovládnout, aby ji nevzal do náručí. Soucitně šeptal:

„Musím mu vyčistit ránu. Neměla byste tu zůstávat.“

„Je to moje místo, Hucu,“ odpověděla Antoinette, i když se jí třásl hlas. „Musím stát po jeho boku, když ještě… žije,“ dodala a vzdychla.

Huc cítil, jak se v něm něco zlomilo, jak ho to bolí. Dokázal jen odvrátit hlavu, vyvedený z míry tím, že pocítil stejné zklamání, jako když zjistil, že François žije.

Jak bylo snadné ho tiše uškrtit. A pomstít tím prostým gestem Isabelu, její předky, Alberii i Antoinettu. Jenže to neudělal. „Bertrandeau přišel příliš brzy," zašeptal mu vnitřní hlas, aby omluvil jeho zbabělost, ale neuvěřil mu. Věděl, že pravda je jinde. Prostě není vrah.

„Modlete se, má paní!" vyzval ji a v celém těle cítil ledový chlad. Poté se od ní odvrátil a přistoupil ke svícnům, které drželi Guillaumet a ještě další sluha ve zdvižených rukou, a soustředil se s tlukoucím srdcem na svůj úkol.

Když s Bertrandeauovou pomocí omyl, vyčistil a obvázal ránu, přenesli Françoise do vedlejší místnosti, kterou Clotilde ve spěchu připravila. Bertrandeau tam měl během prací na domě svou pracovnu a místnost byla ještě zavalena papíry a nákresy. Nebylo to upřímně řečeno místo hodné pána tohoto domu, ale většina pokojů neměla ani střechu, ani okna. Některé krby se vylomily pod náporem větru a rozsypaly se na drahocenné podlahy. Mnohé místnosti co nejrychleji vyklidili, opravili a zametli, ale žádná nevyhovovala urozenému raněnému líp než tahle.

Uložili Françoise na prostorné lůžko nedaleko krbu, který zůstal netknutý a vydával příjemné teplo.

I když dýchal pravidelně, ještě nenabyl vědomí a Huc si na chvíli pomyslel, jestli nemá nějaké vnitřní zranění a jestli se dožije rána. Napadlo ho, že Alberie by ho díky svým znalostem léčivých bylin, zděděným po předcích, mohla zachránit. To ho přimělo se usmát. Věděl, že Alberie by Françoise de Chazeron nikdy neléčila. Ta by našla odvahu, kterou on neměl. Obrátil hlavu k Antoinettě. Přehodila si přes ramena vlněný šál a usadila se u hlavy Françoisova lůžka, beze slova, s rukama

sepjatýma v nekonečné vášnivé modlitbě, jejíž obsah nedokázal odhadnout. Teď bylo na všemohoucím Bohu, aby rozhodl, co se s tímhle mužem stane. Ale Huc se marně pokoušel potlačit představu té místnosti, kde se nepozorovaně vznášel dech ďábla.

Tiše vzdychl. Zítra už bude další den. S Bertrandeauem, který odmítl opustit místnost, a Guillaumetem, jenž i přes své mládí trval na tom, že bude bdít nad zapálenými svícemi, se usadil v rohu místnosti přímo na zemi. A tak toho 12. října 1515 začalo dlouhé, velice dlouhé bdění.

Philippus Bombastus z Hohenheimu byl mladý čilý dvaadvacetiletý muž, i když tvář měl trochu dětskou. Tvrdit, že je rozkošný, by bylo přehnané, ale vyzařoval z něj jakýsi podivný půvab, k němuž se velice hodily jeho hluboké a inteligentní černé oči. Byl bystrého ducha, vynalézavý a viditelně zvídavý, takže ho zajímalo všechno, především to, co by mohlo být osvětleno díky nejrůznějším vědním disciplínám. Jeho otec, švýcarský lékař, mu vnukl tuto zvědavost, aby z něho udělal svého následníka, hodného otcovské profese. Ale i když Philippus zdědil po svém otci úctu k medicíně, také a především vyrůstal ve stínu slavné Černé Matky Boží v klášteře ve Schwyzu, kde sloužila jeho matka. A její přísná výchova se střetla se slavnými legendami o zázračných uzdraveních, s pseudozázraky a lidovými pověrami, jimž se jeho otec jen posmíval, ale které v dětské duši nalezly příznivou odezvu.

Ze všech těchto důvodů se octl onoho 12. října 1515 v Saint-Rémy-de-Provence, daleko od svého rodného Švýcarská, které opustil už před třemi lety s cílem procestovat svět a pokusit se odhalit jeho tajemství. Teď

se právě vracel z Ferrary, kde byl slavnostně promován, a furiantsky se pyšnil tím, že svůj titul doktora medicíny získal jako švarný mladík – znal totiž jen málo kolegů, kteří díky svým cestám a zkušenostem měli stejné znalosti jako on.

Takže Philippus, trůnící na svém oslu a doprovázený sluhou tím diskrétnějším, že se narodil němý, se tedy blížil k rohu malé uličky poté, co už měsíc čelil větrům svého cestovního pořádku.

„To musí být tady," usoudil a ukázal prstem, který z poloviny kryla vlněná rukavice bez prstů.

Přikrčení ve svých pláštích připomínali jeho druh i on spíš nějaké chudáky než průvod lékaře. Jenže to bylo našemu muži jedno. Na pohrdání svých kolegů jednoznačně odpovídal: „Je lepší mít naditý rozum doprovázený prázdnou peněženkou než naopak. Možná se vyspíme trochu skromněji, ale máme daleko lepší sny."

A on měl díkybohu opravdu nádherné sny už od chvíle, kdy svou lidskou schránku protáhl Egyptem podél pyramid, které odmítly vydat svá tajemství, a Konstantinopolí, kde si prohlédl spoustu věcí. Na své cestě se nechal zasvěcovat do tajemství a víry tajných spolků a náboženských sekt, které v tomto novém století všude kvetly. Aby zdokonalil své akademické vzdělání, učil se lékařská tajemství u prostých lidí, u porodních bab, u holičů, řezníků, a dokonce katů. Nic ani nikdo nedokázal utišit jeho obrovskou žízeň po vědění, které chtěl dát do služeb lidské společnosti.

A přeplněný vším tím věděním, jehož podrobnosti zapomínal jen proto, aby si lépe zapamatoval jeho podstatu, nechal Philippus klesnout své promrzlé prsty na dřevo nízké branky uprostřed venkovského městečka.

Žena pravidelných rysů pootevřela opatrně dveře a on se svým typickým hrdelním hlasem představil a žádal o setkání se synem tohoto domu. Dveře se okamžitě otevřely, aby mohli projít, a pán se sluhou vešli do tmavé místnosti, kde se šířilo příjemné teplo ohně doprovázené opojnou vůní polévky.

Philippus na chvíli díky této prosté vůni, připomínající mu, že od rána vinou své prázdné peněženky nejedl, pozapomněl na cíl své cesty. Pokud cestou brzy nenarazí na nemocného venkovana schopného platit jeho služby, bude se muset spokojit s náhodně ulovenou kořistí, jako ostatně už tolikrát. Bohužel však je v tomto čase obtížné ulovit křepelku nebo zajíce. A o nějakých kořínících získaných z promrzlé země si může jen nechat zdát. Ostatně tady roste pouze sem tam divoká řepa a ta je poté, co ji přešel mráz, nepoživatelná.

Raději zakašlal, aby zakryl před hospodyní podezřelé zvuky svého břicha, a spokojil se s polykáním voňavých par unikajících z kotlíku zavěšeného nad krbem. Sluha se bez ostychu zahleděl na bílý chleba zakrytý na stole lehkým plátýnkem, aby úplně nevychladl.

Ve chvíli, kdy hostitelka zamířila k dřevěnému schodišti, aby zavolala syna, chlapec jí vyběhl naproti a už uprostřed schodů je zdravil:

„Čekal jsem vás, pane. Mami," pokračoval, zatímco Philippus zvedl obočí údivem nad tímto přijetím, „je jídlo pro naše hosty připravené? Mají velký hlad a každý ví, že s hladovým žaludkem se špatně rozmlouvá."

„Právě jsem se chystala prostírat, když zaklepali," ujistila ho mladá žena, jejíž obličej zazářil pýchou nad jejím zázračným synem, zatímco ten z výše svých dvanácti let sledoval shovívavým pohledem Philippa. Ten

byl natolik zaskočen a příjemně překvapen nečekaným přivítáním, že dokázal pouze neohrabaně zamumlat:

„Takže ta pověst nelhala.“

„Bohužel, pane,“ ujistil ho chlapec, když došel až k nim a s posměšnou grimasou se uklonil. „Jsem totiž schopen předpovídat velká neštěstí i štěstí, jen nemohu měnit sled těch událostí. Ale sedněte si, čtu v labužnickém výrazu vašeho sluhy, že vás na zlovolných cestách, které vás vedly ke mně, opustilo štěstí. Tak si svlékněte kabáty, položte je k ohni a zahřejte se tímhle vínem. Nejsme žádný hostinec, ale naši hosté se u nás musí cítit jako doma.“

Philippus se vzpamatoval a pohlédl na chlapce, z jehož inteligentního obličeje zářila trochu škodolibá radost. I on se uklonil, jako by stál před vysoce urozenou osobností:

„Philippus Bombastus von Hohenheim,“ představil se.

„Ten, jemuž budou brzy říkat Paracelsus, ano, já vím, příteli.“

„Ale kdo jste ve skutečnosti vy?“ zeptal se zcela zkoprnělý Philippus, zatímco jeho sluha oddaně sledoval počínání matky, která tiše prostírala stůl.

„Michel de Nostre-Dame, k vašim službám, v úctě k Písmu svatému a k Vědě. Nehledejte v tomhle všem ani domýšlivost, ani úklad, pouze dar Boží. Nic než dar Boží.“

„A co bych v tom mohl vidět jiného?“ zašeptal Philippus, jenž už cítil k malému mužíčkovi hlubokou úctu.

Matka zachytila jeho gesto a zachvěla se, zatímco Michel odpověděl tlumeně:

„Ruku ďábla, pane, což bude mít za následek nenávistný proces proti tomuto domu.“

Philippus vážně pokývl hlavou. Kolikrát už viděl ve Španělsku i jinde inkvizici stíhat svým strašlivým soudem toho či onoho člověka. Nestačily mu prsty na obou rukou, aby je spočítal, ani cynismus na to, aby zapomněl na křik těch nešťastníků olizovaných plameny.

Příjemné teplo místnosti náhle vystřídalo ledové ticho. Philippus se ho rychle snažil narušit, ale zvláštní bylo, že se obrátil na matku:

„Nebojte se, svatá ženo. Jsem muž vědy, nikoliv církve. A proto podporuji pokrok lidského vědění. Váš dům nepostihne neštěstí, neboť mé srdce je stejně čisté a vznešené jako mé záměry, protože se dalo do služeb mých bližních."

„Jsem úplně klidný, příteli," přitakal Michel, jehož tvář ozářil upřímný úsměv. „A věžte, že jim stejně jako já budete dobře sloužit. Mami," dodal, „nechejte na kamnech díl pro mého otce a bratra. Vrátí se ze služby velice pozdě."

Aniž ji toto sdělení vyvedlo z míry, přikryla oslovená utěrkou dvě misky z pálené hlíny a sběračkou, visící na háčku na zdi, začala plnit ty zbývající.

Sluha, který se už nedokázal ovládnout, vytřeštil oči, olízl si rty nateklým jazykem, který svědčil víc než jakékoliv řeči o jeho hlubokém uspokojení, a nedočkavě zaklepal prsty na leštěné dřevo. Philippus s Michelem si vyměnili chápavý pohled a oba se vesele rozesmáli.

Bylo to pro Philippa nejpříjemnější stolování za posledních mnoho měsíců. Na chvíli měl pocit, že se vrátil do rodného Švýcarska k rodině, natolik prostředí tohoto skromného domu přes běžné zařízení a vlastně nevelké pohodlí dýchalo radostí ze života.

Michelův dědeček, lékařská osobnost, která ve své době léčila krále Reného, byla známa mnoha svými

podivuhodnými spisy. Vzhledem k tomu, že o jeho vnukovi se povídalo, že má dar předvídat budoucnost, rozhodl se Philippus, že ho navštíví.

A byl velice rád, že to udělal. V tomhle milém hnízdečku, kde duchaplná slova prozrazovala zřejmou a nepředstíranou inteligenci, Philippus na chvíli zapomněl na příkoří zimy, na svou věčnou honbu za věděním i na vlastní postavení a stal se z něj znovu malý chlapec nadšený stěží dvanáctiletým duchovním obrem.

Když jídlo završil ořechový dort a mistr i sluha byli příjemně sytí, Michel si odkašlal a s náhle vážným a smutným výrazem pohlédl na Philippa:

„Zvířata a sluha přespí ve stáji. Vaše noc bude ale dlouhá, neboť jste ke mně nezavítal náhodou. Dnes v noci mě zachráníte, pane."

Po těch slovech se v bezvědomí zhroutil na stůl a z matčiných úst se vydralo zaúpění, které zmrazilo šťastný úsměv na Philippových rtech. Ta děsivá scéna ho však vzpamatovala, nezdržoval se dlouhými úvahami. Nahmatal bledému chlapci puls.

„Moji brašnu, Corichu," rozkázal klidně sluhovi, kterého nezajímalo, co se kolem děje, a ládoval se chlebem, jako by mu mělo prasknout břicho. Příkaz jeho pána ho však zarazil. Vstal a vyběhl.

„Čím trpí?" zeptal se vzápětí Philippus hostitelky, která vyděšeně hleděla na syna a neopovážila se ani pohnout.

Zdvihla k Philippovi vylekanou tvář.

„Ale já nevím, pane," vydechla.

Philippus propadl na okamžik panice. Pak se vzpamatoval.

„Nic neříkal? Slovo, jediné slovo, které byste mi měla vyřídit. Váš syn rád skrývá svá tajemství…"

Souhlasně přikývla a snažila se pátrat ve vzpomínkách. Najednou se jí obličej rozzářil a ona se vrhla k zásuvce příborníku, odkud vytáhla koženou truhlici. Rozechvěle ji podala Philippovi.

Spěšně ji otevřel a udiveně vytáhl skalpel a nit s jehlou zapíchnutou do kousku pergamenu. Philippus ho rozvinul a četl: „Pravá strana břicha."

Na nic nečekal, vzal chlapce do náručí a následoval matku, která jeho podivné počínání nechápala, do chlapcova pokoje.

Philippus se nezdržoval vysvětlováním. Nařídil, aby dala ohřát vodu, zvedl Michelovi košili a prohmatal tvrdé břicho. Když se dostal na úroveň slepého střeva, přes Michelův obličej, byť byl chlapec v bezvědomí, přeběhl záchvěv bolesti.

„Proboha," zamumlal si Philippus pro sebe. „Musím jednat rychle."

Nechal si k ruce jen svého sluhu, který mu podával nástroje a přinesl nádobu s teplou vodou a čisté plátno. Pak si Philippus vyhrnul rukávy, jistý si tím, co dělá. Zaradoval se nad tím, jak ostrý skalpel mu Michel připravil, a řízl klidnou a pevnou rukou do těla.

O hodinu později byla operace skončena a Philippus poslal sluhu vyčistit nástroje. Octl se sám se svým pacientem a byl se svým výkonem velice spokojený. Napětí, jež ho až do této chvíle svazovalo, trochu povolilo. Zkontroloval klidně Michelovi puls a bělmo očí a pak se rozhlédl po úzké místnosti.

Jeho pozornost okamžitě upoutal přístroj ležící na okně. Vstal a pokoušel se rozluštit podivné nápisy a znamení, která rozdělovala každý z kruhů zapadajících jeden do druhého kolem malé koule.

„To je astroláb,“ zašeptal hlas za ním.

Philippus se otočil. Michel nabyl vědomí a slabě se něj usmíval. Philippus na chvíli opustil svůj objev a posadil se k mladíkovi. Vzal ho za ruku, a když zjistil, že je vlhká, položil mu otevřenou dlaň na teplé čelo.

„Nemluvte, mladý příteli,“ naléhal Philippus, přestože se mu v hlavě rojily tisíce otázek. „Zítra budete mít dost času, abyste mě seznámil s podivnými záležitostmi, které vás dennodenně pronásledují. Teď vězte jen jedno: měl jste pravdu. Kdybych vás dnes v noci neoperoval, už byste teď nebyl naživu. A vzhledem k vaší horečce ani nevím, zda nebezpečí zcela pominulo.“

„Pravá část břicha, že?“ ušklíbl se Michel.

„Přesněji řečeno slepé střevo. Jakýsi výběžek, o jehož účelu doposud nic nevíme. Když se ale z neznámých příčin občas zanítí a praskne, otráví vnitřnosti a nakonec celé tělo. Vyňal jsem ho v poslední chvíli. Teď však musíte spát. Zůstanu u vás. Bolí vás to?“

„Jako by mi tisíc hlodavců hodovalo ve vnitřnostech, pane. Ale bolesti se nebojím. Když to bolí, znamená to, že žiju. Dobrou noc, Paracelse.“

„Jak podivnou přezdívku mi to dáváte,“ zjihnul Philippus.

„Bude to tajemství vašeho života…,“ zašeptal ještě Michel, než zavřel oči a ponořil se do horečnatého spánku.

„Tajemství mého života,“ opakoval rozpačitě polohlasem Philippus. „Ještě docela malý… A zároveň tak veliký,“ uzavřel svou úvahu a něžně odhrnul hnědé kučery, které se lepily na horečkou rozpálené čelo.

Philippus sklouzl pohledem na astroláb, jenž ovládal jako suverénní vládce tuto místnost plnou knih a zmačkaných pergamenů. Nástroj, který mu připomínal

tolik jiných, pokládaných za ďábelské, že se Philippus bezděky otřásl. Tihle inkvizitoři lačnili vyčistit svět, aby nemuseli čelit vědecké pravdě, kterou nedokázali ani pochopit, ani ji zakázat… Kolika zločinů se ještě dopustíme ve jménu hlouposti? Při pouhé té myšlence se mu zvedl žaludek. Opatrně vstal a vyšel z místnosti, aby dal zprávu obyvatelům domu.

U úpatí schodů seděli tiše za stolem otec a mladší syn Hector. Neslyšel je přijít a byl trochu v rozpacích, že se tady octl jako zrníčko písku v jejich všedním životě. Muž ale zachoval klid a zdvořile ho pozdravil, až příchod jeho ženy však rozptýlil rozpaky. Zřejmě ho informovala o tom, co se stalo, a Philippus se skryl za svou diagnózu:

„Nemohu si být jist před úsvitem, ale pokud má váš syn ty potíže, o nichž mluvil, máte velkou naději. Bude žít. Teď se k němu musím vrátit."

„S prominutím, pane," vzdychl si otec nehledě na utkvělý ženin pohled, „podivnosti mého staršího syna mě moc nezajímají. Byl bych raději, kdyby mi po vzoru svého mladšího bratra pomáhal, místo aby pátral po tajemství nebes. Věřte mi, že kdyby jeho matka s ohledem na jeho dědečka nepodpořila jeho přání studovat medicínu, byl bych ho přivedl k rozumu."

„Michel chce být lékařem?" podivil se bezděky Philippus.

‚A odkud by vzal to chirurgické náčiní, co? Jen těžko ho přinutíte myslet na něco jiného."

Zatímco otec vyjádřil svou hořkost nad chováním svého syna, matka se odkudsi vrátila a s důvěrou se obrátila na Philippa. „Nate."

Philippus uchopil hliněnou misku, kterou mu mladá žena podávala, a zvědavě do ní nahlédl.

„Krystalky soli?" zeptal se udiveně. „K čemu to?"

„Nevím, pane. Michel mě pouze požádal, abych vám to předala, až nás přijdete informovat.“

„Kdy to bylo?“

„Před chvilkou, když se objevil na schodech těsně předtím, než jste sešel dolů.“

Philippus na ni pohlédl a trochu se bál, že s ním hraje nějakou podivnou hru. Nejen že neopustil chlapcovo lůžko, ale ten se ve svém stavu nemohl zvednout z postele. Ale naprosto důvěřivý výraz této matky ho přesvědčil, že je třeba hledat vysvětlení jinde. A protože se k ničemu takovému neodhodlal, raději se usmál a vrátil se ke svému pacientovi.

Michel spal, krátce a nepravidelně dýchal. Letmá prohlídka vedla Philippa k závěru, že horečka ještě stoupla. Pokusil se dát dítěti napít, ale ten vodu vyzvracel.

Philippus vzal zoufale jeho obličej do dlaní. Jestli horečka rychle neklesne, je ztracený.

Philippus měl pocit, že má prázdnou hlavu, jako by najednou zapomněl všechno, co se naučil, natolik mu život tohoto dítěte připadal drahocenný, drahocennější než cokoliv jiného. Najednou jeho pohled utkvěl na dřevěném krucifixu nad postelí a vybavil si panující představy o onom světě. Neslyšel už někdy o schopnosti dvojího vidění? Jistě, obecně je to jen legenda, ale Michel je tak zvláštní. Protože se dovolává Všemohoucího, není třeba hledat mezi ním a Kristem nějaké náhodné sblížení? „Náhoda neexistuje,“ prohlásil nedávno Michel u stolu. Takže? Kde je tedy klíč?

Dítě vedle něj sténalo a smáčelo plátěné prostěradlo svým potem. Když nedokáže spolknout tekutinu, musí si uchovat svou. Tahle samozřejmost ho přímo osvítila. Už od dávných časů se používal solný nálev. Philippus vzal do ruky hrst soli, otevřel chlapci ústa a vsypal mu sůl do

nich. Pak v pravidelných intervalech znovu a znovu, až do úsvitu, a současně přikládal na třesoucí se tělíčko chladná vlhká prostěradla.

Váha dlaně na spánku ho přinutila otevřít oči. Oknem se do pokoje vlévalo mléčné slunce. Philippus zvedl spánkem ztěžklá víčka a pomalu se v lenošce naproti posteli narovnal.

Michel se v posteli klidně usmíval. Philippus mu položil dlaň na čelo a radostně prohlásil:

„Tak jste se uzdravil. Horečka ustoupila."

„Díky vám, příteli," poděkoval mu Michel.

„Pouze díky Bohu, který vám udělil tento jedinečný dar."

„Myslím, že je to mnohem složitější," odpověděl Michel a tajemně na něj mrkl. „Ale od této chvíle budeme mít plno času ta tajemství rozluštit. Teď mám ale hlad a žízeň, a i když nevím nic o vaší medicíně, nejraději bych co nejdřív zahnal tu nepříjemnou pachuť v ústech. Jako bych celou noc chroupal sůl."

„Jdu říct vašim, aby vám donesli snídani," odpověděl Philippus a s úlevou se rozesmál.

Zatímco bral, veselý a jakoby lehounký, po čtyřech schody dolů, napadlo ho, že je život krásný. Poté, co si získal prostřednictvím jeho chráněnce u Boha takovou zásluhu, není pochyb o tom, že ho čeká velký, vznešený a nádherný osud.

5.

Antoine de Colonges zvrátil hlavu dozadu a zasténal rozkoší. Rozvaloval se v křesle, poněkud odvrácen od svého psacího stolu, nohy rozkročené, sutanu vykasanou na kulatém břiše, a cítil záchvěvy svého spokojeného těla. Očištěn od svých ďábelských choutek, které ho tížily na duši, spal spokojeným spánkem v naději, že až se vzbudí, Bůh ve své nekonečné dobrotě naplní jeho ducha i srdce těmi správnými slovy, jež zmírní utrpení jeho farnosti.

Z apatie ho vytrhl nezvyklý hluk. Na okamžik si kladl otázku, kde vlastně je, pokud ne na té rajské cestě lemované květy a světlem. Ztěžka nadzvedl ztuhlou šíji a vytřeštil oči. Naproti němu výsměšně seděla Alberie se znechuceným úsměvem na rtech a lehounce se opírala o veřeje tajného vchodu, kudy sem vklouzla.

V jediném okamžiku si uvědomil, v jak směšné pozici se nalézá, a tak si rychle stáhl sutanu na břicho a bezděky zrudl, když zahlédl úsměv mizející ze rtů své návštěvnice.

„U Boha všemohoucího, Alberie, mohla byste aspoň sklopit oči," zamumlal vztekle a nemotorně se pokoušel sednout si trochu přijatelněji.

„Vy chrápete, otče," odpověděla pouze Alberie a ani se nepohnula.

„No právě," procedil Antoine skrze zuby. „No tak se vzpamatujte," zvolala Alberie a lehounce se rozesmála.

Poprvé ji viděl smát se. Okamžitě zapomněl na předchozí okamžik a s tlukoucím srdcem se na ni zadíval. Alberii přelétl přes tvář tichý divoký záblesk a pak sklopila hlavu, jako by dokázala číst jeho myšlenky.

„Všechno je zničeno,“ prohlásila.

„Chvála Bohu,“ vydechl abbé a zmocnila se ho dětinská radost.

V tu chvíli se dokořán otevřely dveře a do místnosti vtrhl udýchaný novic, který kněze a jeho návštěvnici přikoval na místo:

„Pane abbé,“ zalykal se mladík a ani si nevšiml ještě otevřeného průchodu, který Alberie skrývala za zády, „musíte jít ihned za mnou. Na Volloru došlo k neštěstí a náš pán François je na tom moc špatně.“

Abbé z Moutieru vyskočil, tázavě pohlédl na Alberii, která se taky zdála zcela vyvedená z míry, a pak vyběhl za novicem, jenž nepřestával vysvětlovat, že do kláštera zrovna dorazil posel a žádá o pomoc.

Zvony kaple se rozezněly a zvaly na bohoslužbu, jako by vyzývaly k pokání. Abbé z Moutieru se otřásl. Nic takového neočekával, jenže co jsou všichni před vůlí Boží? Doběhl do vnitřního dvora, zatímco jasné nebe bylo ještě zahaleno narůžovělou mlhou červánků. Podkoní Françoise de Chazeron netrpělivě přešlapoval ve svěžím vzduchu, zatímco bratr Štěpán si ve své cele spěšně skládal lékařskou brašnu.

Alberie oknem chvíli pozorovala ten shon, pronásledována spoustou otázek bez odpovědi. Co se stalo Chazeronovi po jejich odchodu?

Vyklouzly s Loraline z pokoje, hned jak uviděly Françoise u brány zámku poté, co udělaly vše potřebné. Musí to zjistit. Rázně za sebou zavřela průchod a pevným krokem rychle zamířila podél kamenné chodby.

Antoinette si umyla tvář poznamenanou neklidnou nocí. Stála v malé tmavé místnosti, která sloužila během prací jako umývárna. Dlouho se masírovala odvarem melisy, aby si trochu oživila pleť, ale zrcadlo naproti ní jí

vracelo zkřivený obraz oteklých očí. Chvíli ji to rozčilovalo, neboť si pomyslela, že si Huc nezaslouží tak politováníhodný pohled, ale pak se vzpamatovala. V podstatě vypadá přesně tak, jak vyžadují okolnosti. Je manželka pána těchto míst a svítání na jeho stavu nic nezměnilo.

Uvědomovala si, že měla ruce dlouho sepjaté v modlitbě, ale nebyla si jistá tím, zda má Bůh vyslyšet její rozum, či srdce. Litovala Françoise, ale nijak ji nevyváděla z míry možnost, že ho ztratí. Vzdychla a odložila ručník vedle umyvadla, které komorná naplnila vlažnou vodou. Zdálo se, že přesto bude krásný den, napadlo ji a dala znamení komorné, aby ji oblékla.

Odevzdala se do její péče a v hlavě se jí honily příjemné obrazy: něžná Hucova dlaň, která ji vzbudila uprostřed noci, když usnula u manželova lůžka, a uložila ji na prostou postel, aby si trochu odpočinula, zatímco on bude bdít místo ní: jejich pohledy přetékaly něhou do té míry, že Antoinettě málem vyskočilo srdce z hrudi.

Poslechla ho se staženým hrdlem a byla si jistá, že kdyby byli v té chvíli sami, neodolal by touze ji políbit. Pozorovala ho pod přimhouřenými víčky. Osušil Françoisovi obličej, prohlédl oční bělmo a pak se co nejpohodlněji usadil tak, aby ho neprobudil. Chvilkami usínala. Vedle ní chrápal Bertrandeau s klidnou jistotou, že kdyby ho potřebovali, vzbudí ho. Aniž věděla proč, taky ji to uklidnilo, a tak se vzbudila až za svítání, když zaslechla šepot. Huc tiše mluvil s Bertrandeauem. Zdálo se, že se dohodli, jak budou postupovat dál. Šlo o kněze. Opřela se o loket, najednou zcela vzhůru, a zeptala se rozechvělým hlasem:

„Zemřel, Hucu?“

Oba muži se k ní obrátili a pak Bertrandeau ze slušnosti sklopil hlavu a s úklonou vyklouzl ven. Huc se otočil, aby mohla vstát a patřičně se upravit. Uhladila si pomačkané šaty a účes rozcuchaný spánkem, v němž se zachytilo několik stébélek slámy z matrace. Musela vypadat jako nějaká coura, ale bylo jí to jedno.

„Můžete se otočit, Hucu. Musím vědět pravdu."

Slabě se na ni usmál, ale pořád klopil oči. Byla to pánova manželka a v její neupravenosti bylo i přes panující okolnosti cosi nevhodného, co ho uvádělo do rozpaků daleko víc než vznešená toaleta. Odpověděl a vážil přitom slova:

„Váš manžel je pořád v bezvědomí, paní Antoinetto. Nevím si dál rady. Musíme zavolat lékaře a kněze. Doufám, že můj bratr Štěpán, který je mnichem v Moutieru, může snadno splnit obě tyto role. Ale uděláme to, co si budete přát vy."

„Takže si myslíte, že umře," zašeptala jedním dechem.

„To nemůžu posoudit, ale Štěpán je dobrý léčitel…"

„Máte pravdu, Hucu," souhlasila. „Pokud ho nebude moct uzdravit, dá mu poslední pomazání. Ať však je to jak chce, nemůžu se objevit před svými lidmi v tomto stavu. Musíte strpět, abych vás nechala u jeho lože."

„A nespěchejte, prosím," považoval za vhodné dodat Huc, když o něj zavadila širokou suknî, kterou si přidržovala jemnýma rukama, aby ji necourala po zemi.

Zatímco jí komorná došněrovávala korzet, říkala si, že se nesnažila osvěžit ani tak unavené rysy své tváře, ale své myšlenky. Najednou se zastyděla. Co se to s ní stalo? Copak rezignovala na veškerou svou důstojnost, že tak vášnivě touží chovat se jako poslední děvka? Pokusila se vnímat tu tragédii jako trest a s úmyslem přivítat bratra Štěpána odešla na ranní mši.

* * *

Huc zůstal v denním světle pronikajícím sem blízkou mříží s Françoisem sám. Studený pot zesiloval pocit hořkosti v ústech, který byl minutu od minuty intenzivnější. Nedokázal odtrhnout pohled od krku svého pána, který mu obnažili, aby mohl lépe dýchat. A jeho dech byl skutečně pravidelnější a taky pleť mu zrůžověla. Vypadal, jako by spal. Huc vstal a bojoval s protichůdnými pocity, které jím nemilosrdně zmítaly. Myslel na Alberii a vzápětí na Antoinettu, kterou by byl rád dnes ráno znásilnil jako služku, pak znovu na Alberii a nakonec na Isabelu a dítě, které porodila.

To všechno v něm znovu probudilo nenávist. Tu nenávist, kterou už tolik let a od minulého večera ještě víc potlačoval. Myslel na ni celou noc a prosil nebesa, aby nezůstal sám se svým pánem, v téhle situaci tak bezbranným. Ve chvíli, kdy byla jeho touha tak silná, že jí nedokázal odolat, pokusil se vyjít ven. Jen vzpomínka na Isinu tvář ho přivolala zpátky na židli k nemocnému. Viděl své ruce blížit se nezadržitelně k Françoisově krku. Pokusil se bojovat se svým svědomím, ale pokušení bylo silnější než on. Prsty sevřely vlhkou kůži. Měl pocit, že jim nemůže zabránit, aby se sevřely, sevřely tak, že se spojí a zničí tak minulost, ale jeho gesto skončilo dřív, než začalo.

François otevřel doširoka oči a pohlédl na něj. Huc na okamžik propadl děsu, ale mocná touha přežít ho přinutila ke klidu. Jeho vražedný instinkt nahradila najednou jiná jistota: François pochopil, že ho nenávidí. Jak dlouho už to ví? Jakou hru to hrál, aby pronikl do jeho nejtajnějších záměrů?

To všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny a on se v duchu rozhodl, že v žádném případě nesmí prudce

odtrhnout ruce. Počkal tedy a pomalu přemístil prsty tak, jako by chtěl pacientovi v dobrém úmyslu nahmatat tep krve na krku.

„Takže to, Hucu, nakonec přežiju?“

Françoisův hlas se zdál jakoby vzdálený, hrdelní, obviňující a provokující. Ale Huca jeho vlastní gesto uklidnilo.

Není přece vrah, opakoval v něm uštěpačný hlas. Přinutil se usmát na svého pána a neomlouvat se:

„Myslím, že ano. Způsobil jste nám velkou starost, pane,“ oznámil a konečně odtáhl ruce.

„Všiml jsem si. Ale už se cítím dobře. Abych řekl pravdu, příteli, mám pořádný hlad.“

Už na nic nečekal a zvedl se na posteli. Huc poodstoupil, chtěl protestovat, přesvědčovat ho, aby zůstal v posteli, nebo se mu přitíží, ale neudělal nic. Cosi v něm brzdilo veškerou iniciativu, něco jako nepotlačitelný pocit nebezpečí.

Ostatně François se bez obtíží zvedl, spokojeně narovnal své pohmožděné tělo, poté prudce rozrazil dveře a vyšel z místnosti.

Ocitl se tváří v tvář Antoinettě, která se vracela k jeho loži. Když ho zahlédla v plné síle, vykřikla a s lehkým žuchnutím padla na zem. François se divoce zasmál, pak hedvábný beztvarý balík u svých nohou překročil. Huc se zděšeně zastavil, zatímco François utrousil přes rameno:

„Odneste ji do postele a přineste jí vonnou sůl, Hucu, moje žena je prostě příliš citlivá.“

Pak je tam oba nechal, vtrhl do jídelny a rozkřikl se na celý dům, že od včerejšího včera nic nejedl a ať mu okamžitě něco přinesou.

Huc potlačil vztek, který mu znovu tepal ve spáncích. Zvedl Antoinettu do náručí, odnesl ji na postel, z níž právě vstal François, a pak uchopil flakon s vonnou solí.

Usedl vedle ní, byla hrozně křehká. Jak je něžná a krásná, pomyslel si bezděky a držel jí flakonek u nosu. Antoinette lehce zasténala, odvrátila hlavu a pak otevřela oči. Sice nevěděla proč, ale Huc se nad ní skláněl a jemně se jí dotýkal. Nechala se opanovat tím intenzivním pocitem bezpečí, ovinula mu paže vykukující ze zaprášených rukávů kolem krku a přitáhla si ho k sobě.

Huc, neschopen se bránit, se podrobil a zmocnil se nabídnutých úst se vší svou zoufalou energií. Líbal ji dlouho. Zapomněl při tom na celý svět. Jejich objetí přerušilo až zakašlání za jeho zády. Huc se rychle otočil.

V rámu dveří je rozpačitě a smutně pozoroval Antoine de Colonges.

Michel de Nostre-Dame jedl s velkou chutí, i když mezi dvěma sousty tvrdil, že se mu zvedá žaludek. Své matce, která nechápala, proč se tedy cpe dalším kouskem kuřete, odpověděl, že podle jeho názoru je to jediná možnost, jak se zbavit chuti soli, kterou neustále cítí v ústech.

A protože jen pokrčila rameny, vesele poplácal po zádech Philippa, který se ve velice dobré náladě cpal vedle něj.

„A jak dlouho bude muset můj syn zůstat v posteli?“ starala se ta dobrá žena a zoufale pozorovala mastné skvrny rozpíjející se na čistém povlečení, na něž položila tác s jídlem.

„Řekl bych tak pět dní, abychom se vyhnuli nebezpečí infekce a nechali střevům čas zahojit se…“

„Pět dní,“ opakovala s výrazem znechucení a nespokojenosti.

„A deset, než mi bude moct odstranit nitě z břicha,“ dodal s úšklebkem Michel a ukazoval dvacet centimetrů dlouhou ránu, která dělila jeho břicho na dvě nestejné části a kterou kryl tlustý obvaz se skvrnami od krve.

„V posteli?“ zděsila se matka, která se teď víc bála o své prádlo než o osud svého potomka.

„Jen klid, paní Reynerová, děláme si legraci, a to od nás není hezké. Slibuju vám, že od zítřka bude Michel smět jíst tady u stolu.“

Ukázal prstem na stůl, který stál u zdi a byl v tuto chvíli zavalen nejrůznějšími astronomickými příručkami.

„Pokud jde o mě, já se nechci vydělovat, a pokud mi výměnou za mou lékařskou péči nabídnete několik dní pohostinství, budu velice rád jíst s vaší rodinou.“

Jeho proslov byl odměněn úlevným úsměvem. Stejně upřímným a velkorysým, jakým se usmíval její syn, napadlo Philippa.

„Tohle řešení mi naprosto vyhovuje, pane. Nemáme dost peněz, abych vám mohla zaplatit, ale…“ Philippus jí vzápětí skočil do řeči:

„Nejde o peníze, věřte mi. Dostávám daleko víc kontaktem se znalostmi vašeho syna, než bych si vydělal putováním po kraji. Jediné, co žádám, je postel a jídlo pro mého sluhu, pro mne a naše ubohá zvířata do doby, než mě přestane potřebovat.“

„Žehnej vám Bůh, pane,“ vykřikla ta dobrácká, uchopila jeho mastné ruce a políbila mu je.

Poté rychle vyběhla z místnosti a přes rameno ještě jednou zopakovala:

„Žehnej vám Bůh.“

„To už udělal,“ nedokázal nepoznamenat Philippus a pohlédl na Michela, který se vesele zakusoval do třetího kuřecího stehna, „když mě zavedl sem.“

„No tak, příteli,“ žertoval Michel, „jen nezačněte být zbožný, nebo tím zničíte vědce, kterým jste se stal.“

„To nehrozí. To nehrozí!“

„Spíš mě zbavte toho podnosu. Začíná mě příliš tížit na žaludku, pokud to ovšem není naopak,“ šklebil se chlapec a odstrkoval maso.

„Všechna čest,“ zvolal Philippus. „V životě jsem neviděl žádného ze svých pacientů takhle se cpát tak brzy po operaci. Nakonec uvěřím, že mi sklouzl skalpel a že jsem odřízl dno toho nenasytného žaludku. Dodáváte mi sebevědomí, mladíku.“

„Je dobře, že vám ho ode dneška budu dodávat,“ poznamenal Michel tónem, který se Philippovi nezdál tak žertovný, jak by měl být.

Rychle se zbavil podnosu, který odložil na vlněný barevný koberec, kryjící navoskovanou podlahu.

„Co tím chcete říct, Micheli?“ vyděsil se. „Měl jste snad pokud jde o mě nějaké nepříjemné vidění?“

Michel ho dlouze pozoroval, jako by pátral v jeho nejhlubším já, ale Philippa to ani neuvedlo do rozpaků, ani nerozzlobilo. Trpělivě čekal, až Michel odpoví na jeho otázku. Což udělal tím, že pokrčil rameny.

„Jen šílenec by chtěl předvídat, z čeho se bude skládat zítřek.“

Philippus se cítil podveden.

„Vy žertujete, příteli. Poté, co jste mi včera dokázal, že náhoda neexistuje, chcete, abych v ni věřil? Pravda je jinde a dělá vám starosti.“

„Už ne, Paracelse, už ne, věřte mi. Jsem jen vyčerpaný, a přiznat, že v důsledku mých kručících útrob

nefunguje má předvídavost, je mi hluboce trapné, trpím totiž ještě daleko zhoubnější nemocí. Nemocí, kterou máme myslím společnou: politováníhodnou pýchou.“

Zašklebil se, skrčil se na boku a pak dodal:

„Myslím, že se musím trochu vyspat, necháte mě, prosím?“

Philippus cítil, že si jeho nemocný skutečně potřebuje odpočinout, a tak nenaléhal. Ten rošťák má pravdu. Cítil, že je stejně tvrdohlavý a hrdý jako on, což ho v podstatě těšilo daleko víc než všechno ostatní.

„Musím prozkoumat vaši moč. Pak můžete jít spát.“

„Pod postelí,“ ukázal mu Michel.

Philippus se sehnul a vytáhl kameninový nočník. Zvedl ho do výše chlapcova penisu a odtáhl prostěradla kolem, aby mohl nádobu naklonit.

„Proste Boha, aby sem v tuhle chvíli nevkročila matka,“ nedokázal nevtipkovat Michel, zatímco lehkou rukou nasměroval pramínek moči do nočníku.

Philippus zadržel smích, aby se dítě mohlo soustředit, věděl totiž, že ho toto prosté gesto stojí značné úsilí, neboť musel tlačit na močový měchýř a tím dráždit svou ránu.

Michel to přesto zvládl, přičemž komicky vystrkoval jazyk, a pak poradil Philippovi, aby po skončení zkoušky šel vylít nočník na latrínu na konci chodby.

„Všechno je v pořádku,“ ujistil ho lékař a zvedl oči od nočníku, který si donesl k oknu. „Moč máte světlou. Není tam ani stopy po pooperačním krvácení. Brzy budete skákat jako zajíc.“

„V tom případě si jděte taky lehnout. Nebo spíš ne,“ opravil se Michel, zatímco ho těžknoucí víčka už vtahovala do spánku. „Jděte do hospody o dvě ulice dál,

do té, co má vývěsní štít s názvem Králův sen. Jste tam očekáván. Mladá žena… Spousta peněz…“

Při tomto posledním obrazu, který vzal Philippus jako vidění, upadl Michel do hlubokého spánku, doprovázeného pravidelným pochrupováním.

Philippus chvíli váhal, co má udělat. Má se ještě jednou podřídit nápadům toho dítěte, nebo to odmítnout? Co myslel Michel tou „spoustou peněz“?

Veden zvědavostí, jež podněcovala jeho vědeckého ducha, tiše vyšel z pokoje. Na konci chodby, která spojovala všechny tři pokoje domku, byl výklenek, jehož jednoduchý závěs skrýval vchod. Do otvoru v podlaze tam ústil kamenný kanálek. Philippus byl příjemně zaskočen vůní prádla, která se odtud linula. V některých příbytcích byl nedostatek hygieny příčinou odporného zápachu. Tady je zřejmě toto místo pravidelně čištěno tak, že nos nic nedráždí. Philippus dokonce zahlédl mokré prádlo, které leželo v nádobě plné vody. Vůně vycházela odtud.

Vylil Michelovu moč do kanálu ústícího do uličky a s politováním si vzpomněl, že aby večer neobtěžoval své hostitele, ulevil si do strouhy podél ulic za domkem. Mezi nohama mu běhaly obrovské krysy. Kolikrát musel od té doby, co je na cestě, honit tyhle požírače svých kalhot? Netušil, ale věděl, že jejich počet po dobu jeho dobrodružného života stále poroste. Najednou se ho zmocnil hluboký smutek a vzpomněl si na otce, žijícího v jeho rodném Švýcarsku, na své nádherné dětství, připomínající Michelovo v těchto zdech. Stejná vášeň, stejný sen: dát se do služeb svých bližních.

V Itálii se toužil setkat s tím Leonardem da Vinci, vizionářským malířem a geniálním vynálezcem neobvyklých strojů, vyprávění, o němž poslouchal s

vykulenýma očima. Ale ten muž ho odmítl přijmout. Otevíral pouze mocným. A Philippus neměl ani vindru. Nic jiného, jak pravil Michel, než tu politováníhodnou pýchu. Spousta peněz, i to říkal Michel. Ne, s konečnou platností ne, vypjal hruď Philippus a zatáhl za sebou závěs latríny, náhoda neexistuje. A posílen touto jistotou sešel se schodů, vzal si svou brašnu a vyšel z domu.

Venku ho uhodilo do očí jasné slunce. Na okamžik zaváhal, jestli se má poohlédnout po Corichovi, kterého od včerejška neviděl, a pak se rozhodl, že si lépe poradí sám. Potřásl váčkem, upevněným hedvábnou šňůrkou pod svou obnošenou vestou. Zbyl tam ubohý jeden penízek, sotva na jednu pintu vína. Ale bude to stačit, aby ho pustili dovnitř. Pokud ta mladá žena existuje a očekává ho, nebude dlouho trvat a najde ji. Ledaže by si ho našla ona…

Přede dveřmi švec právě uzavíral obchod: prodal dvě šňůrky na opravu toulce. Philippus počkal, až dostane zaplaceno, a pak se ho zeptal na cestu. Muž byl silně cítit koňským trusem. Nechal ho jeho žádost několikrát opakovat, než z hrdelního Philippova přízvuku vyluštil smysl věty, pak mu vlídně poradil. Philippus s úlevou vyšel z krámku. Muž zřejmě sám vydělával kůže, že takhle páchl, neboť Philippus dobře věděl, že užívání trusu bylo při činění kůží běžné. Jeho úvahy potvrzoval fakt, že když obešel roh budovy, zahlédl dva sudy, kolem nichž bzučelo mračno velkých černých much. Philippus přidal do kroku a blahopřál si, že se octl před jeho dveřmi v zimě a ne v létě. Protože znal zvyklosti ve městech a vesnicích, velice brzy našel vývěsní štít Králův sen, musel se však vyhýbat jezdcům a kočárům a protahovat se kolem zdí domů.

Do nosu ho uhodila lákavá vůně vína a piva. Měl rád nevázané prostředí hostinců. Odevšad se ozýval smích, od širokého výčepního pultu stejně jako od stolů. Philippus se rozhlédl kolem. Jediné mladé ženy, které v tom kutlochu uviděl, byly místní lehké dívky, jejichž hluboké výstřihy se beze studu nabízely lačným rukám a ústům. U stolu seděla skupinka ozbrojenců v barvách místního pána a zpívala zplna hrdla vojenskou písničku, které přizvukoval falešný hlas jakési napůl opilé brunetky, jen stěží udržující rovnováhu na čímsi koleni. Tupě se rozesmála, když její partner ve snaze zachytit ji, aby se nezvrátila dozadu, uchopil za živůtek a odhalil její bujné poprsí. To všechno Philippa docela bavilo. Usadil se u stolu, od něhož mohl obhlédnout celý sál, a u hostinského, který k němu přistoupil, si objednal džbán vína. Voják si teď posadil brunetku rozkročmo na klín a žádostivě líbal její prsa za přisprostlých výkřiků svých druhů, jejichž sklenice se v pravidelném rytmu prázdnily a zase plnily. Philippus si brzy všiml, že ve skutečnosti to děvče není opilé, ale s radostí hraje svou roli, přičemž každou chvíli dává znamení hostinskému, aby znovu nosil na stůl. Do večera svůj hubený žold propijí, ale tady to nikoho nezajímalo. Tak to na světě chodí. Poslední Philippova mince zmizela v kapse hostinského zástěry, ale ten mu nevěnoval jediný pohled. Tahle hubená útrata mu na majetku nepřidá.

Philippus ucucával ze džbánu, který mu přinesli, nechal čas běžet a pozoroval oběti brunety, která vesele koketovala, ale nikomu nic nedovolila. Cílem hry bylo, jak věděl, opít ty ostatní natolik, že si s ní nebudou schopni nic začít. Až spadnou s prázdnými kapsami pod stůl, vyhlédne si další oběť.

Philippus dopil do dna s pocitem, že se Michel zmýlil. Nevadí, řekl si, aspoň jsem měl možnost sledovat to divadlo. Už už vstával, že půjde pryč, když dovnitř vtrhl nějaký muž. Vestu měl celou zakrvácenou.

„Mistře Lucu," vykřikl směrem k hostinskému, který při pohledu na něj zbledl. „Přepadli nás lupiči."

Zatímco běžel k hostinskému, vešel další sluha. V náručí mu bezmocně ležela dívka s rozhozenýma rukama. Ve vlasech se jí leskla krev.

Philippus vyskočil a ve stejném okamžiku jako křídově bledý hospodský doběhl k dívčině. V sále se rozhostilo ticho. Vojáci byli příliš opilí na to, aby se dokázali rozhodnout, jestli mají utéct, nebo se tvářit, že tu nejsou.

„Jsem lékař," řekl Philippus a předloktím rychle smetl poháry z nejbližšího stolu.

„Jak se to stalo?" zeptal se muže, který opatrně pokládal mladou ženu na desku stolu.

„Požádala nás, abychom ji doprovodili. Šla sbírat mateřídoušku, potřebovala ji, než všechna pomrzne. Ti lupiči nás přepadli. Zahnali koně a zabili pana Oliviera, který bránil náš průvod s mečem v ruce. Já jsem zakopl, pane. Zakopl jsem a rozbil jsem si hlavu. Nedokázal jsem ji ubránit."

Hospodský poslouchal sluhovo vyprávění zároveň s Philippem. Při posledních slovech se rozzuřil a pořádnou fackou srazil toho nešťastníka na zem.

Philippus se o jejich duševní rozpoložení nezajímal a končil prohlídku tím, že dívce opatrně nadzvedl sukni. Hospodský mu položil velitelskou pěst na paži:

„Co to děláte?"

„To, co musím, pane Lucu," odpověděl Philippus a stále se tvářil zcela lhostejně.

„Padejte pryč. Všichni ven,“ vykřikl hospodský, zpřevracel židle a stoly a poslední návštěvníky doprovodil kopanci.

Philippus čekal, až budou sami. Dívenka byla zřejmě omráčena ranou šavlí, která jí odsekla kus kůže i s vlasy. Od toho to krvácení, ale zranění nebylo vážné, říkal si Philippus. Počkal, až hospodský zavře dveře, a pak jí zvedl sukně. Pohled na krev mezi jejími stehny potvrdil, co už tušil.

„Mizerové,“ zamumlal hospodský nad jeho ramenem.

„Mizerové,“ opakoval zdrceně. „Znásilnili ji. Znásilnili a zabili mou holčičku.“

Philippus se k němu otočil a položil mu přátelsky ruku na rameno. Hospodský měl oči plné slz.

„Ještě žije, příteli.“

Mistr Luc jako by ho neslyšel. Philippus pokračoval:

„Zachráním ji. Všechno bude v pořádku.“

Jen co to dořekl, dívenka k němu obrátila hlavu a zasténala. Otec se k ní sklonil a dojatě ji vzal za ruce:

„Nehýbej se. Nemluv. Postarám se o tebe, krasavice moje.“

„Tati,“ hlesla, „strašně mě bolí hlava. Kde to jsem? Co se stalo?“

„Bylas v lese,“ začal mistr Luc, ale Philippus zasáhl a jemně ho odstrčil.

„Kdo jste?“ zamumlala dívenka, když viděla, jak se Philippovy velké ruce blíží k její tváři.

„Jsem lékař. Nechte mě pracovat. Všechno bude v pořádku.“

Zkontroloval jí bělmo očí a pak zašeptal: „Vzpomínáte si, co se stalo?“

„Bylas v lese s Olivierem a Pendaillem,“ začal otec. Philippus na něj výhružně vykulil oči a chudák hospodský zmlkl.

„Ano, byla jsem v lese,“ opakovala dívenka a pátrala v paměti. „Sbírala jsem mateřídoušku, když… Proboha, lupiči. Obklopili nás lupiči. Olivier řekl, abych utíkala. Pendaille běžel za mnou. Skočila jsem do křoví a pak jsem myslím upadla. Potom už si nic nepamatuju.“

„Snažte se.“

Dívenka svraštila obočí, soustředila se, ale…

„Ne, opravdu už si nic nepamatuju.“

Philippus s úlevou vydechl. Nejprve ji omráčili, nebo možná upadla na kámen. Nebude mít tedy žádné vážné trauma.

„A co Olivier?“ zašeptala. „Utekl jim?“

„Pan Olivier je mrtvý, slečno,“ sdělil jí Philippus jemně. ‚A to není všechno. Využili vašeho bezvědomí…“

„Co tím chcete říct? Co tím chce říct, tati?“ zeptala se a zbledla.

Otec si ji jako jedinou odpověď přitiskl na svou mocnou hrud. Dívenka se rozplakala. Philippus se snažil zachovat si odstup mezi tou situací a vlastními pocity, ale byl vzteky bez sebe. Samozřejmě věděl, že znásilnění a vražda jsou v evropských lesích běžné. Ale nedokázal se v duchu nerozčílit pokaždé, když viděl ženu takto poskvrněnou. Cosi v něm vyvolávalo bezbřehou nenávist při setkání s těmi nehoráznými zločinci. Musíme se smířit s tím, čemu nemůžeme zabránit… Kolikrát už slyšel tuhle větu z úst žen, které kojily svého bastarda mlékem vlastní nenávisti. Ptal se v duchu sám sebe, kolik času bude ještě třeba, než se člověk přestane chovat jako zvíře.

Když odcházel z hostince Králův sen, městečko Saint-Rémy-de-Provence už spalo. Dívenka Ameline klidně

odpočívala doma. Na otcovu žádost ji omámil makovým likérem a pak jí ovázal ránu na hlavě. Poté vyčistil zhanobenou vaginu a umístil do dělohy malý bílý kamínek, který sám od sebe vypadne při samovolném potratu. Nenarodí se žádné dítě. Naučil se to od jedné čarodějnice v Egyptě. V očích světa bude dívčina čest zachráněna. Hospodský trval na tom, že mu za jeho mlčení bohatě zaplatí. Philippus nejdřív odmítl, pak ale souhlasil.

Náhoda neexistuje. Je třeba ten zákon přijmout. A taky výhody, které mu osud nabízí.

Rychlou chůzí se vrátil do Michelova domku, bezděky spokojen, když slyšel, jak mu na hrudi cinkají mince.

6.

François de Chazeron nebyl v dobré náladě. Bratr Štěpán ho chtěl poté, co přišel na zámek s Antoinem de Colonges, prohlédnout, ale François je okamžitě vyhodil se slovy, že jediný lék, který potřebuje, je pořádně se najíst a že mají počkat, až přestane mít hlad. Skutečně snědl všechno, co mu připravili, jako by se postil celé týdny.

Když abbému z Moutieru Clotilde řekla, že Antoinettě není dobře, opustil bez výčitek pána z Volloru a šel zjistit zdravotní stav jeho manželky. Litoval toho, co předtím viděl. Ne že by se obával o Françoisovu čest nebo o jeho duševní stav. V tomto příběhu měl největší starost o Alberii. Věděl, že má hluboký vztah k Hucovi, a nemohl se ubránit pomyšlení, že kdyby na to přišla, velice by ji to zasáhlo. Vzdychl tak zhluboka, že se na něj François de Chazeron podíval ještě zlostněji.

Když dokončil snídani, sestávající z omelety z patnácti vajec, tlustých plátků šunky, čtyř křepelek a tří moučníků, to všechno zapité vínem, žádal François, aby se okamžitě shromáždili abbé, Antoinette, Clotilde a Huc. Nevěděl, nebo se tvářil, že neví, že se jeho záchrany zúčastnili i Bertrandeau a Guillaumet, a Huc se o tom ani nezmínil.

Octli se v téže místnosti, kde před několika týdny s Berylem líčili Françoisovi situaci způsobenou bouří. François si naplnil žaludek, ale ne rozum. Jeho první otázka byla příkrá:

„Kdo z vás má klíč?“

Jedinou odpovědí bylo, že Huc sáhl do kapsy a položil klíč před svého pána. Stále bylo ticho. Jedině Clotilde měla nervózní tik na tmavě zbarveném oku, který prozrazoval, že má strach. Usedla mezi Huca a abbého z Moutieru, protože věřila, že pokud ji bude chtít pán napadnout, oba se jí jistě zastanou. Antoinette, které se Huc vyhýbal pohledem, se zdála duchem nepřítomná, jako by se jí tohle všechno netýkalo.

Navenek měla klidný, téměř spokojený výraz, který mohli ostatní určitě klást na vrub manželova uzdravení. Někteří sice ano, ne však Antoine de Colonges ani Huc, jenž se v této chvíli cítil daleko hůř než kdy jindy. Věděl, že abbé nic neřekne, ale hrozně si vyčítal, že podlehl svému pudu. V tu chvíli si také uvědomil, jak se změnil za těch patnáct let on sám. Kdysi si bez zábran bral všechna děvčata, která se mu líbila. Předcházela ho taková pověst, že mu stačilo natáhnout ruku a do dlaně mu padaly ty nejzralejší plody. Od chvíle, co se oženil s Alberií, však žil jako mnich, protože ona nic nežádala. Nehledě na místo, kde právě byli, a na hrozbu, která jim visela nad hlavami, nedokázal si dnes nepoložit otázku, proč se takhle ovládal. Měl snad strach, že když se bude snažit dostat se pod sukně některé jiné, přijde o lásku, kterou cítil ke své ženě? Nebo se svou zdrženlivostí snažil přiblížit k ní, přimět ji, aby konečně pochopila jeho oddanost? Nedokázal na to odpovědět, ale věděl, že se něco změnilo, byť netušil co: to něco ho táhlo k jediné ženě, které se musí vyhnout. Touha, jež ho přitahovala k Antoinettě, byla silnější než prostá sexuální žádostivost.

„Vešel jsi tam?“

Huc sice slyšel otázku, ale nepochopil, že je adresována jemu. Když se vzpamatoval, François se vztekle díval z jednoho na druhého. Nechal je rozesadit

naproti sobě a stavěl se do role soudce v tomto procesu, který se vlastně týkal jen jednoho provinění. Všichni se přesto chovali jako viníci, a pomyšlení, že mu něco uniká, ho přivádělo k šílenství.

Huc sebou trhl.

„Někdo vám musel přijít na pomoc. Přišel jsem já."

„Jak?" naléhal François.

Huc lhal. Nechtěl vystavit nebezpečí Guillaumeta, i když si uvědomoval, že se nakonec François stejně dozví pravdu.

„Protáhl jsem se okenní mříží a snesl jsem vás. Dveře jsem za sebou pečlivě zavřel."

„Cos viděl?"

„Nic, pane. Nic, co by se mě týkalo. Pokud ode mě jako od správce ovšem nechcete přesné a podrobné hlášení."

„Zbytečně," odsekl François, který pravděpodobně nechtěl, aby po té nehodě zůstala jakákoliv stopa.

„A vy, moje choti, jste tam vešla, i když jste to měla přísně zakázané?"

„V žádném případě, pane. Jak víte, vaše záležitosti mě nezajímají," odpověděla Antoinette upřímně. „Přesto bych však ráda slyšela z vašich úst, co způsobilo takovou tragédii, a také dostala slib, že ať se zabýváte čímkoliv, necháte toho, pokud by to mělo znamenat, že o vás přijdu."

Jak dobře lže, říkal si Huc bezděky, i když si uvědomoval, jak se její tón změnil. Klame ho a zdá se, že on to nevidí. Huc cítil, jak mu tuhne krev v žilách. Neuvědomuje si, že jí hrozí opravdové nebezpečí.

Dřív než mohl François odpovědět, vmísil se do hovoru:

„Odradil jsem paní Antoinettu od toho, aby vám běžela na pomoc, pane, i když naléhala a byla silně znepokojena. Zdálo se mi, že se jí ta záležitost netýká a že bude lepší nechat ji stejně jako paní Clotildu stranou toho všeho.“

Zatímco Clotilde se na něj podívala vděčným pohledem, Antoinette pouze povytáhla obočí. Huc na to nebral zřetel.

Bylo mu jedno, že se jí to nelíbí. Věděl, že má pravdu, že je to jediná možnost, jak ji chránit, i proti její vůli.

François nejdřív chvíli mlčel, rychle přemýšlel, co je pro něj vlastně lepší, aby nemusel vydat všanc své tajemství. Pak padl rozsudek.

„Jděte pryč, má choti. Huc má pravdu: protože jste nezradila mou důvěru, musí to všechno zůstat mimo vás. Svou hospodyni vezměte s sebou. Pohled na ni nedokážu snést,“ rozčilil se znovu, když si všiml, jak té nešťastnici stékají po obličeji velké kapky potu ze strachu před jeho vztekem.

Antoinette chtěla protestovat, ale Hucův pohled jí v tom zabránil. Za nic na světě se mu nechtěla znelíbit. Nakonec se stejně dozví, co se stalo. Huc jí odteď už neodolá. S Clotildou jako s vyděšeným psíkem v závěsu bez jediného slova vyšla z místnosti.

François hodnou chvíli mlčel a Huc měl pocit, že za jeho vztekem se skrývá něco jiného. Kdyby tak dobře neznal svého pána, byl by si myslel, že se bojí. I když tenhle předpoklad odmítl, část jeho nitra se k němu přiklonila. Když tu Antoinette nebyla, cítil, že se znovu stává sám sebou. Najednou se zase ocitl v roli správce a vybídl svého pána:

„Možná je načase, pane, abyste nám řekl pravdu.“ Antoine de Colonges sklopil hlavu. Snažil se pochopit, co se tady asi stalo. François si odkašlal a pak prohlásil:

„Pravda, Hucu, je taková, že nic nevím. Nic kromě toho, že ať se stalo cokoliv, je to dílo ďáblovo.“

Huc se přikrčil na židli. François de Chazeron má strach, obyčejný strach. Ta skutečnost ho potěšila. Snažil se ovšem, aby na sobě nedal nic znát. Ostatně Antoine de Colonges, který až do této chvíle mlčel, začal nabádat Françoise, aby nesoudil příliš zbrkle. Se sepjatýma rukama dodal rozvážně:

„Jen já mohu rozpoznat roli Boha či ďábla v jakémkoliv činu. Svěřte se nám, synu. Když se spravedlnost lidská a Boží spojí, možná budeme moct zmírnit vaše obavy.“

„Já se nebojím, otče,“ namítl François, najednou rozzlobený, že dal najevo slabost.

Antoine na jeho útok zareagoval sklopením hlavy. Když François viděl, že není úniku, začal líčit, co se stalo.

Poté, co jako obvykle otočil klíčem ve dveřích, vešel do věže a zavřel za sebou, měl na první pohled dojem, že všechno je tak, jak to před třemi týdny zanechal. Když však popošel dál, cosi ho zarazilo: bylo tu horko. V místnosti bylo teplo i přesto, že okna měla vytlučené tabulky a silně tu foukalo. Bylo tu teplo, jako by tu hořel oheň. On si však velice dobře vzpomínal, že při odchodu nechal krb vyhasnout. Pokročil kupředu a s úděsem zjistil nejen to, že v topeništi jsou žhavé uhlíky, ale že v místech olověné mříže, kterou nechal vychladnout, se uvnitř leskne kousek čistého zlata.

To ho rozzuřilo. Už patnáct let se snaží odhalit slavné tajemství alchymistů. Patnáct let patří k mnoha tajným společnostem, jejichž jediným cílem je Velké tajemství, a

teď nejen že někdo vnikl do jeho svatyně, ale ten vetřelec uspěl tam, kde on zklamal. Potřeboval odpovědi. Vztekle se vrhl na Clotildu a pak se jeho hněv obrátil proti Bertrandeauovi. I když věděl, že nejsou schopni provést tu proměnu, musel někdo tomu vetřelci pomoct tím, že mu odemkl dveře. Všechno ale přestalo být jasné ve chvíli, kdy mu Bertrandeau připomněl, že klíč od místnosti měl jedině on sám.

Vrátil se po svých stopách a ujistil se o tom, co už věděl. Dveře nebyly otevřeny násilím. Napadlo ho okno, ale bylo příliš vysoko a bylo zavřené zevnitř. A aby to bylo ještě složitější, nikde nebyla jediná stopa – kdyby tudy někdo vešel, v prachu kolem věže by zůstaly viditelné otisky. Nebylo tam nic. Začal metodicky prohledávat místnost ve snaze najít nějakou stopu. A právě tehdy si všiml, že jeho deník někdo četl. Už patnáct let zaznamenával na pergamen každý svůj pokus, své výsledky, omyly, postřehy. Tak sice pomalu, ale jistě postupoval kupředu. Pergameny byly jeden po druhém zpřevraceny, takže měl před sebou velký sloupec listů. Neměl zájem na tom, aby se srolovaly, a tak na každý ze čtyř rohů postavil těžký svícen s voskovou svící.

To dělal úplně automaticky. Přesně si vzpomínal, že pak všechny listy sroloval dohromady na kraji stolu, aby se na nich neusadil prach z rozbitých oken. Když rozsvítil, uvědomil si, že kdosi doplnil jeho poslední poznámky, ale ne inkoustem, jak by byl měl. Nepravidelná písmena byla zaznamenána jakousi hnědou hmotou, díky níž se písmo zvedalo jako reliéf a bylo velice složité je číst. Část jeho předchozích poznámek byla přepsána stejným způsobem a sem tam byly na listech dopsány další záznamy. Strach ustoupil zvědavosti a netrpělivosti. Protože nedokázal rozšifrovat to podivné

poselství v tomto stavu, napadlo ho, že přepíše slova inkoustem. Stěží dopsal první písmeno slova, a písmo se rozeběhlo samo od sebe a napsalo celou řádku, jako by se sypal prach. Před očima měl žhavě vyznačený nápis: „Přišel jsem si pro to, co mi patří: pro tvou duši.“

„Zděsil jsem se, otče,“ dodal François de Chazeron, jehož pohled potvrzoval jeho slova. „Přestal jsem se ovládat, vzal jsem pohrabáč a hodil jsem ty listy do krbu. Zřejmě jsem si myslel, že na tom místě bude snazší oheň uhasit. Na stole poblíž stály kyseliny a nejrůznější přípravky, které by při kontaktu s ohněm mohly zapálit celou místnost. Nevím, co se stalo pak. Chytl jsem pohár, v němž byla, jak jsem věděl, voda, a vylil jsem ji na pergamen, který přikrýval vrstvu zlata. Domnívám se, že jsem byl rád, že jsem zachránil nejstarší část svých zápisů, kochal jsem se nadějí, že tím způsobem zachráním i zbytek. Pak už si vybavuji jen ten výbuch. Vzápětí se mi zatmělo před očima.“

Když zmlkl, při pouhé vzpomínce na ty vidiny se mu na čele zaperlil kyselý pot. V místnosti panovalo těžké ticho.

Antoine de Colonges zamyšleně pokyvoval hlavou. Pokoušel se tak pod záminkou, že přemýšlí, skrýt hluboké uspokojení, které mu poskytla reakce pána z Volloru. Alberie měla pravdu. Když zničila jeho práci, zasáhla toho muže v samé podstatě a udělala tak první krok k jeho pomalé záhubě. Stačí ho podporovat v jeho obavách. Ten muž toho má na svědomí tolik, že musí být přesvědčen, že si k němu přijde ďábel vybrat svůj dluh.

Antoine se obrátil ke správci, který se zdál být vyveden z míry. Podle jeho názoru Huc neví mnoho věcí, a především neví o existenci průchodu, jenž vede stěnou až do posledního patra vollorské věže. Spojuje zámek s

pevností Montguerlhe a pochází z dob stoleté války. Stará pověst tvrdí, že tam v té době žili velice nadaní nožíři. Meče vykované tady pocházely z pekelných kováren a zajišťovaly vítězství každému, kdo je vlastnil. A během téže války tu bylo skryto anglické zlato.

Abbé neměl v úmyslu podělit se o tuto skutečnost se správcem, vezme si ji s sebou do hrobu. Přísahal to Ise. Jedna část jeho já, to si uvědomoval, překročila rámec jeho povinností, porušila cisterciácké regule. François de Chazeron konečně platí za své zbytečné zločiny, za strašlivé oběti na oltář svých odporných výzkumů, když jediný smysl jeho života, to zlato, v jehož moc tolik věří, klidně leží pod jeho nohama.

Antoine zvedl pomstychtivě bradu a snažil se oddělovat každé slovo. Ze soudce se François de Chazeron v tuto chvíli stal obviněným. Obviněným, který nedokázal odehnat děsivý strach, jejž v něm jeho opovrženíhodné činy vyvolaly.

„Velice se obávám, můj synu, že to byl opravdu sám Satan, který se vám chtěl vysmát. Nemáte na svědomí nějaký čin, jenž vás vzdálil od Pána a jeho odpuštění? Nějaký čin, který jste opomněl zmínit při zpovědi a pro který, jak o tom svědčí ty plamenné řádky, jste opustil svou víru? Pokud to tak je, pouze lítost a půst vás možná mohou uchránit: díky našim modlitbám snad může být vaše duše ještě zachráněna. Pokud už není pozdě," dodal s lítostivým pohledem a v skrytu duše se radoval z toho, jak François zbledl.

V tu chvíli zasáhl Huc de la Faye:

„Ať už je pravda jakákoliv, je třeba ji hledat dřív, než učiníme nějaké závěry. Nechejte mě zahájit pátrání po ní. Jestli vás chtěl někdo oklamat, najdu viníka a nechám ho potrestat. Pokud jde o dílo ďáblovo, pošleme pro

vymítače ďábla. V tuto chvíli jste ale zdravý, což znamená, že ten člověk či ďábel při svém pokusu neuspěl, pokud to všechno nebyla jen výstraha.“

Ubohý blázne, pomyslel si Antoine de Colonges a lítostivě pohlédl na Huca. Pravda by tě zničila stejně jako tvého pána…

„Jen pátrejte, jak budete umět, pane správce,“ procedil úzkými rty Antoine, „ale uvědomte si, že ďábel už dlouho přebývá v tomhle sídle, které tíží jeho prokletí, a že vlkodlak kdysi zardousil vymítače, jenž ho chtěl poslat do pekel. Podle mého názoru existují tajemství, která je lépe uspat modlitbou než přílišnou pozorností…“

Huc na něj s vytřeštěnýma očima pohlédl. V tu chvíli pronikl do skrytého smyslu této nevinné věty a bylo mu vše jasné. Alberie. Za tímhle vším byla Alberie. Jakým způsobem to udělala, to by nedokázal říct, ale zmínka o vlkodlakovi byla jasná. Antoine de Colonges ví něco, co on vědět nemá…

François de Chazeron, jemuž byl lhostejný jejich duševní stav i jejich jinotajný jazyk, se jen špatně orientoval v přízračné skutečnosti. Správcův návrh ho uspokojoval, neboť do té záležitosti vtahoval rozum. Ale před očima se mu míhaly znetvořené obličejíky dětí, které podřezal jako oběť Zlu s jediným cílem – získat kámen mudrců. Slyšel jejich křik, když jim otevíral útroby, aby z nich vytáhl srdce předtím, než je ještě zaživa ponořil do roztoku olova a síry. Kolikrát s pohrdáním četl staré mistry, kteří tvrdili, že Velké Dílo není proměna kovů, ale proměna sebe sama v dokonalou duši. Věděl, že lžou. Všichni. Chtějí jen vzít odvahu pitomcům.

Jedině černý kněz ho vedl při jeho pokusech tím, že sloužil satanské mše a otevíral mu skutečné dveře prvotních pravd. Objevil alkahest, absolutní tekutinu,

kámen léčení a moci. Neměl důvod mít strach. Satan je jeho pán. Věděl to už dávno. Prostě ho jen upozornili, že už velice dlouho nesloužil mši, a zároveň mu sdělovali, že je na správné cestě.

Kámen mudrců není pouze návnada, má svou cenu. Vlastní bludné myšlenky ho povzbudily a on se na oba muže chladně podíval:

„Budu se postit a kát, otče, dokud nenapravím to, co výbuch zničil: vaše modlitby jsou užitečné pro vyhnání Zla z této místnosti. Nevím, kdo je přilákal, ale já se nebojím. Má duše je čistá, abbé, a pokud se ji pokusil odvrátit z její cesty, tak se mu to nepodařilo. Případ je uzavřen. Chci zapomenout."

Obrátil se k Hucovi, který byl v podstatě velice spokojený se závěry svého pána od chvíle, kdy předpokládal, že tuhle záležitost vyvolala Alberie.

„Pošli sem okamžitě dva spolehlivé zedníky. Zůstaneme na Volloru tři dny, abychom dali dohromady plány na rozšíření zámku s architektem z Thiersu, pro něhož jsem poslal. Nechci, aby moje žena odjela zpět nespokojená. Ty s ní tedy probereš její přání ohledně zařízení, zatímco já budu řídit práce v pracovně. Až to spočítáte, sdělíš mi, kolik to bude stát. Pokud nebude můj úvěr stačit, moje žena pošle dopis se žádostí svému příbuznému, vévodovi bourbonskému. Jeho postavení po boku našeho dobrého krále nám umožní bez velkých obtíží získat výhody. Přijdu k obědu, kde si můžeme vyjasnit eventuální rozpory. Mimo to a až do našeho návratu na Montguerlhe nechci, aby mě kdokoliv kvůli čemukoliv rušil. Ani ve dne, ani v noci. A do věže smějí pouze ti řemeslníci, kteří k tomu budou zmocněni a jimž zaplatíme za jejich mlčení. Až do večera máš volno, abys

to všechno zařídil. Od této chvíle mám za to, že určené tři dny začaly. Rozumíme si, příteli Hucu?“

„Všechno bude podle vašeho přání, pane Françoisi,“ přikývl Huc spokojený, že má volné pole působnosti.

Bude moct jednat v Antoinettině zájmu a uspíší návrat. Alberie bude moct dokončit, co si předsevzala udělat v jeho nepřítomnosti, a on bude mít právo poté, co se sejdou, žádat vysvětlení té příhody. Pro své vlastní čisté svědomí.

Když François zamířil ke své cele na vrcholku schodiště, Huc rozvážně položil ruku na paži Antoina de Colonges, aby ho na chvíli zadržel, a zašeptal:

„Mám pocit, že spolu sdílíme těžké tajemství.“

Antoine přikývl. Bylo by směšné skrývat před správcem ještě déle tu malou část pravdy, kterou sdíleli společně.

„Zavinila to Alberie?“

Tu otázku spíš vydechl. Abbé už věděl, jaká bude jeho odpověď:

„Ne, synu,“ zamumlal a sklonil se ke správcově uchu. „Ten výbuch byla jen politováníhodná nehoda.“

Huc ho zamyšleně pozoroval. Nevěřil mu. Abbé pokrčil rameny, aby naznačil, že ho jeho názor nezajímá.

„Žádný ďábel ty zápisy nepřepsal, otče. Chci tomu porozumět. Kdo to byl?“

„Skutečně to chcete vědět, Hucu? Pokud ano, rád vyměním své tajemství za vaše.“

Huc zvedl obočí.

„O čem to mluvíte?“

„O vašich slabostech, příteli, a o slabosti paní Antoinetty.“

Huc polkl. Málem zapomněl, co se nedávno stalo. Polilo ho horko. Antoine de Colonges mu přátelsky položil ruku na rameno.

„Já jsem církevní hodnostář a mám tu moc odpouštět stejně jako nic nevidět, nic neslyšet. Pokud mohu počítat s vaší diskrétností, můžete vy počítat s mou. Myslím, že máme společné zájmy."

„Zapomenu na všechno o této záležitosti, otče, jakmile ukojíte mou zvědavost."

„V tom případě, synu, si pamatujte jméno, a nepátrejte ani proč, ani jak. Ne-li, uvrhnete do nebezpečí to, co máte rád. Raději než cokoliv jiného."

Huc přikývl. Antoine se k němu naklonil a tiše, jako by zurčel jen pramínek vody, mu špitnul do ucha:

„Loraline."

Loraline. Při vyslovení tohoto prostého jména, které si v duchu opakoval, mu přejel mráz po zádech. Už dva dny se Huc ochomýtal kolem Antoinetty a architekta, aby co nejlépe vyhověl požadavkům zámecké paní týkajících se zařízení. Ve skutečnosti se snažil zejména o to, aby neustále neměnila názor, což ho rozčilovalo stejně jako mistra Pateliera, i když ten byl podle vlastních slov na ženskou vrtkavost zvyklý. Huc podroboval diskusi železné logice, a přitom si dával pozor, aby se Antoinetty ani nedotkl. Snažila se několikrát k němu přiblížit, ale on se vyhýbal tomu zůstat s ní o samotě, a jakmile se objevila možnost eventuálního rozhovoru mezi čtyřma očima, unikl jí pod záminkou nějaké důležité práce. Huc litoval toho polibku a zároveň toužil po tom vzít ji znovu do náručí. A ještě rozpolcenější se cítil od chvíle, co mluvil s abbém. Nedokázal se ubránit a neustále hledal odpovědi, aniž ho jakákoliv uspokojovala, neboť žádná

nevylučovala Alberiinu spolupráci, žádná nepotvrzovala, že je jeho žena k němu upřímná. Nezbývalo než se vrátit na Montguerlhe a všechno to vyjasnit.

Role Antoina de Colonges v té záležitosti vyváděla Huca z míry. Znal snad abbé podstatu toho příběhu? Jaký zájem by mohl mít na Françoisově smrti? A co když se Loraline nechtěla mstít, co když šlo jen o nějaké nedopatření? Huc neměl nejmenší chuť hrát roli soudce, naopak, část jeho vědomí se spokojila s tím, že několik vzácných Françoisových dokumentů bylo zničeno. Chtěl pouze vědět pravdu.

Celou pravdu. Aby ho nepronásledoval ten nepříjemný pocit, že je ze všeho vyloučen.

„Vy jste se zasnil, milý Hucu, myslíte na ten ukradený okamžik stejně, jako na něj myslím já?“

Huc sebou trhl a zvedl hlavu. Antoinette se s něžným spiklenectvím usmívala pár kroků od něj v malém pokojíku, který chtěla přebudovat. Byli tu sami. Po zádech mu přeběhl mráz. Tak hluboce se zamyslel, že nesledoval průběh jednání a nevšiml si, kdy mistr Patelier zmizel. Na chvíli propadl panice, když mu Antoinette položila jemnou ruku na paži a pohled jí ztěžkl přísliby.

„Nebojte se, příteli. Mistr Patelier bude nějakou chvíli hledat svou měřicí šňůru, kterou zřejmě zapomněl před chvíli v přijímacím salonu.“

Krátce se zasmála poté, co zmíněný předmět vytáhla zpod manžety rukávu, a pak k němu přistoupila tak blízko, že se ho skoro dotýkala.

„Paní Antoinetto,“ koktal Huc vyčítavě, jako by pouhý jeho hlas mohl posloužit coby zástěna pro to, o čem věděl, že je nevyhnutelné.

Protože ho přistihla nepřipraveného, zmocnila se ho neodolatelná touha. Antoinette mu položila dlaň na tvář a

popíchala se o rašící vousy. „To nesmím," zvonil mu v hlavě bezradně tichý hlásek, ale ten příval něhy v pohledu hradní paní ho zaplavil od hlavy k patě. Objal ji pažemi kolem boků, ona se prohnula a poté ji odvedl do kouta, odkud mohl jediným pohledem zachytit jakýkoliv pohyb v místnosti. Teprve potom se zmocnil těch sténajících úst, aniž se snažil zakrýt velitelské vzepětí svého vztyčeného pohlaví. Antoinette se podvolila jeho dotekům jako mladá kočka při výzvě svého prvního samce.

„Vezmi si mě. Tady, teď," vydechla a položila ruku na vyboulení jeho kalhot.

Jediným gestem ji otočil a vyhrnul jí sukni podél stehen. Jeho touha mu nedopřála čas na něžnější gesto. Musel ji mít. Vychutnat si to nabízené tělo, které mu Alberie odmítala.

Prudkým pohybem pružných a pevných, útočících kyčlí do ní pronikl a rukou jí zacpal ústa, aby zadusil výkřik rozkoše. Několik vteřin počkal, až dosáhne vrcholu, a pak se v ní ukojil a rychle tak popřel patnáct let mnišského života. Teprve poté si uvědomil, že se zachoval jako hulvát, i když Antoinette, která už mu zase stála tváří v tvář, dojatě pozorovala jeho zrůzněnou tvář, v níž se ještě zračily stopy vášně.

„Odpusťte," zasténal, zatímco si taktně uhlazovala sukni a upravovala si v účesu několik pocuchaných světlých kadeří.

Antoinette na něj upřela pohled přetékající něhou:

„Odpustit vám, drahý příteli? To, že jste mě učinil šťastnější, než jsem kdy byla? Ne. Miluji vás, Hucu. Nesmíte přede mnou utíkat. Strašně vás potřebuji."

Přivinula se k němu, zatímco v jeho těle pomalu odeznívalo milostné vzrušení. Chtěl ji od sebe odstrčit, jak by to byl udělal s nějakou služkou či příliš přítulnou

pokojskou, ale nedokázal to. Byl její vazal a teď to platilo i naopak. Od této chvíle nad ním měla moc na život i na smrt, jistě větší, než její politováníhodný manžel.

„Teď musíme být rozumní," řekl klidně. „Mistr Patelier určitě brzy přijde."

„Pořád vás vzrušuji, že?" naléhala radostně.

„Ano," odpověděl velice rychle Huc, aniž věděl, zda lže, či nikoliv.

„Takže se brzy uvidíme, můj krásný milence."

Huc pouze pokývl hlavou a odstoupil od ní. Byl jejím milencem. Už se toho nikdy nezbaví, dokud ho sama nepřestane chtít. Zatímco jeho strádající útroby zažívaly triumf, jeho srdce se zmocnila hluboká únava. Má vůbec teď právo vyžadovat na Alberii pravdu, když jí sám může nabídnout pouhopouhé lži? Aniž bral zřetel na tenký vnitřní hlásek, který zadržoval jeho útěk, vyšel z místnosti znechucený svou slabostí a jejími důsledky.

Druhý den François oznámil, že se hodlá vrátit na Montguerlhe. Povolal si Huca do věže a správce tedy prošel zakázanými dveřmi podruhé.

François de Chazeron mu ukázal na dvě těla se znetvořenými obličeji, která ležela vedle sebe na podlaze. Tesaři, pověření opravami ve věži.

„Věděli toho příliš mnoho," oznámil mu s pokrčením ramen François. „Pojedu s manželkou napřed. Zařiď vše, jak nejlépe dovedeš, a dej tohle jejich rodinám. Zasloužili si svou mzdu, sloužili mi velmi dobře."

Huc vzal malý kožený váček a nezmohl se na odpověď. Znovu byl nucen krýt krutost svého pána. Na okamžik pocítil touhu mu oznámit, že je Antoinettiným milencem. François by zvedl meč nebo by ho nechal oběsit. Huc by byl volný. Volný jako Isa. Ale ani to nebyl

schopen udělat, kvůli Alberii a Antoinettě, které by tím také odsoudil.

„Stárneš, Hucu,“ zamumlal François, když si všiml jeho zasmušilého obličeje. „Začínáš být sentimentální.“

Po těchto ironických slovech mu gestem nařídil, aby odešel z místnosti, což Huc s radostí udělal.

Při večeři François dořešil poslední záležitosti s architektem a nařídil, že práce musí být hotové do léta, než se narodí jeho syn. Políbil manželku na čelo a pak oznámil, že při této příležitosti se bude konat velká slavnost. Už dlouho Vollore nevidělo turnaj ani trubadúry. Antoinette zatleskala jako malé dítě. Zdála se šťastná. François jako by zapomněl na nehodu, která ho málem stála život, a na ztrátu svých poznámek. Něco se v něm změnilo, něco, co Huc nedokázal odhalit. Neviděl v tom ale nic důležitého.

Když ráno François, Antoinette a jejich doprovod vyrazili na cestu do Montguerlhe, Huc je s obavami pozoroval. François mu před odjezdem předal klíče od věže.

„Vrať mi je hned, jak se zbavíš těch těl. Nechci, aby moje žena cokoliv tušila.“

Po chvilce mlčení dodal s tvrdým pohledem:

„Věřím ti, Hucu. Od této chvíle sdílíš několik mých tajemství. Nesnaž se odhalit další.“

„Člověk by musel být šílenec, aby vás zradil, pane.“

François neodpověděl. Antoinettě, která se s obavami ptala, proč správce zůstává na Volloru, odměřeně odpověděl, že musí ještě zařídit některé záležitosti a že za nimi brzy přijede.

Huc se snažil dát mu za pravdu. Otravu zamaskoval jako nehodu na stavbě a vydal těla rodinám zedníků. K

sumě, kterou jim poslal François, přidal slušnou částku ze své mzdy. Zbytek dal Bertrandeauovi, kterého požádal, aby podpořil jeho verzi úmrtí. Pokud s ním mistr pokrývač nesouhlasil, nedal to najevo. Dlužil Hucovi to, že zapřel jeho účast při nehodě. Pohled na oba nešťastníky mu bezpochyby potvrdil, jak dobře Huc udělal, když mlčel. Vděčil mu za život. Takže přijal svůj dluh vůči správci s úctou o to větší, že to byla zástava starého přátelství a bratrské důvěry.

Když nastal večer, Huc dokončil své poslání a dorazil ke vchodu do pevnosti ve chvíli, kdy se schylovalo k večeru, doprovázenému ledovou mlhou. Zakrátko stane zima přede dveřmi Auvergne. Kraj se tedy bude podobat jeho duši v tomto okamžiku a bude se zmítat v bouřích.

Philippus Bombastus nedokázal odolat, aby nepoblahopřál Michelovi de Nostre-Dame k jeho vidění hned, jak se vrátil z hostince U králova snu, ale ten poslouchal jeho vyprávění s nelíčeným překvapením. Nepamatoval si nic, pouze to, že dlouho spal a probudil se ne moc odpočinutý chvíli před tím, než se jeho nový přítel vrátil.

„To se mi stává často," řekl a lehce se zasmál. „Někdy usínám s pocitem, že mám moc změnit svět, a když se probudím, cítím se jako větší pitomec než předtím. Ptám se sám sebe, jestli by nebylo moudré, kdybych najal nějakého šikovného sluhu, aby si dřív, než usnu, dělal poznámky. Ale vzhledem k mé chudobě, příteli, nemám dost prostředků na podobnou službu, a i kdybych je měl, kde bych vzal dost vzdělaného sluhu?"

„Přesto se všechny tvé vidiny se svítáním neztratí, že?"

„Bohužel ne, protože víš, Paracelse, ty, které zůstanou, jsou často záludné a přinášejí neštěstí. Přicházím pouze o ty, jež mohou ze mne a mých přátel učinit bohaté a úctyhodné lidi. Věř mi, že jsem hrozně rád, že jsi dokázal využít mé vidiny a naplnil sis kapsy.“

„Udělal jsem to ze zvědavosti. Vrátím se tam z úcty k povolání, které jsem si vybral…“

Pak se rozhovor točil až do pozdních nočních hodin kolem hvězd a jejich úlohy v rovnováze Velkého Všehomíra, který tvoří vesmír. Philippus obohatil Michela o to, co se dokázal přiučit v Egyptě, kde se kult boha Slunce blížil v mnoha bodech k vědění astrologů. Usnuli jeden vedle druhého s pohledem upřeným k noční obloze zářící mnoha hvězdami.

Druhý den navštívil Philippus svou mladou pacientku. Našel ji v klidném rozpoložení, což ho potěšilo. Nepamatovala si nic mimo oficiální verzi svého smutného příběhu. Lupiči se objevili, ona utíkala, Olivier je zahnal a pak ho zasáhl šíp. Ona zakopla a omdlela. Našel ji až statečný Pendaille. S pomocí Bergea, prosťáčka, který se potuloval nedaleko odtud, ji donesli do obydlí jejího otce.

Znovu si Philippus blahopřál ke znalostem, které získal od čarodějnic, a k tomu nápoji zapomnění, jenž umožňoval vytěsnit z vědomí události staré dvanáct hodin před jeho požitím. Neváhal ho po svém lékařském zákroku použít. Nikdo nebude vědět, že dívenka přišla o panenství, a tak může získat manžela a vést počestný život. Otec, který vděčně tiskl ruku, již mu lékař podával, si nic jiného nepřál. Když se loučil, hostinský mu oznámil, že má pro něj překvapení, a Philippus se nechal odvést na práh jakéhosi pokoje.

„Dobře se bavte, pane,“ povzbudil ho muž s úklonou. Poté se dveře otevřely a Philippus uviděl brunetku, která ho spolu se strážnými den předtím obveselovala.

Než se stačil začít bránit takovému ternu, byl se smíchem popostrčen pobaveným gestem pána domu, který za ním hlučně zabouchl dveře.

Dívka pro potěšení se na něj pohostinně usmívala a Philippus cítil, jak se jeho tělo bezděky podvoluje. Odedávna měl rád tahle náhodná objetí, a už několik týdnů si vzhledem k nedostatku peněz nemohl podobné potěšení dovolit. Na okamžik ho napadlo, jak je hospodský mazaný, když ho sem dovedl, aby získal zpět své peníze. Ale, řekl si, k čemu by mi taky byly, když ne pro radost ze života?

„Pojďte blíž, pane. Chci vás potěšit,“ zavolala na něj brunetka a rozvazovala si korzet.

„Jenže kolik mě to bude stát?“ nedokázal se nezeptat Philippus, který doufal, že zachrání alespoň část svého výdělku.

„Dnes večer je to zadarmo,“ odpověděla upřímně.

„Jak to?“ vyzvídal Philippus, jenž nebyl zvyklý na tento druh obchodu.

„Jak myslíte, že jsem dospěla až k tomu, že jsem se začala prodávat? Z křesťanské dobročinnosti?“

Bez zábran se zasmála, což Philippa instinktivně přitáhlo k její posteli.

„Zneuctěná dívka nemá jiné východisko, než ve svém zneuctění pokračovat. Bylo by mě potěšilo, kdyby pro mě někdo udělal to, co jste vy udělal pro ni. Tohle všechno je náhrada za tu druhou, pane,“ zamumlala a vzala do dlaně svá těžká ňadra. „Milujte mě jako nějakou ctnostnou dámu. Na několik hodin chci zapomenout, že nejsem vůbec nic.“

S hrdlem sevřeným po té zpovědi zvedl Philippus ruku, aby ji pohladil po hladkém čele. Musela být krásná, napadlo ho. Bylo těžké odhadnout její věk, ale její silně nalíčené oči lemovaly jemné vrásky. Přitáhl ji k sobě a políbil ji tak něžně, že ani nevěděl, že je toho schopen, natolik ho tělesně vzrušila, když vešel do místnosti. Dlouho ji líbal, pak ji ostýchavě svlékl a teprve poté se svlékl sám.

Nakonec ji trpělivě a vášnivě pomiloval jako nikdy předtím žádnou jinou. Miloval ji ve jménu všech těch žen, které šílenství, barbarství a chtíč nejrůznějších surovců zatratily.

Philippus zůstal v Saint-Rémy-de-Provence dva týdny. To mu stačilo na to, aby se přesvědčil, že je Michel dokonale vyléčen. Vyměnili si nejrůznější teorie a přiblížili se jeden druhému tak, že se z nich stali důvěrní spiklenci. Philippus se naučil, jak runguje astroláb, což ho přimělo k pronikavým postřehům týkajícím se pohybu hvězd a vlivu planet na okolní svět. Občas Michel začal velice tajemně mluvit s pohledem upřeným do prázdna a Philippus reflexivně všechno horlivě zaznamenával. Jeho vidiny se občas zdály nesmyslné a dokonce směšné, když popisoval obrovskou bílou houbu stoupající nad žlutou zemí a rozsévající smrt a hrůzu po celém kraji. Jindy tvrdil, že toulavý pes odnese věnec buřtů z police uzenáře a že muž ho bude s křikem pronásledovat, nůž v ruce, a za ním bude vlát prádlo pradlen visící na šňůře, aby uschlo.

Z celého toho proudu obrazů někdy nezbylo vůbec nic, nebo naopak záchvat smíchu či pláče. Philippus nevěděl, jak tomu dítěti pomoct. Nakonec se Michel vždycky uklidnil a se svou neúnavnou dobrou náladou se na závěr zašklebil. Philippus si ho přivinul na srdce.

Byl šťastný a jeho sluha, kterého nechal zabývat se vlastními záležitostmi, byl šťastný také, neboť byl hýčkán služkou v domě, poněkud prostinkou dívenkou, sirotkem, jehož se Michelův otec ujal.

Philippus často docházel do hostince, kde měl otevřený kredit u tmavovlásky, která se ve skutečnosti jmenovala Magali. Hostinský ho nenechal za služby platit.

„Dokud to nebude škodit mým vlastním zájmům," dodal bručivě, aby tím zakryl svou velkorysost, která byla s přihlédnutím k jeho smyslu pro obchod skutečně značná.

Takhle by to mohlo trvat donekonečna, ale Philippus věděl, že bude muset odejít. Listopad se nachyloval, a aby se dostal do rodného Švýcarska, kde ho čekal otec, musel by čelit sněhovým závějím.

Jednoho rána se rozhodl, že je načase. Michelova jizva byla tak tenounká, že se nedokázal přemoct a požádal Michela, aby mu prodal skalpel, který použil.

„Jenže on není můj," naříkal Michel. „Nechal mi ho tu strýc se slovy: ‚Bude tvůj, až se staneš lékařem.' Nemohu ti ho darovat, zradil bych přísahu, kterou jsem mu ten den dal."

„V tom případě," prohlásil Philippus rozhodně, „půjdu přes Thiers a požádám toho vynikajícího nožíře, aby mi vyrobil dva další, jeden pro mne, jeden pro mého otce."

Michel najednou zbledl, když uslyšel jeho slova, a zmateně zakoktal:

„Auvergne je prý v tomto ročním období velice nebezpečná."

„Proto se už nesmím zdržovat. Tyhle nástroje jsou prostě zázračné a já se bez nich nemohu obejít, protože mi

je šťastná hvězda dala poznat a poskytla mi i prostředky, abych je mohl získat. Náhoda přece neexistuje, že?“

Michel se smutně usmál a přikývl.

„Ještě se uvidíme, slibuju ti to. Brzy.“

„Já vím, příteli,“ přitakal Michel, ale jeho obvykle veselý obličej zahalil hluboký smutek.

I Philippus byl nešťastný při pomyšlení na jejich odloučení. Příjemný dům, matčin smích, žerty otce a mladšího bratra, nenasytný Michelův mozek, to vše mu bude na cestě chybět. Přesto cítil, že musí odejít, nebo si příliš zvykne na tenhle blahodárně klidný a nádherný život.

Vysedl tedy onoho jasného rána 25. října 1515 na osla, se svým sluhou v patách. Oba měli vlhké oči a v srdci dojetí.

Když zmizeli, Michel to už nevydržel a s pláčem se vrhl do náruče své matky, která stála na prahu a mávala na rozloučenou.

„No tak, maličký,“ utěšovala ho, „čas tvůj smutek zahojí.“

„Můj ano, máti, ale ne jeho. Ne, jeho ne. Měl jsem ho zadržet. Jsem moc smutný, máti, tak smutný z toho, že vím, ale nemůžu jeho osud změnit.“

„Jaký osud?“ zeptala se a lehce se naklonila, aby mu podala kapesník.

Michel se hlasitě vysmrkal a pak k ní zvedl zoufalý pohled:

„Jeho osud, máti.“

Philippus se naposledy otočil za malým městem obklopeným staletými olivovníky a potom rozhodně

obrátil osla k Avignonu. Za ním jako ozvěna Michelova smutku vzlykal a popotahoval jeho sluha.

7.

Isa dlouho pozorovala katedrálu, která se vznešeně tyčila k olověnému nebi. I když u úpatí schodiště Notre-Dame v Paříži nakláněla hlavu dozadu tak, že jí málem praskalo v šíji, jen tak tak dohlédla k vrcholku věžiček. Nedokázala by říct, jako dlouho už tu stojí ponořená do pozorování růžice v průčelí a groteskních tváří chrličů: jako by v poranění kamene, v nádherné, velitelské ráně, která se nad ní tyčila jako hora, poznávala část sebe sama.

Toho 30. října 1515 Isa cítila, jak v ní pomalu odumírá únava z její dlouhé a obtížné cesty, jako by pouhý fakt, že stojí tady, tak maličká tváří v tvář tomu kamennému monstru, zmírňoval její zoufalství a hněv, které byly jejími každodenními průvodci.

„Spadlá mince, ztracená mince. Ztracená mince, mince nalezená pro misku žebráka," huhlal hlas u jejích nohou.

Hluk se rozléhal všude kolem ní od chvíle, co úzkými a hrbolatými uličkami vstoupila do Paříže. Proč právě tenhle hlas spíš než jakýkoliv jiný přilákal její pozornost, zatímco vše kolem se připojovalo k jejímu okouzlení v tom neustávajícím, téměř melodickém hluku? Nedokázala by to říct, ale sklopila oči dolů k tomu hlasu, jako by očekávala, že vychází ze samotného kamene.

Pak Isa krátce vykřikla překvapením. Ve výši jejích kolen jakási znetvořená stvůra kousala do mince, aby zjistila její pravost. Mužík k ní zvedl opičí obličejík a usmál se černými vykotlanými zuby.

„Spadlá mince, ztracená mince,“ opakoval a rychle ji strkal do rukávu kabátce.

Isa nedokázala od mužíka odtrhnout pohled, a ten se tvářil velice spokojeně, že si ho tak prohlíží, nafoukl se a zvedl k ní vrásčitý obličej pod rozcuchanou hřívou:

„Zabloudila jste, dáminko? Je krásná, rychle nalezená jako zlaťák na dlažbě,“ zpíval a kulil obrovské oči.

Isa se usmála:

„Jsi dítě, nebo nějaký přírodní úkaz?“ zeptala se nakonec, když si všimla hluboké vrásky na jeho čele.

„Jsem trpaslík, ale věř mi, že dobře stavěný, krasavice,“ ujišťoval ji a poťouchle na ni zamrkal. „Říkají mi Bubák.“

Isa se upřímně rozesmála. Mužíček se jí líbil. Byl strašně ošklivý a silně páchl, ale i ta jeho ošklivost jí dodávala jistotu. Spontánně vytáhla z měšce minci a hodila mu ji, jako by přistoupila na jeho hru:

„Jsem ztracená jak ta mince tady. Pomůžeš mi najít toho, koho hledám? Musím se setkat s otcem Boussartem,“ oznámila Isa a snažila se vybavit si přesně jméno muže, který ji na doporučení abbého z Moutieru čekal v Paříži. Nerada by to jméno zkomolila.

Bubák vykouzlil široký rohlík na tváři s krhavýma očima a s křivým nosem.

„Pojď se mnou,“ řekl prostě a vklouzl svou ručkou obtloustlého dítěte do její dlaně.

Isa se nechala vést. Trpaslík šel nehledě na své krátké křivé nožky velice rychle po dláždění podél zdi kolem katedrály. Jednu chvíli si kladla otázku, jestli ji nezavede do nějakého brlohu, kde jí půjde o život, neboť ve stínu bezlistých lip, které stály z boku kolem katedrály, postávalo stále víc rozcuchaných žebráků a podezřelých individuí.

Bylo podivné, že cítila k trpaslíkovi sympatie, které mírnily její strach. Navíc měla pocit, že je během jejich pouti všichni ti ubožáci sledují s jakousi dobrosrdečností, a dokonce lehce sklánějí hlavy, jako by je při jejich pochodu zdravili.

Když se Bubák zastavil před nízkými dvířky, jejichž tmavá barva se odrážela od zbytku budovy, uvědomila si Isa, že je strašně udýchaná. Nikdy si nepředstavovala, že by taková budova mohla existovat. Katedrála stále ještě lemovala cestu svými vitrážemi a kamennými ozdobami. Už je ani nepočítala a spěchala za Bubákem krokem, který neodpovídal jejímu obvyklému tempu. I přes chladný vzduch byla úplně zbrocená potem.

„Tak jsi tady, Iso," oznámil jí trpaslík a třikrát zabouchal klepadlem do masivního dřeva.

Isa se zachvěla.

„Jak víš…," začala, ale dveře se už otevíraly a trpaslík na odchodu deklamoval: „Isa je bella, je to Isabela."

Vyděšená Isa viděla, jak zahnul za roh do malé uličky, která ústila na rohu budovy, a okamžitě zmizel. Když se konečně soustředila na to, kde se vlastně octla, pozoroval ji s laskavým výrazem ve tváři tmavě oblečený kněz v záplatované sutaně, stojící v oblouku dvířek.

„Jsem…"

„Já vím, pojďte dál, slečno, vítám vás tady. Jsem otec Boussart," dodal a ustoupil, aby mohla projít.

Isa se rozhodla, že se nebude snažit vše předem pochopit, a následovala kněze, který nevypadal o mnoho starší než ona a kráčel před ní chodbou osvětlenou malými okénky. Z dálky slyšela hlasy mnichů recitujících žalmy a najednou ji zaplavil pocit bezpečí. Zatímco se kněz zastavil před dvířky, která jim bránila v další chůzi,

a otevíral je, v duchu se ptala, zda po trpaslíkově vzoru už celá Paříž nezná její jméno…

* * *

Antoinette se tvářila vítězně, když stála vedle Alberie v místnosti, kam právě přicházel správce. Přivádělo ho to do rozpaků, i když se nezdálo, že by se jeho manželky Antoinettiny způsoby nějak dotýkaly. Vypadalo to dokonce, že je vůbec nevnímá. Přesto se Huc nedokázal cítit v dobré náladě, jak by se bylo dalo očekávat, protože si musel, byť nerad, přiznat, že v nitru cítí k Antoinettě něco víc než pouhou fyzickou žádostivost. Ale nevěděl, zda je to láska, nebo strach. Ne že by se bál Antoinetty de Chazeron, to ne, spíš v duchu cítil pocit skutečného nebezpečí. Jestli se tím či oním způsobem prozradí, zničí všechno, co taková léta chránil. A to pomyšlení nedokázal unést.

Poté, co se vrátil na Montguerlhe, se snažil promluvit s manželkou, aby udělal konec svým pochybnostem. Ale ačkoliv seděl celou noc na její posteli a čekal na ni, Alberie se neobjevila. Pochopil, že asi zůstala u své neteře v jeskyni. Když druhý den ráno po probdělé noci sešel do jídelny, zastihl ji, jak u snídaně obsluhuje zářící a povýšenou Antoinettu, která právě vykládala o správcově šikovnosti a předvídavosti, jež prokázal během těch strašných hodin na Volloru. Alberie k němu s laskavým úsměvem a s naprostým klidem přistoupila a pozvala ho ke stolu. Ale Huc utekl a mumlal přitom, že spěchá a vlastně nemá hlad. Ve skutečnosti nesnesl pohled na Alberii, která jim posluhovala, jemu a zámecké paní, jež dávala při jeho příchodu ostentativně najevo své potěšení.

Velice se ochladilo. První sněhové vločky zahalily thierský les neposkvrněným závojem ticha. Huc trval na tom, že prověří, jestli většina těch, kdo ztratili po bouři domov, se může vrátit do svých obydlí. Naštěstí nebude tuto zimu nedostatek dřeva na topení. François de Chazeron odjel před týdnem do Clermont-Ferrandu. I on chtěl využít posledních okamžiků pěkného počasí k tomu, aby získal úvěr od vévody bourbonského, jehož byl vazalem. Antoinette ustoupila od mnoha bláznivých požadavků při rekonstrukci zámku, přesto byly náklady poměrně vysoké. Bylo třeba peněz a François byl nakonec rád, že může na několik dní uniknout z Montguerlhe, neboť vévoda bourbonský přijel do Auvergne.

Od této chvíle nemohl Huc zabránit Antoinettě, aby ho následovala v jeho snaze pomáhat potřebným. Nikoho by nenapadlo něco proti tomu namítat. Dělala to už odedávna. V očích ostatních se nic nezměnilo. Od jejich prvního výjezdu Huc pochopil, že bojovat proti sobě samému nebude k ničemu. Nejrůznější provokativní gesta a úpěnlivé pohledy zámecké paní by jen vzbudily podezření stráží, kdyby trval na tom, že je na jejich cestách budou doprovázet. Navíc když François do svého doprovodu zařadil polovinu strážných pevnosti, asi třicet ozbrojenců. Hucovi bylo jasné, že to není na jeho vlastní ochranu, jako spíš na ochranu tajemného koženého vaku, který vezl s sebou. Huc byl přesvědčen, že obsahuje kus zlata, jejž zahlédl v pobořeném krbu. François určitě využije svého pobytu v Clermontu a nechá ho prozkoumat. Hucovi to bylo jedno. Od okamžiku, kdy François odjel z Montguerlhe, byla tu příjemnější a uvolněnější atmosféra. Dokonce zastihl Alberii, jak se s tlustou Jeanne a s pradlenou směje.

Takže nechal celý doprovod na zámku a jezdil s rozevlátou a koketní Antoinettou po svém boku. První den to byla ona, kdo po ukončení objížďky zamířil k napůl zbořené chalupě v lese. Cestou se ptala, kdo tam žije, a Huc odpověděl, že je už dlouho opuštěná. Když seskočila z koně před vchodem, který skoro úplně zakrývaly zelené keře a trní, kousl se do rtu a řekl si, že by byl udělal lépe, kdyby mlčel.

Antoinette přivázala koně ke stromu a před jeho neklidným pohledem se rozesmála:

„Jsme v celém širokém okolí sami, Hucu. Tak pojď…“

Přistoupil k ní jako pes na povel své paní. Ten den se jí znovu prudce zmocnil a prosil nebesa, aby vášnivé steny jeho oběti nikoho kolem nepřilákaly.

Během zbytku cesty neotevřel ústa. Po večeři se znovu uchýlil do Alberiina pokoje a čekal na ni, ale ani této noci nepřišla. Rozzlobilo ho to. Proč se vlastně cítí vinen, když se ani nemůže setkat s vlastní ženou a promluvit si s ní? Přestože chápal, že tráví čas u své neteře, aby jí dodala odvahu, od chvíle, kdy Antoine de Colognes vyslovil Loralinino jméno, nemohl se ubránit podezření, že ty dvě kují nějaké pikle.

Druhý den odvedl Antoinettu do chatrče sám a pomohl jí sestoupit z koně. Když ji vedl přes práh, Antoinette se vesele rozesmála a objala svými jemnými pažemi správce kolem mohutného krku.

Vnitřek chatrče byl smutný a ponurý. Kolem vyvrácených oken vytvářely trnité keře neproniknutelnou hráz a mezi jejich ostny jen stěží pronikaly něžné paprsky světla. Stará matrace, pokálená krysami, hnila v koutě uprostřed hliněných úlomků rozbitých věcí. Bylo to daleko nejodpornější místo, které znal, ale jako by ta

špína Antoinettu vzrušovala. Včera jediným gestem smetla ptačí trus a jiné harampádí ze stolu, který zaujímal prostředek místnosti, a pak se na něj usadila jako obyčejná děvka. Se spalujícím pohledem si rozvázala korzet a povýšeně odhrnula sukně nad svými rozevřenými stehny. Huc se jí zmocnil, jak si to přála. Oběma se to líbilo.

Přesto však si Antoinette de Chazeron zasloužila něco lepšího než tyhle nechutné doteky, i když tušil, že nic jiného nepoznala. Ten den ji položil nahou na stůl pokrytý svým pláštěm. Antoinette se chvíli třásla chladem, když ji svlékal, pak k ní však přistoupil a zašeptal:

„Zahřeju tě, neboj se."

Stál vedle ní na chladné zemi a dlouze ji laskal zkušenýma rukama. Antoinette se mu otevřela bez jakýchkoliv zábran až do chvíle, kdy ho zmámená touhou a netrpělivostí požádala, aby si ji vzal. Teprve potom se na ni položil a opřel se o lokty, aby neublížil dítěti, které pomalu rostlo v jejím břiše.

Dlouho ji s neskonalou něhou miloval a snažil se ovládnout vlastní touhu, aby omluvil svůj předešlý chtíč. Když se v ní uspokojil, musel si přiznat, že nikdy nepoznal podobný pocit dokonalého ukojení.

Další noc, když se znovu přesvědčil, že se jeho žena ve svém pokoji neobjeví, rozhodně zaklepal na Antoinettiny dveře a dával přitom pozor, aby ho nikdo neviděl. Když mu Antoinette s rysy ochablými spánkem otevřela, jemně ji postrkoval až k její posteli a předtím za sebou pečlivě zavřel závoru. Paní z Volloru si nechala líbit veškerá správcova gesta, jež překračovala ty nejodvážnější hranice.

Když zakokrhal kohout, nechal ji Huc vyčerpanou a spící v rozházené posteli. Uvědomil si, že místo aby ho

tahle noc unavila, dodala mu síly, jako by navždy vystoupil ze své staré kůže. Kůže, kterou nosil patnáct let.

„Musím s tebou mluvit. Dnes večer.“

Tón byl chladnější, než by byl chtěl. Huc se snažil rozevřít dlaň, jíž ve snaze zadržet svou ženu sevřel její paži jako do železa.

Alberie na něj pohlédla svýma kovovýma očima, o nichž nebyl s to v této chvíli říct, zda jsou alespoň vstřícné.

„Dnes večer,“ opakoval.

„Po večeři. Budu ve svém pokoji.“

Huc neměl odvahu naléhat. V podstatě mu bylo jedno, kdy to bude.

Věnoval se své práci. Ale nedokázal si vyhnat z hlavy vzpomínku na dokonalé Antoinettino tělo vydané napospas jeho dechu, jeho pohybům. Kdyby se tak Alberie jednou, jednou jedinkrát podvolila jeho lásce! Hlasitě vzdychl a pokračoval v práci.

Včera, když byl v chatrči, přepadla skupinka zlodějů mlýn a ukradla osmnáct pytlů mouky. Věděl, že je třeba s podobnými přepadeními počítat. Bouře nezničila pouze obydlí, zničila i zásoby ponechané pod otevřeným nebem. Udělal pro své lidi to nejnutnější, ale nedokázal odhadnout, jaká je situace v kraji kolem. Hlad vždycky nutil sedláky veřejně drancovat. Bylo to tak každou zimu, letos se to tedy pravděpodobně ještě zhorší. Litoval, že zrovna nebyl na dosah. Jenže s pouhou třicítkou mužů by nemohl moc dělat. Bylo nemyslitelné, že by zorganizoval nějaký přepad, aby odhalil viníky. Postavit na strategická místa hlídky, což by bylo to nejjednodušší a nejúčinnější řešení, taky nemohl, neboť pak by Montguerlhe zůstalo bez obránců. Nastávala zima, která zřejmě bude velice chladná, a nic nebude bránit rozzlobeným sedlákům, aby

pustošili thiernský kraj, když jim začnou chybět zásoby. Celá Auvergne byla zasažena bouří.

Litoval toho, že nechal Françoise odjet s tak početným doprovodem. Kde nechal rozum! Odpověď byla nasnadě: pod Antoinettinými sukněmi.

U oběda se dozvěděl, že se necítí dobře, a byl by rád zašel do jejího pokoje. Ta zpráva ho naplnila hrdostí. Nevěřil jedinému slovu o ohlášené nemoci zámecké paní, prostě se jen potřebovala vyspat. Slíbil si, že se vzdá nočních návštěv, nebo nastane v domě nerozumný zmatek. Stejně, napadlo ho, se budeme muset zanedlouho zdržet veškerých kontaktů, abychom neublížili dítěti. Až do té doby si ale nenechá ujít sebemenší příležitost.

Za několik minut za ním do pokoje přišla Alberie. S úsměvem se mu vrhla kolem krku. Huc ji jako obvykle políbil na čelo.

„Odpusť mi to," začala a podívala se mu zpříma do očí. „Od té chvíle, co ses vrátil, jsem ti nevěnovala ani chvilku. Právem jsi mi to vyčetl."

„Já ti nic nevyčítám, Alberie," bránil se Huc a tentokrát mu jeho hlas zněl ve vlastních uších jaksi suše.

Alberie nechala klesnout paže a její obličej zvážněl.

„Tvá gesta, a dokonce tvůj hlas svědčí o něčem jiném. Nemůžeš to popřít. Chtěla bych změnit to, co se stalo, Hucu. Ale nemůžu. Pokouším se však zabránit tomu, aby to pokračovalo," vzdychla a usedla na postel.

V místnosti bylo chladno. Celý týden, co Alberie nespala ve své posteli, nikdo nezapálil v krbu a vítr profukoval komínem až ke dřevěné podlaze.

„Co se stalo, Alberie?" zeptal se Huc a sedl si vedle ní.

Mladá žena si opřela hlavu o rameno svého muže, jak měla ve zvyku, ale Huc se musel nutit, aby ji objal paží kolem ramen. Neměl chuť ji utěšovat. Cítil se podveden. Podveden jejím mlčením. A cosi v jeho nitru křičelo, že to byl jediný důvod, který ho donutil k jeho vlastní zradě.

„Ty to víš, Hucu. Antoine de Colonges mi to řekl." Huc cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Abbé ho tedy prozradil?

„Potřebuju vědět," zamumlal, „co o tom víš ty."

Alberie zhluboka vzdychla a Huc cítil, jak mu mezi lopatkami stéká kapička potu. Co když Alberie nepřišla kvůli jeho vztahu k Antoinettě? Co když před ním chtěla utéct, aby mu umožnila být šťastný? Sundal paži z jejích ramen. Alberie ucítila jeho vůni. Zvířecí instinkt, skrývající se v jejím nitru, ji naučil opájet se tou zvířecí směsicí potu a muškátu. Jak jí tenhle kontakt chyběl!

Jenže nemám na výběr, napadlo ji.

„Byla to nehoda. Loraline ho nechtěla zabít, chtěla ho jen potrestat."

„Jak se tam dostala?" zeptal se Huc, protože ho tato otázka neustále pronásledovala.

„Oknem," odpověděla Alberie.

Hucovi bylo naprosto jasné, že lže. Přesto nedal nic najevo a naléhal dál: „Bylo zavřené."

„Tabulky jsou rozbité, je snadné se dostat tam i ven. Mladý Guillaumet to taky dokázal."

„Ten měl žebřík."

„Ona zná kouzla." Huc cítil, jak se mu zastavil dech. „Cože?" vydechl.

Alberie se napřímila. Byla bledá a rty se jí chvěly.

„Vím, co si myslíš, Hucu de la Faye. A máš bohužel pravdu. Loraline má jisté schopnosti. Není to tak dávno, co je odhalila. Jako já, v pubertě. Je schopna uzdravovat

položením dlaně na nemocné orgány, umí z kaluže vody vyčíst budoucnost a mluví se zvířaty: rozumí vlkům i hadům, jejich jazyku. A taky… taky se vznáší.

„Odmítám věřit takovým pitomostem.“

Huc vstal. Byl vzteky bez sebe.

„Proč Hucu? Připadá ti to absurdnější, nepravděpodobnější než mé vlastní tělo, které mizí, přetváří se a otráví mi každý úplněk?“

Huc neodpověděl. Ne, není to ani podivnější, ani neuvěřitelnější. Proč ho to tedy tak vzteká? Protože on je vzteklý. Přes všechny podivnosti, kterým je patnáct let vystaven, mu něco v téhle zpovědi zní falešně, a to ho přivádí ke zběsilosti.

„Říkám ti pravdu, Hucu de la Faye. Jak by se dostala do věže? Jediný François má klíč, víš to stejně dobře jako já.“

Huc se zachvěl. Alberie mu znovu čte myšlenky. Nutil se do klidu. Některé by neměla odhalit, nemůže riskovat a prozradit se ještě víc.

„Dobrá, Alberie, věřím ti. Co se stalo pak?“

„Loraline použila směs síry, vápna a střelného prachu. Chtěla, aby si François de Chazeron myslel, že ho trestá sám ďábel. Jednala sama, protože dobře věděla, že bych jí to zakázala. Myslím, že má jediná chyba byla, že jsem jí řekla, že se François vrací na Vollore a že tedy můžeme bez obav přijmout otce Antoina de Colonges. Chopila se příležitosti, Hucu. Lituji, že jsem nedokázala odhadnout její záměr.“

„A ten výbuch?“

„To je záhada. Ale některé látky se stávají nebezpečnými, když na ně začne působit velké teplo. Když François hodil pergameny do krbu, možná vyvolal chemickou reakci. To je jediné vysvětlení. Byla bych

radši, kdyby přitom zemřel,“ ušklíbla se Alberie a nespouštěla pohled z manžela. „Víš, že k němu necítím sebemenší lítost. Ale ani Loraline, ani já bychom nebyly schopny vraždy. Možná jedině Isa… Pokud by měl pán z Volloru zaplatit životem za zlo, které nám způsobil, už dávno, dávno by byl mrtvý.“

Huc o krok postoupil. Náhle si nebyl už ničím jist. Alberie měla v očích to nedefinovatelné světlo, které ho k ní neodolatelně přitahovalo. Unaveně sklesla na postel.

„Jsem tak unavená, Hucu,“ zašeptala. „Loraline si každý den vyčítá svůj čin a já jí neposkytuju mateřskou něhu. Přesto mě potřebuje. Určitě stejně, jako já potřebuju tebe.“

Z koutků očí jí skanuly dvě slzy. Huc cítil, jak se mu svírá srdce. Přistoupil k ní a sevřel ji do náručí. Alberie neuhnula. Naopak vší silou ovinula své svalnaté paže kolem jeho ramen, jako by se bála, že jí unikne. Huc bezděky cítil, jak se ho zmocňuje neurčitá touha. Není to poprvé, co po ní touží, ale tentokrát ho to vyděsilo. Jeho tělo, nadlouho umlčované, znovu začalo vychutnávat život. Daleko naléhavěji si žádalo své.

Alberie to vycítila, ale nepohnula se. Něžně jí zvedl těžký cop dlouhých tmavých vlasů a klouzal rty podél její šíje. Cítil, jak se pod jeho laskáním zachvěla. Na okamžik se mu před očima mihl obličej prudce dýchající Antoinetty, ale rychle ho odehnal a pak se jemně zmocnil úst své ženy. To je poprvé, napadlo ho. Poprvé, co ji takhle líbá a ona se mu podvoluje. Osmělený vlastní odvahou ji položil na postel a začal jí rozvazovat korzet.

Ale vtom ho Alberie odstrčila. Podíval se jí shora do tváře.

Plakala. Huc cítil, jak mu krev tepe ve spáncích. V útrobách ho zabolelo, ale nenaléhal. S lítostí sklouzly jeho

prsty z jejího hrdla, v němž cítil nepravidelný tep její touhy.

„Chtěla bych to, Hucu. Ano, strašně bych to chtěla, ale nemůžu," zasténala a odvrátila hlavu.

„Nikdy jsi mi neřekla proč," odpověděl pouze a skryl na dně duše svou nesmyslnou naději zrozenou z jejich doteku.

„Je to skutečně třeba?"

Byl to pouhý šepot, ale Huc toužil víc než po čemkoliv jiném po vysvětlení.

„Nebudu surový, Alberie," snažil se ji přesvědčit, jako by pouhý strach mohl vytvořit tuhle nepřekročitelnou překážku.

Nastalo ticho přerušované pouze Alberiinými vzlyky. Hledala slova. Už dávno strašně toužila po tom je vyslovit. Ale pravda ji bolela ještě víc než ta touha, kterou si zakázala pocítit.

„Řekni mi to, prosím. Řekni mi to."

„Co bys dělal, co bys mohl dělat s dítětem, které by se narodilo a bylo jako já, Hucu?"

Huc zůstal s otevřenými ústy a nemohl popadnout dech. Bylo to tak jasné. Nikdy, nikdy v životě ho nenapadlo, že by mu Alberie mohla porodit stvůru, a přesto je to tak. Vidina novorozence s vlčí tváří mu málem obrátila žaludek. Odtáhl se od své ženy a vstal. Najednou si potřeboval vydechnout.

Když mířil ke dveřím, zastavil ho naléhavý Alberiin hlas:

„Neopouštěj mě, Hucu. Teď ne. Miluju tě."

Patnáct let, patnáct let čekal na to, že uslyší tato slova.

Srdce mu tlouklo až v krku, ale v této chvíli cítil jen zlost a nechuť.

Slyšel sám sebe, jak rozpačitě mumlá:

„Nedělej si starosti. Já tě taky miluju.“

Pak vyšel ven, a aniž se otočil, seběhl po schodišti.

* * *

Isa s chutí jedla. Její spěšná cesta ji unavila a taky už strašně dlouho necestovala na hřbetu osla. Přespávala v hostincích a cestovních útulcích. Ve dne se snažila ujet co nejdál, mísila se do zástupů poutníků a obchodníků, kteří cestovali z Clermontu do Paříže. Tak se vyhnula nebezpečí, že ji napadnou zloději. Často se taky na hlavních cestách mísili mezi cestující vojáci. Obávané bandy, jež žily z loupeží na okrajích lesů, byly opatrnější, když skupinku tvořilo víc než dvacet lidí. Isa na to dbala a gratulovala si k tomu. Při odpočinku večer vyslechla mnoho historek o tom, jak se někteří dobráci vydali na cestu sami a doufali, že si jich nikdo nevšimne. A pak se našla na okraji cest jejich mrtvá těla, která okradli loupeživí pocestní.

V tuto chvíli ji otec Boussart ujistil, že je v Notre-Dame v bezpečí. Dřív, než mu mohla položit všechny své otázky – také ohledně Bubáka –, ji abbé vyzval, aby si odpočinula v jeho pokoji. Isa se tam nechala odvést, své hubené zavazadlo na rameni a zahalená do starého přehozu, který patřil její babičce: měla s sebou kartáč s nažloutlými chlupy s dřevěným držadlem a hřeben s malým zrcátkem, zasazeným do stříbrného rámečku. To bylo jediné její bohatství, ale lpěla na něm víc než na čemkoliv na světě. Benoit jí je daroval několik měsíců před jejich zasnoubením a poskakoval přitom s veselým úsměvem z jedné nohy na druhou.

Vyrobil je vlastníma rukama a ona si je vzala na útěku s sebou. Alberie jí je vrátila. Našla je v prokleté komnatě poté, co François odjel na Vollore. Bylo to všechno, co jí

zbylo po ztraceném štěstí. Všechno, co jí pomohlo přežít. Spolu s její touhou po pomstě.

V tuto chvíli myslela jen na svůj nový svět. Místnost byla úzká, pouhá mansarda umístěná v budově přiléhající k mohutné stavbě. Aby se tam dostali, museli projít katedrálou a vystoupat po schodišti. Isa v životě neviděla větší nádheru, a něžné křivky, bohaté vitráže, vznešenost a veškerá přebujelost detailů tu hrála svou roli a poznamenala ponurou skořápku, kterou vytvořily roky utrpení a neštěstí. Aniž si to uvědomila, stála celá rozzářená před nízkými dvířky, která vedla do pokoje. Lůžko bylo prosté a nad ním visel na hřebíku krucifix, ale byla to skutečná postel s matrací naplněnou čerstvou slámou a s teplými pokrývkami.

Nejraději by ji poplácala rukama jako dítě. V porovnání s jejím špinavým doupětem jí připadalo toto místo jako královnin pokoj.

„Udělejte si pohodlí. Nikdo nebude kontrolovat, kdy a kam odcházíte. Ostatně sem nikdo nepřijde. Tenhle pokoj sloužil před několika lety jako úkryt vysoko postavené dámě, která se snažila uniknout před příliš vášnivým dvořením králova bratra. Od chvíle, kdy se vrhla z výšky cimbuří, to není pro nikoho tajemstvím.

S těmito slovy ji abbé dovedl až ke kamennému ochozu, aby se pokochala výhledem – Isa nad tou krásou vytřeštila oči. U jejích nohou se rozkládaly kolem ostrovů na Seině, vířící pohybem, uličky starého města, které tu tvořily vznešený koberec.

Když se o pár minut později vrátili do pokoje, čekal je na stole podnos s jídlem. Někdo ho tam diskrétně přinesl. Abbé se rozloučil poté, co jí popřál dobrou chuť, a se slibem, že za ní přijde po bohoslužbě, aby spolu dohodli podrobnosti jejího pobytu zde.

„Paříž,“ zamumlala mezi dvěma sousty masa. „Jsem v Paříži…“

„Ať se vám tu líbí, slečno.“

Isa překvapeně otočila hlavu. Stála před ní strašně maličká žena, kterou neslyšela přijít, a sledovala její nadšení. V té chvíli ji napadlo: tady je to jako v království trpaslíků.

„Jsem Bertille, k vašim službám,“ pozdravila ji zdvořile návštěvnice a poklesla v téměř groteskním pukrleti.

Ale Isu to nepobavilo. Nikdy neměla nikoho ke svým službám. Přivedlo ji to do rozpaků, protože však nebyla schopna vydat jediný zvuk, spokojila se s lehkým pokývnutím hlavy a spolkla sousto v ústech.

Trpaslice se upřímně a zvonivě rozesmála.

„Nebudu vám sloužit proto, že to mám za úkol, paní Isabelo,“ řekla nakonec už vážně. „Budu vám sloužit, protože se mi líbíte a protože se líbíte mému králi.“

Isa cítila, jak se jí zatajil dech. Co by mohl vědět francouzský král o její existenci?

„Ne, ne,“ namítla její návštěvnice jakoby ozvěnou na její myšlenky, „ne tomuhle králi, ale mému králi, našemu králi, králi žebráků a mrzáků, králi chudáků a podsvětí.“

Isa ničemu nerozuměla. Nakonec otevřela ústa a zmateně vykoktala:

„O čem to mluvíš?“

Bertille se znovu rozesmála tak, že si musela sednout na kraj postele, vytáhnout z rukávu kapesník a hlasitě se vysmrkat.

„No ano, ano,“ prohlásila, „líbíš se mi, moc se mi líbíš. Odpočiň si,“ vybídla ji, „přijdu za tebou později.“

„Blázen," řekla si Isa, „ta chudák holka je blázen." Ale než Bertille překročila práh, obrátila se a se šibalským pohledem v očích prohodila:

„Já vím, proč se líbíš králi. Jsi krásná, Iso."

A s novým výbuchem smíchu, který ještě dlouho zněl Isabele v uších, odešla. Isa, naprosto vyvedená z míry, dojedla oběd a natáhla se na postel. Zatímco pomalu usínala, jakýsi hlas se mísil do Bertillina, hlas, který zpíval. Isa se nadzvedla a překvapeně vydechla:

„Trpaslík. Ten trpaslík je král bláznů."

„Tak trochu máte pravdu, ale je to složitější," přitakal otec Boussart, zatímco byli pohodlně usazeni jeden proti druhému v tlustých křeslech a už několik minut spolu rozmlouvali. „Ve skutečnosti," pokračoval, „existuje v Paříži cosi jako království v království, s vlastními zákony a hierarchií. Říkají mu Dvůr zázraků. Policie krále Františka ví moc dobře, kde je hledat, ale přesto jsou jeho obyvatelé nepolapitelní, neboť znají dokonale město, jeho tajné průchody a skrýše lépe než kdokoliv jiný. Lid je podporuje, varuje, skrývá, neboť jsou taky lid, používají své triky jen proti mocným, jimž se bezohledně vysmívají. Každý rok korunují svého krále. Vybírají si ho pro jeho sílu, ale ne vždycky. Už dva roky je jím trpaslík Bubák, protože je spravedlivý, mazaný, rychlý, chytrý a velice inteligentní. Znám málo tak vzdělaných lidí, jako je on. Milují, zbožňují ho všichni, a dokonce náš král František si ho oblíbil od chvíle, kdy mu odmítl dělat šaška. ‚Nemohu to přijmout, Sire,' prohlásil, ‚vy mě bavíte daleko víc, než bych to pro vaši zábavu dokázal já. Tak, že byste brzy vyměnil svůj trůn za můj.' Vévoda bourbonský nadskočil a chtěl ho nechat zatknout a oběsit, ale král František se upřímně rozesmál s tím, že obdivuje

nejen jeho odvahu, ale také jeho duchapřítomnost. Zakázal, aby mu pod trestem smrti kdokoliv ublížil, a přijal jeho rozhodnutí s poznámkou, že tak mazaný muž si zaslouží tu velkou hlavu na maličkých nožkách. A přijal do svých služeb Bubákova bratrance, trpaslíka, jemuž se přezdívá Tajtrlík.“

„Král František má smysl pro humor,“ usmála se Isa, která si dokázala tu scénu velice dobře představit.

„Je to bonviván,“ přitakal otec. „Ale to všechno nevysvětluje motiv vašeho pobytu, mé dítě. Abbé Antoine, můj starý přítel, mi vylíčil tu vaši smutnou záležitost.“ Isa v křesle zrudla a necítila se ve své kůži. „Buďte klidná, nikdo kromě mě nezná vaše tajemství – a tak to taky zůstane. Je čas, abyste se otevřela životu a obrátila list za těmi lety. Jste krásná žena a mohla byste se v Paříži snadno ztratit. Musíte tedy mít ke mně důvěru. Budu nad vámi bdít, a pokud mám věřit Bertille, Bubák mi s tím pomůže. Umíte šít a vyšívat?“

„Uměla jsem to,“ odpověděla Isa a hořce si připomněla noční košili, kterou si s babiččinou pomocí s láskou šila v očekávání své svatební noci.

„To se nezapomíná, věřte mi. Prostě jen musíte znovu získat sebedůvěru. Král František prosazuje pod vlivem mladých italských nadšenců novou módu a dílny šijící prádlo nemají dost pracovních sil. Paní Rudegonda je jedna z králových oblíbenkyň a hledá švadlenu, která rychle chápe a nebojí se práce. Přesto by asi nebylo dobré, kdybyste veřejně prohlašovala, že jste byla vdaná, protože cechovní předpisy jsou jednoznačné: žádná učednice nesmí být vdaná, nebo vdova. Ale paní Rudegonda je velkorysá žena a usoudila, že jste nebyla vdaná dostatečně dlouho, abyste ten zákon porušovala. Pokud budete mlčet, ona taky mluvit nebude. Chcete to zkusit, Iso?“

Isabela rozechvěle poslouchala každé slovo, jako by šlo o přednášku. Naučí se po všech těch letech prostě znovu najít chuť do života bez neustálého schovávání se. Přijela do Paříže, aby Loraline mohla dokončit její pomstu, a ani nepomyslela na to, co se s nimi stane poté, až bude François de Chazeron mrtvý. Najednou si uvědomila, že nemá nikde místo. Pro všechny byla mrtvá. Dvojnásobně mrtvá.

Abbé ji tiše pozoroval, snažil se dát jí dost času. Antoine před ním neskrýval žádný ze svých záměrů týkajících se Françoise ani důvody Isabelina útěku. Sledovali oba stejný cíl. Abbé Boussart byl vymítač ďábla.

Isabela k němu zvedla obrovské oči plné naděje.

„Nezklamu vás, otče."

„Tak dobrou noc. Bertille vás ráno doprovodí ke krejčímu a ke švadleně o dvě ulice dál, mají rozumné ceny a ušijí vám patřičné oblečení: myslím, že máte čím zaplatit."

Isabela přikývla a vytáhla z koženého váčku pevně přichyceného na opasku dvě zlaté mince.

Abbé překvapeně přimhouřil oči, ale na nic se neptal. Vzal zlato a nadzvedl tapiserii, jež zobrazovala Kristovo utrpení, a poté vytáhl z prohlubně, která byla pod ní, několik ecus.

„Tohle vám na zaplacení nákupů poslouží daleko lépe.

Máte u sebe malé bohatství, musím je dát odhadnout zlatníkovi. S tím byste ani nemusela pracovat, ale já si upřímně myslím, že vám bude prospěšné, když zaměstnáte svůj mozek i ruce. Navíc budete mít možnost setkat se s těmi nejvýše postavenými lidmi. Jste inteligentní, Iso, vy si vydobudete místo, když se o to budete snažit stejně usilovně, jako jste dokázala přežít."

„A co budu platit za ubytování a jídlo, otče?“ zeptala se Isabela, které jeho slova dodala odvahu.

„S tím si nedělejte starosti, Iso. Staňte se zase tak krásnou, myslím krásnou uvnitř, a pak budeme vyrovnáni.“

Isabela dojatě uchopila ruku, kterou jí kněz podával, a s třesoucíma se nohama vstala.

„Budu toho schopna, otče?“ vydechla ve chvíli, kdy ji doprovázel do chodby.

„Na to si budete muset odpovědět sama a budete na to potřebovat čas. Dopřejte si ho. Nemáte v Paříži žádné nepřátele.“

Isabela se uklonila a uctivě políbila abbému ruku, jako by to byl arcibiskup. Když se po požehnání kněze, kterého to spontánní gesto uvedlo do rozpaků, narovnala, zahlédla Bertillinu rozesmátou tvář.

„Chtěla bych se vámi domluvit ještě na jedné věci, otče,“ řekla ve chvíli, kdy odcházel.

„Poslouchám vás, Iso.“

„Její král mi řekl, abych ode dneška používala pouze jméno svého nového života. Kdybyste dovolil, otče, ode dneška si přestanu říkat Isa a budu výhradně Isabela.“

Abbé Boussart se zasmál a Bertille hlasitě zatleskala s ústy rozesmátými od ucha k uchu.

„On je víc než její král, Isabelo,“ svěřil jí kněz, čímž odsouhlasil její rozhodnutí, „je to taky její manžel.“

Po těch slovech vzala Bertille Isabelu pevně za ruku, vedla ji ke schodišti a přitom prohlašovala:

„Paní Isabela už si dnes prožila své. Zítra bude taky den. Koupel čeká, Isabelo, a spánek taky, tak jdeme, jdeme…“

Isabela se s lehkým srdcem nechala odvést. Bertille má pravdu. Je vyčerpaná. Vyčerpaná z toho, že znovu žije.

8.

Než François de Chazeron seskočil z koně, spokojeně polaskal zvíře po šíji. Strávil osm dní v Clermontu a získal vše, pro co tam jel. Z jedné strany ho vévoda bourbonský ujistil o své morální i finanční podpoře a dal mu najevo, že mu hodlá zajistit nepřímo přes královo pověření daleko důležitější funkci u dvora. A zadruhé mu zlatník potvrdil, že má ve své truhlici to nejkrásnější zlato. To vše mu umožní uspořádat velice honosnou oslavu narození syna. Oslavu, na niž vévoda bourbonský podle svého slibu přivede krále.

Toho 1. listopadu 1515 tedy Chazeron vyslechl stížnosti svého správce v dobré náladě a rozhodl se, že se už nebude znepokojovat loupežemi a krádežemi, které za jeho nepřítomnosti trápily kraj. Posádka byla znovu v plném počtu na Montguerlhe a střelci by byli schopni odolat jakémukoliv většímu útoku. Ze svého skalnatého ostrohu čněla pevnost nad celým okolím a skutečný nájezd nezažila vlastně od stoleté války. A i tehdy umožňovala její strategická pozice, že dokáže uzavřít velice účinně dveře do thiernského kraje.

François šel políbit manželku a u večeře radostně prohlásil, že se zítra vrací na Vollore. Sám. Na celou dobu oprav. Antoinette musela zatnout prsty do sukně, aby spokojeně nevykřikla, a dokázala ze sebe se sklopenýma očima jen stěží vymáčknout:

„Nevím, co vás tak vábí vrátit se tam, pane, ale budete mi chybět.“

„Vy si na mou nepřítomnost snadno zvyknete, paní," zasmál se François hlasitě. „Dítě, které nosíte, vás zaměstná. Není o čem mluvit. Huc bude vědět, kde mě v případě potřeby hledat: jinak žádám, aby mě v mém ústraní nikdo nenavštěvoval. Ostatně hustě chumelí a brzy nebude bezpečné vydávat se na cesty."

Antoinette přikývla. Tohle rozhodnutí ji nanejvýš uspokojovalo. Ve skutečnosti tušila, že tam François odjede. Věděla jistě, že se nebude chtít vzdálit od svých pokusů nadlouho. Zabloudila spikleneckým pohledem k Hucovi, jenž s nimi seděl u stolu. Když otočila hlavu, aby se neprozradila, zachytila ve škvíře dveří Alberiin pohled. Výraz, který zahlédla na tváři mladé ženy, ji vyděsil k smrti. Byl ztělesněná nenávist. Mechanicky sledovala směr toho kovového pohledu. Alberie se chladně usmívala a upírala pohled na Françoise de Chazeron.

Slunce už bylo poměrně vysoko, když se François druhý den probudil na Montguerlhe s hořkou chutí v ústech. V noci ho pronásledovaly zlé sny, které vrcholily pocitem, že se nad ním sklání jakýsi obličej, obličej, který mu nejasně někoho připomínal, ale on nedokázal říct koho. Pak se rysy té tváře prodloužily, jakoby zamlžily a na jejich místě se objevila hlava obrovského vlka, jehož tlama se otevírala, aby mohla spolknout jeho vyděšený obličej. Chvíli se díval otevřenýma očima k oknu. Dnes ráno bylo ještě jasno, ale kolem vrcholku hory se už pomalu začaly shlukovat temné mraky. Od zítřka nebo pozítřka začne pořádně sněžit. Má právě čas se vrátit ke svým pecím. Když mu ďábel poskytl to zlato, určitě to bylo jen proto, aby ho ujistil, že dojde cíle. Byl rozhodnut pokračovat ve svých pokusech od řádků, které plameny ušetřily. Bezpochyby právě tady ztratil orientaci.

Rozhodně odhodil pokrývky a chtěl se posadit. Jen co však stačil položit nohu na zem, dostal závrať, roztřásly se mu nohy a poté celé tělo. Měl pocit, že mu někdo zaráží dýku do břicha a on začal tak hrozně zvracet, že se vůbec nedokázal ovládnout.

Isabela se několikrát otočila před zrcadlem, které jí vracelo její tak vzdálený obraz, že téměř zapomněla, že byla kdysi krásná. Bertille vedle ní tleskala rukama jako dítě, ale Isabela si jí nevšímala, velkorysá a spontánní trpaslice se totiž takhle projevovala při každé příležitosti.

„Jste nádherná, paní Isabelo," poznamenala švadlena a poklekla u jejích nohou, aby opravila záložku sukně. „Skutečně nádherná…"

A ona byla opravdu i přes svou tmavou toaletu nádherná. Bertille ji nejdřív odvedla k holiči, aby jí dal do pořádku vlasy, jež se nedostatečnou péčí během celých těch let začaly lámat a zhrubly. Jeho masti dokázaly zázrak a hedvábné mašle vyšité perlami, které zadržovaly ohon, z něhož visela dlouhá kadeř, zjemňovaly Isabelinu lehounce nalíčenou tvář. Takhle upravená si Isabela připadala o patnáct let mladší, jako by kdosi najednou odstranil z jejího života stopy po jeho krutostech. Na chvilku zahlédla Benoitův obličej v zrcadle vedle svého. Srdce se jí sevřelo. Věděla, že by se mu líbila, ale bylo načase obrátit list.

Neměla žádné zprávy z Montguerlhe. Odmítala pomyšlení, že by jí mohla Loraline chybět, stejně jako od jejího narození odmítala myšlenku, že je to její dcera. Auvergne je daleko. Pravděpodobně zahrabaná ve sněhu a ledu, neboť tady, v Paříži, to bylo také tak. Za nic na světě by se tam nechtěla vrátit. Ať se stane cokoliv, ona je

Pařížanka. Isabela ze Saint-Chamondu, odkud pocházela její prababička.

Když vyšla ze dveří krámku poté, co si přehodila přes ramena hermelínovou pláštěnku, která jí zakrývala plášť, pohledy žebráků se obrátily na ni. Hleděla svýma zelenýma očima před sebe a kráčela lehkým krokem, s Bertille v patách, doprovázena sluhou, jenž jí nesl nákupy.

Následující odpoledne se představila paní Rudegondě v krámku s vývěsním štítem U Královské niti v Prádelní ulici. Rudegonda byla veselá a srdečná osoba s úsměvem prozrazujícím upřímnost a lidské teplo. Otec Boussart ujistil Isabelu, že její nová nadřízená je především rebelka. Za pouhé tři roky vybudovala žena, jejímž milencem byl vážený pan de La Palice, dobře zavedený obchod a šila to nejvybranější prádlo pro vznešené lidi království. Její rostoucí věhlas a bohatství nakonec odradily i velice odvážného La Palice. Nový francouzský maršál, kterého do funkce dosadil mladý František I. v lednu tohoto roku, se vrátil ke svým letmým láskám, které jeho okouzlující zjev neustále přitahoval. Rudegonda se na něj nezlobila, ale spíš mu byla neskonale vděčná za privilegované postavení, které od té doby měla, a tak se nejen stali dobrými přáteli, ale dokonce jí pravidelně posílal své milenky jako zákaznice. Rudegonda byla nadšená svou novou spolupracovnicí a okamžitě ji seznámila se všemi novinkami u dvora, aby mohla co nejlépe odpovídat na otázky, které jí ty krasavice a šviháci určitě budou klást. Král František se od počátku října usadil v Pavii, kde se seznámil s Leonardem da Vinci, tím úspěšným umělcem, který se okamžitě dal do jeho služeb. Král v Pavii přijal mnoho vyslanců, především

papežského, který se obával, že vítězství u Marignanu by mohlo Františkovi I. poskytnout nelegitimní nároky na Řím. Aby se tomu vyhnul, Jeho Svatost Lev X. uzavřel s francouzským králem smlouvu, která je oba zavazovala k vzájemné pomoci. František slíbil, že bude bránit Florencii a udrží tam Medicejské, Lev X. potvrdil, že mu poskytne podporu, aby si udržel Milán. Navíc mu nabídl Parmu a Plaisantin.

Když v Pavii vypukla epidemie, král se posunul směrem k Bologni poté, co pověřil kancléře Antoina Duprata jednáním o tom, aby se vévodství milánské stalo součástí francouzského království.

Isabela to všechno pozorně vyslechla. Protože byla příliš zaměstnána svou vlastní snahou o přežití, byla jí až dosud budoucnost Francie naprosto lhostejná a o smrti Ludvíka XII. věděla pouze proto, že jí to řekla Alberie. Takže se všechna ta jména vznášela kolem ní a ona nemohla přiznat, že je vlastně nezná. Byla nadšená, když si uvědomila, jak je Rudegonda o všem informovaná. Dokonce i o tom, co se děje v Itálii, která je tak daleko.

Když se jí na to opovážila zeptat, Rudegonda ji odvedla do zadní místnosti krámu, zavalené obrovskými štůčky nádherných látek, zlatými a stříbrnými nitěmi. Dvě dívky tam usilovně šily, třetí pod širokým oknem vyšívala.

Rudegonda ji představila Ameline, Blanche a Françoise a trvala na tom, že za nimi od zítřka bude chodit a bude se učit jejich řemeslu. Pak prošla dveřmi a odvedla ji na dvůr. Na konci stála kamenná voliéra, kde bylo dobrých dvacet ptáků.

„Tady je mé tajemství," sdělila jí Rudegonda. „Pravidelně jsem ve styku s panem de La Palice, takže jsem bezpochyby osoba, která je v Paříži nejlépe a

nejrychleji informována. To je další z důvodů, proč mě šlechta navštěvuje. Vědí o královýchúmyslech a módních novinkách dřív než ostatní. Ostatně italský vliv se určitě v zemi brzy projeví a já chci být první, ano, první, kdo nabídne králi, jakmile se vrátí, to, co on hodlá zavést až zítra.“

Rudegonda se pyšně rozesmála a vzala Isabelu za ruku. V koutě krejčovské dílny ležely na stole, který byl pečlivě nalakován, aby se látka nepoškodila, role nádherných mohérových látek protkaných zlatými nitěmi.

„Včera přišly. Král si je se závistí prohlížel a moji informátoři honem rychle uzavřeli smlouvu podle mých příkazů. A proto potřebuji vás, Isabelo. Otec Boussart mi sice nevyprávěl váš příběh, ale ujistil mě, že ze všeho nejvíc si chcete získat postavení a dostat se na svou bývalou úroveň. Nevím, co vám v tom dosud bránilo. Ale vím toho až příliš o tom, jaké jsme, my, ženy, hračky mužů, takže se vás nebudu na nic ptát a nečekám žádné svěřování. Během několika měsíců, možná let, chci z tohoto krámku udělat místo, kam budou povinně chodit všichni a všechny z tohoto království. Potřebuji se tedy spolehnout na někoho, komu mohu důvěřovat. Moc dobře o vás mluvili a upřímně řečeno, líbí se mi vaše nevinnost,“ dodala a spiklenecky na ni mrkla.

„Nezklamu vás.“

„Dobrá. Budu vám platit pět soldů denně. Je to málo, ale když se budete učit a budete umět vyšívat, stříhat a šít jako tyhle tady,“ ukázala na své tři pomocnice, „zvýším vám mzdu. A to až do výše tří zlatých týdně včetně jídla a ubytování. Ale toho pravděpodobně dosáhnete až za několik měsíců. A budete muset tvrdě pracovat, budete mít občas unavené ruce, a přesto vaše prsty musejí zůstat šikovné a steh pravidelný. Své postavení jsem zaplatila

krví svých poranění stejně jako potem na svém čele. Musíte si zasloužit své. Nic vám nedaruju, Isabelo, protože abych se jednoho dne na vás mohla absolutně spolehnout, musím prověřit vaši odvahu, vaši vůli, a především vaši schopnost sebezapření. Tohle povolání vám nabídne bohatství, slávu a úctu, pokud mu budete věnovat vše, abyste překonala své ponížení. Ať vám o mně kdokoliv cokoliv vypráví, je to pravda, ale daleko významnější byla práce, kterou jsem musela vynaložit, abych došla až sem.“

Isabela přikývla. Bez obtíží chápala, co chce Rudegonda říct. Copak ona nepotřebovala patnáct let, než dosáhla svého cíle? Cítila se připravená na všechny oběti, jen aby mohla konečně normálně žít: její nejhorší utrpení už bylo za ní. Teď už neexistovalo nic, co by nedokázala překonat.

„Budu se snažit vyhovět vašim požadavkům, paní Rudegondo,“ prohlásila a zvedla hlavu. „Dokud nepadnu, a budu se i plazit, pokud to bude potřeba, ale než na to všechno dojde, přísahám vám, že se na mě můžete spolehnout jako sama na sebe.“

Rudegonda na ni pohlédla s úctou.

„Budeme si rozumět, Isabelo de Saint-Chamond, ano, jsem o tom přesvědčena. To osud mně vás prostřednictvím abbého Boussarta přivedl do cesty. Je to bezpochyby svatý muž a já lituju, že musí skrývat své názory před svými nadřízenými.“

Isabela na ni nechápavě pohlédla, a Rudegonda pokračovala:

„Vy samozřejmě nemáte tušení o všech myšlenkových proudech, které vznikají v ústraní. Na venkově se o tom moc nemluví.“

Isabela ztěžka polkla. Proč má najednou pocit, že všechny dobré věci skrývají nějaké tajemné poslání? Nechce ji někdo znovu zneužít?

Rudegonda zřejmě vytušila její rozpaky, protože se na ni vzápětí zářivě usmála:

„To všechno se vás vůbec netýká, Isabelo. Abbé Boussart je jeden z těch kněží, který pohrdá nabubřelostí některých hodnostářů, mezi něž patří i jeho přímý nadřízený. Toto kněžské vedení uplatňuje nařízení našeho Pána jen proto, aby si udrželo svá vlastní privilegia, protože jsou posedlí pýchou a bohatstvím. Abbé Boussart podporuje chudé, a to je důvod, proč mu Bubák a paní Bertille pomáhají. Lidi ho milují a váží si ho. Je to velice velkorysý muž, ale musí jednat opatrně, neboť v tomto století se nosí spíš jen péče o bohaté, proto se přede všemi skrývá, aby mohl pomáhat bližním. Jsem ochotna se vsadit, že je jediný, kdo ví o vaší existenci a o vašem pobytu v Notre-Dame. Je důležité, abyste to věděla, i když, jak jsem vám řekla, se vás to vůbec netýká. Stojíme vám po boku, Isabelo, a jsme upřímní. Teď už jděte. Čekám vás zítra.“

Isabela jí poděkovala a rozloučila se. Poslední Rudegondina slova ji uklidnila. To všechno není o nic důležitější než vše ostatní. Ona jen musí přizpůsobit svůj mozek těmhle politickým hrám, pokud chce po vzoru krejčové prosperovat v tomhle světě, který není jejím světem. V tom světě, který ji zničil a který se musí naučit ovládat, aby už nikdy nepocítila jeho hněv.

Den nato, tedy 3. listopadu 1515, tři týdny po svém odjezdu z Thiersu, zahájila první den své nové existence s lehkým srdcem a klidem v duši.

Philippus poháněl krok svého osla, který se čím dál víc vzpouzel opustit stáj, stejně jako sluha hostinec. Tyhle tři herky, jak jim něžně říkal a mezi něž zahrnoval i mulu, na níž cestoval Corichon, si zřejmě myslely, že přišel o rozum a že by bylo lepší požádat o útulek na zimu v některém klášteře.

Málem se k tomu odhodlal včera večer, ale nakonec se rozhodl, že zvítězí nad bouří, která trápila Auvergne. Cosi ho táhlo k Thiersu. Jistota, že stejně jako v Saint-Rémy-de-Provence ho tam někdo čeká.

Než se setmí, bude u cíle, i když ještě nevěděl, u jakého. Požádal o azyl u místního velmože a ráno se vydal hledat nožíře, o němž byla zmínka v pouzdře, které vlastnil Michel de Nostre-Dame. Až dosáhne svého, uvidí se.

Pro tuto chvíli potkávali na cestě do Compostelly, která stoupala thiernským krajem, jen málo poutníků, a když se občas našel nějaký další cestující blázen, ani nebyla k rozeznání jeho zástava, tak hustě sněžilo. Na některých místech se jejich zvířata octla ve sněhu až po kolena a kalhoty jezdců se couraly v závějích. Když zvířata odmítala jít dál, museli sesednout a tahat je kupředu. Byli promočeni až na kost. Philippus se obával pouze toho, že sejdou z cesty, která se ztrácela v zasněžené krajině. Neustále musel zkoušet holí okraje, aby nahmatal milníky, které cestu lemovaly. Tady to byly většinou hromady kamenů, občas nízké zídky nebo cedule označující směr. Často musel zmrzlými prsty ve vlněných rukavicích odškrabávat sníh, aby mohl přečíst nápis.

Takhle postupovali už tři dny a vypadalo to, že s tím nehodlají skončit. Když procházeli lesem, což bylo čím dál častěji, Corichon se tiskl k Philippovi a sténal, ale Philippus si ho nevšímal. Klimatické podmínky od nich

odháněly vlky stejně jako zloděje. Člověk musel být šílenec, aby dokázal být tak tvrdohlavý.

Když soumrak ještě ztmavil obrysy nízkých mraků, pochopil, že musí jít poslepu, dokud nenarazí na nějaký útulek. Obklopovaly je hory. Philippus ohnul záda a prodloužil krok. Už necítil ani ruce, ani nohy. Jestli nenajde nějaký úkryt, do rána zemřou zimou. Ostatně slyšel, jak jeho chudák společník cvaká zuby, a jejich zvířata, která nechali jít volně, hlasitě a rychle dýchala strachy.

Tentokrát už je to jasné, hřměl hlas v jeho hlavě, jestli ti Pán postaví do cesty nějaký útulek, tvrdohlavče, zůstaneš tam až do oblevy.

Právě v tu chvíli mu sluha položil ruku na paži a ukazoval třesoucím se prstem k díře v mracích. Philippus potřásl hlavou a pozoroval horizont. V téhle bouři se nedalo rozeznat vůbec nic, ale Corichon naléhal. Konečně je Philippus zahlédl. Bylo to pouhé světélko, ale přes husté mraky, hnané větrem, pronikalo tmou. Srdce mu poskočilo radostí. Bezpochyby to byl jeden z ohňů, který hořel na vrcholu strážních věží, aby sloužil zbloudilým pocestným. Vesele poklepal sluhu po rameni a smetl si z pláště několik palců vysokou vrstvu sněhu.

„Jdeme," vykřikl, „jsme u cíle, příteli."

Ta myšlenka je rozveselila natolik, že rychle pokračovali v cestě.

O hodinu později se před nimi vztyčila kamenná zeď, ohraničená ohni na čtyřech věžích poslední hradby. Pozorovatel je zřejmě zahlédl, protože se zvedla mříž, aby mohli vejít dovnitř. S úsměvem na rtech prošli druhou branou a dostali se za hradby zámku.

Několik minut nato se už bez pláště a palčáků, které se v teple konečně odlepily od jeho oteklých prstů, Philippus

uctivě ukláněl před Antoinettou de Chazeron a prosil ji, aby je přijala pod svou střechu.

Philippus se sesul na lůžko, které mu jejich dobrosrdečná hostitelka dala k dispozici. Ve velkém krbu hořel oheň a tmou létaly jiskry. Na podlaze na vlněné matraci mohutně chrápal jeho sluha s břichem stejně nacpaným jako on opulentní večeří, již jim nabídli. Philippus cítil, jak ho tělo štípe mrazem, který nedávno zažili, ale nevadilo mu to. Únavou okamžitě usnul a děkoval pánubohu za jeho předvídavost.

Ráno toho 5. listopadu 1515 pořád sněžilo. Philippus vyhlédl oknem a viděl, že jejich stopy zmizely pod vrstvou sněhu vysokou na dva lokty. Intuice mu napovídala, že se tu zřejmě bude muset zdržet déle, než si myslel. Bylo s podivem, že mu to nijak nevadilo. Ty tři týdny, co byli na cestě v mrazu, chladu a v bouři, snil nejednou o klidu příbytku, který si v podvědomí představoval podobný tomu u Michela.

Philippus se dlouze protáhl a pak překročil svého sluhu, který stále ještě chrápal. Poté rychle vyšel z pokoje. Veden zvukem hlasů došel až na práh společné jídelny a s přátelským úsměvem ho překročil.

Snídaně byla prostřena na stole, který představoval hlavní kus nábytku v místnosti. Na lavicích se hlasitě dohadovali tři mohutní a tělnatí chlapíci vyměňující si názory, které si vrhali do tváří jako nadávky, aby jim dodali na váze. Philippus okamžitě rozeznal, co je jejich problém: všichni tři byli lékaři. Antoinette de Chazeron naproti nim je zdánlivě poslouchala, ale ve skutečnosti je vlastně neslyšela. Vypadala vyčerpaná a Philippus si uvědomil, že ani jemu nebude trvat moc dlouho a jejich způsoby ho rozčilí. Na konci stolu zahlédl správce, jemuž

se podle všech zvyklostí ohlásil a jenž je přijal. Stejně jako včera vypadal ten muž ustaraně. Kolem nich se rychle a tiše ochomýtala Alberie, která jim nesla teplé mléko v krásně malovaných hliněných pohárech. Philippus ji okamžitě poznal, stejně jako ona jeho. To ona je včera dovedla i s jeho sluhou do pokoje. Popřála jim dobrou noc a on si vzpomínal, jak se zachvěl, když si všiml, jak podivně pohlédla na vlčí tlapu, kterou nosil na opasku. Málem jí začal vysvětlovat, že to zvíře našel před dvěma lety chycené do pasti. Byla to samice, u jejíhož břicha pila tři vlčata, přestože matka nebyla zrovna v pořádku. Asi se chytila do pasti ve chvíli, kdy vedla mláďata na jejich první lov. Byla vyčerpaná a už si téměř z poloviny ukousala tlapu, aby se osvobodila. Philippus nezaváhal. I přesto, že se bál a zvíře hrozivě vrčelo, otevřel železa a vyprostil ji. Vlčice odběhla, aniž mu dala čas, aby jí trochu pomohl. Z její tlapy už zbyl jen pahýl, zůstal jí místo ní úlomek kosti. Philippus si tlapu vzal ne jako vzpomínku na své gesto, to nepotřeboval, ale na to, že dobrý skutek není nikdy na škodu. Jako by mu chtěli dát za pravdu, o několik týdnů později, když se octl nedaleko odsud a sbíral léčivé byliny, se najednou vynořili hladoví vlci. Ještě než stačil napnout luk, stejná vlčice, kráčející na třech tlapách, si stoupla vedle něj a zahnala je na útěk. Pak od něj odběhla a ani se neotočila. Byli vyrovnáni. Philippus se vlků nebál. Vážil si jich, protože věděl, na rozdíl od mnoha lidí, že útočí pouze tehdy, když jsou k tomu donuceni nebo jsou vyhladovělí. Jinak se lidí straní. Ano, chtěl tuhle historku té ženě vyprávět, ale nakonec mlčel. Byl příliš unavený, a tak si prostě řekl: až později…

Nyní si kladl otázku, proč se mu to zdálo tak důležité. Teprve když se k němu Alberie obrátila, všimla si totiž

jeho přítomnosti uprostřed lékařské diskuse, okamžitě mu to došlo: měla týž pohled jako ta raněná vlčice.

Tiše se chvíli měřili pohledy, poté Huc, který sledoval svou ženu, také zaznamenal nově příchozího. Mocným hlasem nařídil lékařům, aby zmlkli, a na chvíli se všechny pohledy obrátily k Philippovi, který, v rozpacích z tohoto přerušení, postoupil kupředu a všem dokola se omlouval.

Antoinette okamžitě vstala, její unavené rysy oživil krásný úsměv, a vyšla mu naproti:

„Jen se neomlouvejte, pane. Jste náš host. Spal jste dobře? Byla bych vás ráda uložila lépe, ale jak teď vidíte, Montguerlhe není normální panské sídlo. Tato pevnost podle mého mínění nikdy nepřijala tolik návštěvníků najednou, a skromné pokojíky, které vám můžeme nabídnout, jsou jistě příliš prosté vedle našeho krásného zámku ve Volloru, který poškodila nedávná bouře."

„Buďte ujištěna, že jsem spal daleko líp než všechny uplynulé týdny, a pokud se vám mám přiznat, má laskavá paní, nepřál jsem si nic jiného než vaše srdečné přijetí."

„No dobře, dobře," přikývla Antoinette. „Nabídněte tedy panu Philippovi snídani, Alberie. Snad vám tak mohu říkat, pane, mám totiž strach, že bych jinak vaše jméno mnohokrát popletla."

„Jistěže. Lichotíte mi tím," prohlásil Philippus upřímně a sedl si. Své kolegy pozdravil pokývnutím hlavy.

Antoinette mu je představila. Byli tu Jean Touron de l'Aiguille, Vaquemont du Puy a Albéric de Lyon, o jehož jménu Philippus už několikrát slyšel. Tento lékař platil za velice šikovného od chvíle, kdy zachránil od sněti krále Ludvíka XII., který trpěl častými záchvaty dny. Philippus měl okamžitě pocit, že tohoto muže sem nepřivedla náhoda.

Zároveň ho však uhodil do očí další fakt. Byla to náhoda, že sem osud přivedl i jeho? Sice se tu představil, ale podvědomě neuvedl ani svůj titul, ani skutečné důvody, které ho do thiernského kraje přivedly.

Krátkou chvíli jedli mlčky, pak to ovšem lékaři nevydrželi a zahájili další kolo své diskuse slovy:

„Musíme mu pustit žilou."

„Stupidum," namítl Vaquemont du Puy před Albéricem, který přímo nadskočil.

„Vy sám jste stupidní pitomec, všichni nejvýš postavení mi důvěřují a nikdo si nestěžuje."

Jean Touron ho jedovatě přerušil:

„Ti, kdo by chtěli, už nemohou, protože po vašich procedurách zemřeli."

„Tak dost," zaječel Albéric de Lyon. „Už tyhle nesmyslnosti a proradnosti nebudu snášet."

Ukázal svým buclatým prstem přes stůl a jeho tlusté naduté tváře zrudly.

Huc vstal a znovu nastolil ticho. Ale uražený Albéric de Lyon vstal z lavice a zaskřípal zuby se slovy, že okamžitě odjíždí a jeho honorář bude přiměřený jeho nespokojenosti.

Zatímco se rozhořčeně vydal ke dveřím, Antoinette vyčerpaně vzdychla. Když odešel, pohlédla znechuceným pohledem na zbylé lékařské kapacity, které pily mléko a tvářily se bez jakýchkoliv zábran velice spokojeně.

„Nevím, pánové, kterému z vás mám věřit," prohlásila lítostivě. „Myslela jsem si, že vaše pověst konečně rozuzlí tohle tajemství, a doufala jsem, že se ve svém vědění shodnete. Namísto toho zkoušíte to i ono – a já z toho nemám dojem, že byste dělali to nejlepší pro svého pacienta."

Jean Touron lehce zakašlal a položil hrnek. Tvářil se rozpačitě. Stejně jako jeho kolega, který svěsil hlavu.

„Pravda je, paní Antoinetto, že jsme myslím bezmocní. Nikdo z nás neví, čím váš manžel trpí. Veškerá tradiční léčba selhává: naopak, každý den se jeho stav horší. Jsme ve svých debatách, pravda, pouze velké děti, přesto jsme, Vaquemont i já, přesvědčeni, že další pouštění krve by pro něj bylo osudné. V tomto se nedokážeme s Albéricem shodnout. To je naše jediná jistota, a budeme si za ní stát. Přesto vám musím oznámit, i když to oponuje vědě, kterou tu představujeme, že vašeho manžela může zachránit jen Bůh.“

„Bohužel, paní Antoinetto. V tomto stadiu musím poznamenat, že váš manžel teď potřebuje spíše kněze. Jakmile se bouře uklidní, rozloučíme se. Naši péči potřebují další pacienti. Obávám se, že pro vašeho manžela už nikdo nic nezmůže.“

S těmito slovy vstali, kývli na pozdrav Antoinettě, poté Hucovi a Philippovi, kteří je v tichu vyslechli, a opustili místnost.

Antoinette stejně jako oni musela vzít na vědomí pravdivost jejich diagnózy, ale tentokrát se ani nedokázala radovat. Příliš dobře si vzpomínala na nehodu z předcházejícího měsíce. François ožil ve chvíli, kdy všechno nasvědčovalo tomu, že umírá. Nemůže si dovolit pohřbívat ho příliš rychle, tím spíš, že i když je tak zesláblý, je při plném vědomí a vydává své rozkazy.

A protože se ticho kolem stolu, narušované pouze odchody a příchody Alberie, která sklízela ze stolu, prodlužovalo, Philippus se nechal unášet svými myšlenkami. Jedna jeho část umírala touhou vrhnout se na ten beznadějný případ, druhá ho nevysvětlitelně

nabádala k opatrnosti. A Philippus jen nerad oponoval svému instinktu.

„Velice se omlouvám, pane," obrátila se najednou Antoinette jeho směrem, „tahle rozmluva se vás netýká a mně je velice líto, že jsem vám ji vnutila."

„Ale vůbec se neomlouvejte, drahá paní," ujistil ji Philippus s úsměvem. „Naopak, já bych velice dobře chápal, kdybyste za těchto okolností odmítla hostit tu nějakého dalšího návštěvníka."

„Přece vás nemůžeme nechat zemřít zimou," namítl Huc a přestal být tak odměřený. „Přesto bych byl rád," dodal a zamračil se, „kdybyste nám řekl skutečné důvody své přítomnosti tady."

Philippus se zarazil. Ten muž mu připadal rozumný a inteligentní. Jistě dřív či později odhalí pravdu – a pak se možná hostitelé nebudou tvářit tak mile tváří v tvář jeho netečnosti. Nařídil svému instinktu mlčet a rozhodl se, že řekne pravdu ihned:

„Víte, pane, musel jsem se krotit, ale z úcty k vašemu neštěstí a diagnóze svých kolegů jsem se neopovážil, přiznávám, příliš tlačit do popředí."

Antoinette ho chtěla přerušit, a tak se rychle pokusil pokračovat:

„Ve skutečnosti jsem, má paní, lékař, přesněji řečeno chirurg, a vracím se z Ferrary z promoce. Ale při návštěvě jednoho přítele jsem se dozvěděl adresu nožíře, který je specialistou na chirurgické nástroje. Jsem tu, abych ho našel a objednal si u něj nějaké nástroje, dřív než se vrátím do rodného Švýcarska, kde mě čeká moje rodina."

Huc se opřel do židle, která stála v čele velkého stolu. Intuice ho nezklamala. Všiml si hned zpočátku, jaký zájem věnoval Philippus sporu lékařů, a viděl, jak mu zazářily oči. To stačilo, aby ho napadlo, že velice dobře

ví, o čem hovoří. Pyšně si blahopřál ke svému postřehu, tím spíš, že od chvíle, kdy je François de Chazeron upoután na lůžko a co vidí, jak se u jeho postele střídají různí lékárníci a lékaři, tušil, že tenhle stejně jako ostatní narazí na tu tajemnou záhadu a ani on nebude mít úspěch.

Promluvil o tom s Alberií ze strachu, že v tom má znovu prsty její neteř, ale manželka ho ujistila, že ta se stará jen o to, jak se uchránit před zimou. Ostatně François onemocněl hned po svém návratu z Clermontu a vypadalo to, že se tam nakazil nějakou nemocí natolik, že ho lékařská rada nechala uložit v izolaci.

Přesto nadskočil, když se ozval Antoinettin jasný hlas:

„Nabízíme vám byt a stravu z čistého srdce, pane Philippe. Na oplátku a nehledě na závěry těch vynikajících osobností bych byla velice ráda, kdybyste se začal starat o mého muže."

Philippus živě přitakal. Toto pověření v podstatě vyhovovovalo té části jeho osoby, která stále tíhla k lékařským záhadám. Takže bez lítosti zadusil jiskérku opatrnosti, již jeho instinkt znovu zapálil.

O několik okamžiků později Philippus kráčející za Alberií, která pánu těchto míst nesla snídani, vešel do pokoje, jehož závěsy byly zataženy, aby nemocný tolik netrpěl bolením hlavy.

François de Chazeron nebyl příliš nadšený, že ho chce někdo znovu prohlížet. Hrdelní Philippův hlas mu dráždil sluch a on žádal, ať ho nechají na pokoji. V duchu byl přesvědčen, že ho tihle pitomci zabijí daleko jistěji než sama nemoc.

Philippus bez zachvění a diplomaticky snášel špatnou náladu svého pacienta a pozorně ho prohlédl. Mohl by konzultovat se svými kolegy, ale to pomyšlení ho odpuzovalo. Jeho pýcha ho nutila, aby sám odhalil původ

jeho potíží. Byl totiž od první chvíle přesvědčen, že ty potíže nejsou nic obvyklého. Což popíchlo jeho zvědavost a on se rozhodl, že příčinu odhalí.

Večer se bouře uklidnila, a když se Philippus vrátil do postele, byl si jist, že François de Chazeron byl otráven. Přesto o tom pomlčel, i když Antoinette u večeře naléhala a pronásledovala ho před jeho kolegy otázkami. Ti na něj shlíželi svrchu a pohrdavě se ušklíbali. Spokojil se s tvrzením, že musí prozkoumat ranní moč a že by se nerad pouštěl do uspěchaných závěrů: tím udělal lékařům velikou radost.

Druhý den se obloha vyjasnila a vysoko stojící blahodárné slunce měnilo ledové krystaly ve světelnou duhu na okenních sklech. Ta druhá noc hlubokého spánku s konečnou platností vyhnala únavu z cesty a Philippus se cítil připraven na to, aby čelil tajemství, které halilo toto sídlo.

Když zahlédl oknem, že se jeho vážení kolegové se svým doprovodem chystají odjet, cítil, jak mu odlehlo u srdce. Nebude ho tedy nikdo rušit v tom, aby mohl uplatnit svůj talent. Pouhé pomyšlení na to ho velice potěšilo.

Loraline si pečlivě kartáčovala své dlouhé hnědé vlasy a chvílemi protahovala unavené nohy. Ve vlahé jeskyni kolem ní pospávala smečka vlků utrápená zimou, která ji v posledních dnech nutila vrhat se na několik málo zvířat, jež dívka chytila do pasti. Jen nerada je kladla kolem svého území, protože se bála, aby se tam některé z jejích zvířat nechytilo. I když se vlci naučili při pobytu s ní a s její matkou nedůvěřovat železným čelistem, přinejmenším jednou nebo dvakrát za rok se stávalo, že v nich některý nechal tlapu nebo ocas.

Díky nim Loraline objevila své schopnosti. Stačilo jí občas jen na ně položit ruce, aby zmírnila jejich bolest, bezpochyby proto, že ona sama se trápila, když viděla, jak někdo z její rodiny trpí nebo umírá. Vlci byli spolu s Alberií její rodina. Jediná rodina, kterou bude kdy mít. Nakonec se s tímhle pomyšlením smířila, i když odmítala páření se zvířaty. Pokaždé, když procházela kolem police, kde byla v lahvičkách obrovská, napůl lidská, napůl vlčí embrya, nedokázala se ubránit zachvění.

Milovala je, to ano, ale nedokázala pochopit, jak a proč její matka nabízela své útroby těmto zrůdám, které bezpochyby nemohly přežít. Alberie ji ujistila, že matka doufala, že porodí vlčí dítě, jež ji pomstí na Françoisovi de Chazeron a sežere ho, ale Loraline se nechtělo věřit této pověsti o vlkodlakovi. I když stejně jako její matka měla na temeni hlavy chomáč šedých chlupů.

Dívka zvedla vlasy a zapíchla do nich kousek zašpičatělé kosti, aby je udržela na temeni. Tělo ji bolelo, protože musela být celou noc na stráži. Nahá se ponořila do přírodního jezírka, které tvořilo rameno podzemní řeky nedaleko teplého pramene a které se neustále plnilo sirnou vodou.

Už nějaký čas myslela pouze na svůj úkol a na tu místnost, v níž čeká anglické zlato na svůj čas. Alberie jí ukázala, jak její matka tavila mince a měnila je na malé ingoty. To byl její trezor, střežený nejlépe na světě, a když ji samota nejvíc tížila, říkala si, že s tímhle bohatstvím jí svět stane u nohou. Jen co se dostane na jeho povrch. Až François de Chazeron zaplatí. A teď už je to jen otázka dnů.

9.

Huc se jemně odtáhl od lehce vydutého Antoinettina břicha. Byla dva měsíce těhotná a pečlivě se snažila skrýt začínající zakulacení pod košilí. Ne že by jí vadilo, naopak – to dítě pro ni bylo symbolem nového života –, ale nerada předváděla milenci své znetvořené tělo budoucí matky. Ale Hucovi to nevadilo. V těchto týdnech se jeho chování k ní změnilo, byl nesmírně něžný a jemný, dokonce jí občas opatrně přiložil ucho na břicho a poslouchal sotva slyšitelné zvuky, jako by se snažil zachytit sebemenší pohyb života uvnitř jejího těla.

Antoinette se nemohla ubránit pomyšlení, že by byl pro její maličké vynikajícím otcem. Kdyby jí manžel tentokrát udělal tu laskavost a zemřel, vyhnala by Alberii a vzala si správce za muže. Huc byl šlechtického původu, ovšem jeho rodina přišla za stoleté války o veškeré jmění a ztratila své postavení.

Jednou jedinkrát se ho zeptala, proč nemá děti, když je tak dlouho ženatý. Zaťal zuby a zamumlal, že je Alberie neplodná, a pak se okamžitě omluvil a odešel. Antoinette usoudila, že právě v tom tkví zřejmě drama jejich manželského soužití. Teď už lépe chápala některé Alberiiny reakce, její smutek a odtažitost, stejně jako to, že Huc se tak snadno vzdal své ženy. Stále častěji chodil v noci za ní, neboť rozmary počasí jim bránily ve výletech do okolí. Laskal ji očima, dělal si o ni starost, snažil se jí působit rozkoš tak jako dosud nikdo. Antoinette byla šťastná, dokonce přestala za Alberií slídit. Nezáviděla jí její postavení, měla lepší a dostávala daleko víc.

Skutečnost, že několik kroků od jejího hříšného lože umírá její manžel, jí byla naprosto lhostejná. To byla starost lékařů. Ráno mívala unavené rysy a oteklé oči, jako by jí nebylo zcela dobře. Ale mohla za to děkovat jen Hucovi. Hucovi a jeho péči.

Noc byla klidná. Od chvíle, kdy před dvěma dny skončila sněhová bouře, bylo nebe jasné a bezmračné, v mléčném tichu bylo poměrně chladno. Huc pohlédl k okenní mříži a vyprostil paži zpod ucha spící Antoinetty. Měsíc v úplňku jasně zářil a zasněžená krajina působila neskutečně a přízračně. Huc cítil, jak mu silně tluče srdce. Dnešní noc si přišel k Antoinettě pro zapomnění. Ale nedosáhl ho. Neuměl odhadnout, kolik je hodin, ale cítil, že se ten okamžik blíží, cítil to pod kůží. Po těle mu přeběhl mráz, třásl se od hlavy až k patě.

Bezděky byl celý napjatý, vnímal každičký závan vzduchu, i když po jeho boku klidně a důvěřivě oddychovala zámecká paní. A najednou to zaslechl. První zařvání. Jekot překvapeného, vyděšeného, zabíjeného zvířete. Zřejmě jedna ze zámeckých ovcí. Bylo to tak každou zimu. Nikdo nechápal, jak je možné, že vždycky najdou zadávené zvíře ve třetí ohradě, jen několik kroků od brány. Huc nechal kolovat řeči o tom, že François nemá rád tuhle novou záhadu a že je lepší po tom nepátrat a moc se tím nezabývat. Někteří místní lidé si ještě pamatovali, co se stalo v roce 1500. Nikdo netoužil prožít to znovu. Pravidlo mlčení nahradilo všechna ostatní. Brali to na vědomí, uklidili ve stájích a zapomínali.

* * *

Huc mimoděk zaťal pěsti. Proč se cítil tak špatně, proč tolik trpěl od chvíle, kdy se mu Alberie svěřila se svými obavami? Zaslechl nový zvuk, tentokrát zavytí vlčice,

které se mu zařízlo přímo do duše. Chtělo se mu výt s ní, ale přes rty mu nepřešel jediný zvuk. Cítil znovu tu bolest, bolest ve svých útrobách, silnější než kdy jindy. Aby zapomněl, obrátil se k Antoinettě, živé, teplé, plné příslibů. Tolik v té chvíli zatoužil po tom, aby to dítě bylo jeho. Od toho památného dne nebyl s Alberií sám. Nemohl. Vyčítal si to, neboť měl pocit, že touží po jeho přítomnosti i přesto, co se stalo. Jediná slova, která spolu promluvili, se týkala Françoise, ale Huc se k ní obracel chladně, ne jako manžel, ale jako správce, který vede vyšetřování. Ano, vyčítal si to. Možná proto, že mu přiznala, že ho miluje.

Vlčice znovu zavyla. Člověk by řekl, že trpí. Huc dobře věděl proč. Uvědomil si, že pláče, podle slzy, která pomalu stekla až na tvář zámecké paní. Takže tiše vstal a oblékl se. Přesto přese všechno tam musel být, až se Alberie vrátí.

Philippus se s trhnutím probudil a zaposlouchal se. Byl si jist, že ve spánku zaslechl zavytí. Protáhl si údy, rozbolavělé nepohodlnou pozicí, v níž ležel v lenošce vedle lůžka Françoise de Chazeron. Obrátil se k nemocnému a zjistil, že je mu lépe. Dýchal pravidelněji než večer a skoro nezvracel. To ještě prohloubilo celou záhadu.

Po první prohlídce, jež potvrdila jeho názor, prozkoumal denní moč. Ráno byla kalnější, během dne se pročistila a k večeru byla téměř normální zároveň s tím, jak se pacientův stav lepšil. Byl při vědomí, nezvedal se mu žaludek, a dokonce požádal o jídlo. Ráno začalo všechno nanovo a Philippus si všiml, že má v koutku úst malou tmavou skvrnku.

Jeho předpoklad, že byl otráven, se potvrdil: už prošel pěkný kus světa a setkal se s tolika nejrůznějšími nemocemi, že byl schopen rozpoznat jejich příčinu. Přesto ho tento případ mátl. Jed více či méně rychle *zabíjí*, proto se používá, ale nikdy to netrvá déle než čtyřiadvacet hodin. Tady však jde o něco jiného. Někdo si přeje smrt pána z Volloru, to je zřejmé, protože až do jeho příchodu se pacientův stav neustále zhoršoval, ale přesto by člověk řekl, že jeho vrah či vrahové netoužili po tom, aby zemřel hned, ale chtěli si prodloužit potěšení. Jako by se spíš pásli na jeho utrpení, než toužili po jeho smrti. Philippus vzdychl. Měl co do činění s nějakými zvrhlíky… Lidmi, kterým viditelně překážel, neboť od chvíle, kdy začal uskutečňovat svůj úmysl zůstávat u lůžka Françoise de Chazeron ve dne i v noci, jeho pacient znovu nabíral síly.

Pravděpodobně je to někdo z domu, řekl si. Ale stejně jako předtím bezmocně potřásl hlavou. Nemůže to být ta Alberie, přestože vypadá divně a nosí svému pánovi jídlo. Pozoroval ji hned první večer. Když přinesla Françoisovi podnos, byl při vědomí. Nemohla mu do jídla nic hodit, aniž si toho všimne. Musela by to udělat už předtím. Nemohla totiž vědět, že Philippus je lékař a bude jídlo prohlížet. Ochutnal polévku dřív než nemocný, a to hned, co vyšla z pokoje. Nic necítil. Nic podezřelého. Přesně naopak, strávil příjemnou noc, daleko lepší než kdykoliv předtím. Přesto ráno François de Chazeron zvracel a měl příšerné křeče, i když před jeho dveře postavil stráž. Potom, co od něho odešel, nikdo nevešel dovnitř ani nevyšel ven. Ať Philippus přemýšlel, jak chtěl, něco důležitého mu unikalo.

Dva dny, co u něj spal, všechno nasvědčovalo tomu, že se stav jeho pacienta nehorší, ale ani nelepší. Na okamžik ho napadlo, že snad ani nejde o jed, ale že někdo

přivolává na tohoto muže neštěstí. A tak se rozhodl, že od zítřka bude kontrolovat i lůžkoviny. Znovu se uvelebil v lenošce a zabalil se do pokrývky, ležící mu u nohou. Pohlédl ke krbu, tam, kde vysoké plameny udržovaly v místnosti příjemné teplo. Polena byla jen napůl ohořelá, jistě vydrží až do rána. A právě v tu chvíli zaslechl vlčí zavytí. Okamžitě pohlédl k okenní mříži. I když byly zataženy závěsy, padalo sem slabé měsíční světlo. Philippus se otřásl. Znal vlky dost dobře na to, aby ho ten zvuk vyděsil. Přísahal by, že ve zvířecím zavytí slyší lidský nářek. Věděl však, že nehledě na legendy, šířící se po Evropě, vlkodlaci neexistují. Stejně jako jed tohoto druhu… Vyvedený z míry zavřel nad těmito záhadami oči a slíbil si, že neopustí Montguerlhe, dokud je nevyřeší. I kdyby musel dát v sázku vlastní život.

Alberie se spustila ve sněhu na všechny čtyři. Octla se na rozhraní mezi oběma světy, její ženská tvář se leskla potem a krev jí tepala v ještě vlčí hrudi. Cítila nepopsatelnou bolest, jako by jí někdo rval polovinu těla, jako by jí kradl paměť. I když už na to byla zvyklá, pokaždé se cítila o něco pošpiněnější. Přemožená a drcená zlověstnou silou, jež si žádala své, se zalykala jako zvíře, které znovu a znovu umírá. A přesto zůstávala naživu, příliš naživu, ostudně naživu. Na okamžik znovu zahlédla vytřeštěné oči ovce, která pochopila, že neunikne. Zvedal se jí žaludek z chuti krve, která tryskala z rozdrásaného krku zvířete. V tu chvíli začala křečovitě zvracet na skalisko zapadané sněhem a beznadějně doufala, že od sebe konečně odvrhne tu zuřivou a vraždící vlčici. Když se zbavila té odporné chuti, odplazila se na kolenou na břeh řeky. Tělo jí pozvolna tuhlo zimním chladem, ale

nebrala to na vědomí. Po té horké vlně, která jí zaplavila mozek během proměny, jí zima připadala spíš přátelská.

Všechno kolem ní pokrýval prachový sníh. Alberie ho dlaní smetla mezi dvě plochá skaliska a pak zvedla kámen a vší silou jím mrštila na ledový příkrov, který pokrýval vodu. Začal k ní stoupat zpěv řeky, příjemně narušující okolní ticho. Alberie odhrnula kousíčky ledu, jemné jako rozbité sklo, a ponořila ruce do průzračné vody. Lehla si nahá přímo na sníh a vložila tvář do dlaní. Voda se okamžitě zbarvila šarlatovou červení. Znovu a znovu se myla, dokud neodstranila z lepkavé tváře veškerou krev. Když skončila, už z jejího zločinu nic nezbylo. Živá voda odnesla všechno pod led. Zahrabala se do sněhu, jako by se pod ním chtěla pohřbít. Nakonec pohlédla k měsíci a rozplakala se, zatímco první sluneční paprsky nad slavnostně vyhlížejícími horami ohlašovaly svítání. Teď se celá třásla, ale čekala, až se její promodralé tělo ponoří do spánku: znovu se octla na hranici dvou světů, mezi životem a smrtí. Pokaždé očekávala tuhle chvíli a uprošovala svou duši, aby se podvolila. Stačilo by několik minut a zvíře, které se jí hnusilo, by zmizelo navždy. Ale pak přece jen znovu vstala, protože její instinkt přežít byl daleko silnější než u kohokoliv jiného a neuděloval jí právo zničit se. Chlad měl tu výhodu, že zmírňoval fyzickou bolest, i když jen stěží pohybovala ztuhlými údy. Vytáhla oblečení z lesíka, kam je schovávala, aby se jí při proměně nepotrhalo, a se cvakajícími zuby se oblékla. Jako každou zimu si jen s velkými obtížemi zašněrovala živůtek, protože ji promrzlé prsty odmítaly poslouchat, a nakonec si přes ramena přehodila mohutný kožich. Vchod do podzemí byl hned vedle, o několik kroků dál, a tak se do něj vnořila. Nohy se jí podlamovaly. Od této chvíle ji pronásledovala jediná myšlenka. Huc. Huc na ni čeká.

Jako vždycky. Bude tam, vezme ji do náručí a bude ji něžně kolébat, dokud ji nepřesvědčí, že se nic nestalo. Ano, bude tam. Upnula se na tu jistotu. Bylo to to jediné, co jí pomáhalo přežít. Zatímco pomalu kráčela kamennou chodbou, která stoupala až k pevnosti, představovala si ho, jak jí s úsměvem, klidně a pečlivě namasíruje zmrtvělé prsty i nohy, dokud z omrzlin stejně jako ze všeho ostatního nezbude jen nepříjemná vzpomínka. Nebudou mluvit. Ticho bylo jejich spiklencem daleko víc než slova. Huc ji chápe. Huc ji má rád. Huc na ni čeká.

A přesto se s každým krokem, kterým se k němu blížila, její jistota zachvívala. Od chvíle, kdy ho naposledy odmítla, se změnil. Domnívala se, že láska jejího muže je nezviklatelná, ale bylo to tak? Nevzala mu svou zpovědí poslední naději? Huc nebude mít dědice. To je pro něj důležité. Alberie sáhla na železný kruh. Za zdí byl její pokoj. Obvykle ho vyhřály plameny krbu na opačné straně podzemní chodby. Teď byl studený. Už dávno do něj nevkročila, nepřiložila do krbu. Trávila většinu nocí v jeskyni s Loraline, aby jí pomohla, bděla nad tím, aby necouvla. Slíbila to své sestře. S tlukoucím srdcem a sevřenými rty zaváhala. Co když Huc tentokrát zapomněl? Co když tam nebude? Byla tak vyčerpaná, že už sotva stála na nohou, a tak otočila kruhem a kamenný val se pohnul. Ve světle svíce ho okamžitě uviděla a její zmatené srdce radostně poskočilo. Huc tu je. Usmála se na něj a vkročila do pokoje, aby ji mohl sevřít do náručí.

Zatímco ji tiskl k sobě, sytila se jeho známou vůní, aby znovu našla samu sebe, své bezpečí. A vtom se jí teplá krev v žilách zastavila. Ještě jednou se nadechla, aby si byla jistá, že se nemýlí. Na jeho těle lpěla jiná vůně. Nejraději by ho odstrčila, uhodila ho a utekla, ale ani se nepohnula. Ne, nepohnula se. Huc ji podvedl. S

Antoinettou de Chazeron. Znovu jí ukradli, zničili to, co jí patřilo, jí a její rodině.

Huc ji lehounce kolébal, hladil po tmavých vlasech, ještě vlhkých a zcuchaných. Rozplakala se, slzy jí stoupaly do očí, aniž mohla cokoliv dělat. Neptal se jí na nic. Nikdy se jí potom na nic neptal. A tak plakala, hledala, a nenacházela v jeho náručí místo, kde by se jeho vůně nemísila s vůní její sokyně. Pak se pomalu uklidnila. Huc ji podvedl, ale byl tu. Takže není příliš pozdě. To ji uklidnilo. Pořád se strašně nenáviděla, ale v tuhle chvíli ještě upřímněji nenáviděla Antoinettu de Chazeron.

Bylo klidné ráno. Při mši, kterou sloužil bratr Bertin, jenž tu pobýval každou zimu, aby Montguerlhe neopustil Bůh, se Alberie odvážila prohlédnout si Antoinettu pozorněji. V malé kapli, přiléhající k věži, se všichni od té doby, co byl François nemocný, semkli ještě horoucněji. Alberie se zlostně kousla do rtu. Jak mohla být tak hloupá? Jak si mohla ničeho nevšimnout? Antoinette se pod vnější maskou utrápené ženy tvářila vítězně. Břicho se jí pomalu kulatilo a Alberie sepjala ruce na svém, které se snažila mít neplodné. Ale víc než všechno ostatní zrazoval Antoinettu její pohled. Kdykoliv se podívala na správce, pokaždé se rozzářila, jako by někdo zapálil svíci. Bylo naprosto zřejmé, že Huca de la Faye miluje. Ale miluje ji on? Alberie by na to nedokázala odpovědět. Tvářil se zamyšleně, tak, jak ho znala z jejich tragické minulosti.

Věděla, že ten mladý lékař, Philippus, s ním ráno poté, co se rozloučil s Alberií, mluvil. Potkali se v chodbě a Alberie jejich rozhovor vyslechla. Philippus se ptal, zda je v kraji hodně vlků, a tvrdil, že ho probudilo uprostřed noci jejich vytí. Huc ho ujistil, že se to občas stává, když

je málo potravy, ale on že nic neslyšel. Alberie měla dojem, že lže moc špatně, přesto Philippus nenaléhal; Huc převedl hovor na Françoise, který se mu zdál v lepším stavu, protože ho poslal na ranní. Alberie byla rozčilená. Kvůli tomu člověku nemohla Loraline dát už dvě noci Françoisovi jeho dávku.

Zatímco kněz končil svou modlitbu, Alberie přenesla svou pozornost na Philippa. Stál před ní, takže si nemohl všimnout, že ho pozoruje. I když skláněl hlavu, bloudil Philippus pohledem po celé místnosti.

Jestli si všimne vztahu mezi Hucem a Antoinettou, bude je podezírat, napadlo ji najednou. Na rozdíl od ostatních není tenhle muž vůbec hloupý, jistě tuší, že Françoisova nemoc není normální. Pokud začne vykládat, na co přišel, a míchat do toho Huca, pán z Volloru ho nechá oběsit, jako nechal oběsit Benoita. Alberie ztěžka polkla, takže její zpěv, který dosud sjednocoval všechny ostatní, zazněl tak falešně, že na ni obě její sousedky, Antoinettiny komorné, napůl pobaveně, napůl ublíženě pohlédly. Ale Alberii to bylo jedno. Soustředila se na svůj úkol tak, že zanedbávala manžela do té míry, až dal přednost náruči jiné. A právě ta pro něj znamenala větší nebezpečí než jeho vlastní chování. Ať se Philippus snaží, jak chce, dnes v noci dostane François de Chazeron svou dávku. Konce týdne už se nedožije. Jen ať si Philippus má své podezření, nebude mít důkazy. Nejen že Huc neponese vinu za pánovu smrt, ale ani si nebude myslet, že vražedkyní je Loraline. Alberie byla nanejvýš přesvědčivá. Pokud Huc přijme tu teorii o otravě, ona to dokáže zařídit tak, aby podezření za zabití Françoise padlo na Antoinettu, jen na ni. Zámecká paní má motiv. François jí stál v cestě. A tak skončí i vztah mezi správcem a jí, neboť, a tím si byla Alberie jistá, i když

Huc Françoise nenávidí, nebude schopen milovat jeho vražedkyni.

Alberie se uklidnila. V podstatě se vůbec neměla vzrušovat. Nebude to dlouho trvat a všechno skončí.

Alberie nalila klidně a v dobré náladě hustou polévku do hlubokých misek jako každý večer. Pak se postavila do rohu místnosti a čekala. Huc seděl vedle Antoinetty na konci stolu, jeho podřízení a asi tři Antoinettiny dvorní dámy na druhém konci. Alberie je skoro neznala. Byly mladé, inteligencí připomínaly spíš hovězí dobytek než lišky, a na Montguerlhe se strašně nudily. Skomíraly v absolutním nezájmu dvora o hraní karet, vyšívání, šití a pomlouvání ostatních dívek svého věku, které žily u jiných dvorů a věnovaly se svému vzdělávání. Antoinette se o ně skoro nestarala a pověřila je šitím výbavičky na dítě jen proto, aby se jí nepletly pod nohama. Jejich jediným zájmem bylo trochu se pobavit aspoň večer. Jedna skvěle recitovala verše básníků, jimž nerozuměla, ale jejichž melancholie ji dokázala dojmout, dvě zbylé zpívaly jasnými hlásky spolu s Antoinettou, která je doprovázela na harfu. Jejich úloha, dokonce jejich existence na Montguerlhe tím končila.

Ať to bylo jakkoliv, Alberie byla spokojená, když si všimla, že všichni a všechny už dojídají. Přenechala zbytek služby u stolu jiným a odešla s večeří za Philippem, který hlídal Françoise de Chazeron v noci i ve dne a dopřával si rozptýlení jen několika denních mší.

Alberie se musela pokaždé dost přemáhat, aby se sklonila ke kyselému dechu svého pána a položila před něj podnos. Nedokázala se ubránit představě, jak se tento dech vznáší nad Isabeliným obličejem. Pokaždé se musela

upnout na myšlenku na jeho brzkou smrt, aby ho nakonec nezabila dýkou.

Ale ne dnes večer. Možná jen zákeřný strach z toho, aby nepřišla o manžela, pokřivil její uvažování. Neustále myslela na jednu jedinou věc: François i Philippus musí sníst polévku, kterou jim přinesla.

O tři hodiny později už spal celý dům tvrdým spánkem díky výtažku z máku, jímž Alberie okořenila jídlo. Přesto se o tom šla přesvědčit, a dokonce si i ověřila, že je Antoinette sama. Vyšla z jejího pokoje klidná. Spící Antoinette připomínala křehkou květinu. Jak by bylo snadné ji sprovodit ze světa, napadlo skoro triumfálně Alberii. Přesto tu cizoložnici bez výčitek svědomí nechala klidně spát. Však na ni dojde řada. Opovážila se pohlédnout na spícího manžela. Huc chrápal. Přinejmenším tuhle noc jí bude věrný.

Strážný stojící před Françoisovými dveřmi uspávači prostředek nedostal. I to zařídila. Bude moct potvrdit, že do pokoje nikdo nevešel. On sám dostal rozkaz, aby za žádnou cenu nerušil svého pána ve spánku. Za několik hodin bude vystřídán a Philippus bude muset pouze potvrdit fakta. Alberie vešla do svého pokoje a zastrčila závoru. Otevřela tajný vchod a s lehkým srdcem odešla za neteří.

Philippus měl té noci podivné sny. Když se probudil, vybavoval si podivuhodně krásnou a smutnou tvář. Ženskou tvář. Skláněla se nad Françoisem de Chazeron, a on k ní vztáhl ruku, aby zadržel její neurčité gesto. Vstala a přistoupila k němu tak blízko, že se ho téměř dotýkala, a něžně se usmívala. Uklidněně zavřel oči. Ráno si vybavoval jeden jediný pocit: něco se mu zdálo. Byl celý ztuhlý a jazyk měl bíle potažený. Pohled na pána z Volloru potvrdil jeho obavy. Zámecký pán byl bledý a

silně se potil. V koutku úst měl malou hnědou skvrnku. Philippus vstal. Byl jako rozlámaný z nepohodlné pozice ve spánku. Večer se rozhodl vyměnit nepohodlí lenošky za slamník, který mu paní Alberie nechala přinést, ale nestihl se na něj natáhnout. Usnul vsedě a všechno svědčilo o tom, že se celou noc ani nepohnul. Dlouze se protáhl a přistoupil ke dveřím. Prudce je otevřel, až strážný nadskočil.

Philippus ho pozdravil a pak se zeptal, zda do pokoje v noci někdo nevešel. Strážný nezaváhal: i on i jeho kolega, který hlídal první polovinu noci, byli celou dobu vzhůru. Chodba byla celou noc prázdná. Philippus se vrátil do pokoje a zaslechl, jak François zvrací. Nádoba, nad níž se hradní pán skláněl, se mezi dvěma křečemi naplnila hustými krvavými zvratky. Philippus cítil, jak se ho zmocňuje zlost. Jestli někdo nevešel, pak mu lhali. Pak musí existovat průchod ve zdi. To bylo jediné vysvětlení. Někdo podal Françoisovi i jemu nějakou drogu. Mohl to být kdokoliv, kdo měl přístup do kuchyně.

Když se François vyzvracel, Philippus vzal nádobu naplněnou meduňkovou vodou stojící na krbu, aby zůstala vlažná.

„Opláchněte se, pane," pobídl ho a podal mu ručník.

François se třásl a cvakal zuby, oči měl v sloup, a Philippus mu musel pomoct trochu se omýt. Ale jen co ho uložil zpátky, křeče začaly znovu. Dvě hodiny v pravidelných intervalech nemocný zvracel, až se Philippus začal obávat, zda tentokrát nebyla dávka smrtelná. Pak to ale skončilo. Když se Antoinette objevila před obědem na prahu jako obvykle, zarazil ji nepříjemný zápach vznášející se v místnosti. Philippus musel Françoise při jeho záchvatech podpírat, byl totiž tak zesláblý, že hrozilo, že přepadne do špinavé nádoby.

„Myslela jsem, že je na tom lépe,“ politovala Antoinette tu trosku, v kterou se změnil její manžel, jenž konečně s otevřenými ústy a celý vyčerpaný usnul; tělo se mu otřásalo neustálými křečemi. „Co se stalo, pane Philippe?“ zeptala se s upřímným zájmem.

Ale Philippus se jí raději se svými obavami nesvěřil. Spokojil se s prohlášením, že v tomto stadiu nemoci je možné cokoliv. Všichni v domě byli podezřelí a on si dobře všiml, že paní domu se obává spíš o správce než o svého manžela. Pouze se jí zeptal, zda ji sténání nemocného neprobudilo, ale Antoinette mu odpověděla, že si skoro nepamatuje, jak si lehla: okamžitě usnula. Když dodala, že spala zřejmě příliš hluboce, protože když se probudila, měla hořko v ústech, předpokládal, že jí stejně jako jemu někdo dal nějakou drogu, ale chránil se dělat jakékoliv uspěchané závěry. Jestli je do toho případu namočená, bude se ze všech sil snažit, aby ho zmátla. Vyvedl ji ven a požádal, aby je nikdo nerušil, a omluvil se, že nepřijde na mši. François si potřebuje odpočinout a Philippus u něj raději zůstane, protože je pravděpodobné, že přijde další krize.

Antoinette s ním souhlasila, šťastná, že může odejít z místnosti, která tak nepříjemně páchla. Philippus pověřil strážného, aby vyprázdnil a vymyl nádobu, a pak pokračoval v metodické prohlídce místnosti. Osahal všechny vlhké a podezřelé kameny, ale nic nenašel. Nutil se do klidu.

Když se po nějakých pěti hodinách François probudil, vypadal lépe a Philippus ho mohl vyslechnout. Zdálo se mu ve spaní něco?

„Totéž, jako často od té doby, co jsem tak nemocný. Sklání se nade mnou stín a ujišťuje mě, že mám klidně spát, že mě hlídá.“

Philippus se musel držet, aby na něm nebylo nic znát.

„Je vám povědomá?“

„Kdo?“

„Ta dobrá víla.“

„Proboha, to nevím. Mám pocit, že mi její rysy nejsou neznámé, ale přesto se nedokážu ubránit dojmu, že je mi cizí. Jako by u mě stála odjakživa, ve stínu, a sledovala každý můj krok. Ve skutečnosti ji pouze tuším, než vidím. Nedokážu říct, koho mi připomíná, a ještě míň, jestli si na ni chci vzpomenout. Ale jsem si jistý jednou věcí: není to dobrá víla.“

Philippus sebou překvapeně cukl. „Co tím chcete říct?“ François se nevesele ušklíbl.

„Říkal jste, že sdílíte můj zájem o alchymii, pane. V tom případě musíte vědět, že zlato neteče z pece našeho Pána. Pod mou postelí je truhlice. Vytáhněte ji.“

Philippus se sklonil a vytáhl ozdobnou skříňku. François vzal řetízek, který mu visel na krku, sundal z něho klíček a podal ho lékaři. Philippus jím otočil v zámku truhlice a hvízdl. Leželo tam zlato, zchladlé do podivných tvarů. François mu několika stručnými slovy vylíčil nedávnou tragickou událost. Philippus beze slova poslouchal a zamyšleně hladil prstem hladký povrch kovu.

„Dlouho jsem se ptal sám sebe, co mi tahle podivná soška připomíná. Dnes už to vím. Otočte ji.“

Philippus ho poslechl a bylo mu to okamžitě jasné. Náhoda tu vytvořila nástin profilu. Děsivého profilu s rohem na čele.

„Potřeboval jsem důkazy, i když to poselství bylo jasné. Nechal jsem to zlato analyzovat, protože jsem v ‚něj’ nevěřil. Zaplatil jsem obrovskou cenu, pane. Trpím jako nehodný slouha, ale jeho vyslanec mě ujistil, že

neumřu. Ne dřív, než bude přesvědčen, že je jeho trest dostačující.“

Philippus se zdržel jakéhokoliv komentáře. Nevěřil v dílo ďáblovo o nic víc než v boží moc kamene. Jeho vlastní putování světem ho poučilo, že odpovědi jsou v dosahu člověka, pokud se odhodlá je hledat. Dobře znal tenhle typ mluvy. Velká část alchymistů tvrdí, že uzavřeli smlouvu s ďáblem, aby uskutečnili Velké Dílo. Bezpochyby v to opravdu věří, přinejmenším ti, kteří spatřují bohatství a moc v objevení kamene mudrců. On sám se setkal s mnoha vědci, jejichž jediným cílem bylo zdokonalování duše, a právě v to věřil i on sám.

To, co obklopovalo Françoise de Chazeron, nebylo nic jiného než šikovná machinace. Možná dílo nějakého šílence. Ale historka zámeckého pána obsahovala i část pravdy. Za něco platil. Když ne za své pokusy, tak za co tedy?

„Existuje na Montguerlhe nějaká tajná chodba?“ zeptal se, když se François odmlčel a jen těžce dýchal.

Vyprávění zámeckého pána vyčerpalo. Odpověděl velice tiše, se zavřenýma očima.

„Ne. Tím si buďte jist. Když jsem byl ještě dítě, tvrdila stará legenda, že v průběhu stoleté války na Montguerlhe pronikli tajnou chodbou vznešení jezdci a nechali si tu vykovat meče a nože nožíři, kteří se tu ukryli. Strávil jsem své dětství stejně jako přede mnou můj otec tím, že jsme pátrali v okolních skalách ve snaze odhalit vchod do nich, prozkoumali jsme všechny zdi, jak jste mohl udělat i vy sám. Nikdo ze čtyř generací mých předků nic nenašel a v zápisech nic nenasvědčuje tomu, že má tato pověst nějaké reálné základy. Ujišťuju vás, pane Philippe, že nemoc, kterou trpím, se nezakládá na

jiné skutečnosti než na té, na kterou jsem vás právě upozornil.“

Philippus přitakal. V podstatě není důležité, v co věří François de Chazeron. Teď by bylo lépe, kdyby si odpočinul.

Pokud jde o něj, má svou teorii. Příští noc se jeho tajemné zjevení vrátí, a on dokáže určit hranici mezi snem a skutečností. Pevnou rukou zavřel truhlici, vrátil ji pod postel a pověsil klíč zpátky na krk jeho majitele. Byl připraven odhalit pravdu.

10.

Už nějakou dobu cítila Isabela utkvělý pohled očí černých jako uhel, které ji pozorovaly přes okno, ale jen se tím bavila a snažila se nezvedat hlavu, skloněnou nad prací. Odpoledne plynulo v příjemném teple místnosti za krámkem, kde už několik dní namáhala víc svůj mozek než prsty, aby pronikla do tajů krejčovského umění. Rudegonda jí nařídila, aby ušila lněnou košili, jež se nosila přímo na těle. Látka pocházela z Flander a byla velice drahá. Isabela zprvu zpanikařila, když zjistila, že košile je určena matce krále Františka. Jehly byly pro její nešikovné ruce příliš tenké. Co když to zkazí, co když látku svými nepravidelnými stehy znehodnotí? Namítla, že by bylo lépe začít s kapesníkem, ale Rudegonda o tom nechtěla ani slyšet.

„Zapomeňte, že jde o královnu, všímejte si jen toho, jak je ta látka jemná a příjemná na omak. Dotýkejte se jí s úctou. Učte se, dejte si načas, Isabelo, tak překonáte své obavy.“

Poslechla poté, co jí dovolila šít hodinu z hrubé bavlny, aby se naučila požadovaný steh. Bylo zvláštní, že jí to připadalo docela snadné, takže z toho usoudila, že má Rudegonda pravdu.

Od chvíle, kdy sem nastoupila, byla ztuhlá strachem, strachem vycházejícím až z útrob. Už od první noci si kladla otázku, co ji tak děsí, a teď to věděla. Poslední roky trávila tím, že se snažila zapomenout na to, kým mohla být a co se mohla naučit, aby jí to nechybělo. Protože si nedokázala představit, že to znovu objeví. Teď

musela jít opačnou cestou, a to ji děsilo. Popření sebe sama potlačilo bolest. Za nic na světě ji nechtěla znovu vyvolat. A přesto musela. Bude jí třicet let. Ještě nebylo tak pozdě, aby nemohla znovu začít žít a milovat.

Opatrně se pustila do práce. Vnímala rozhovor a smích svých družek, sedících kolem ní, ale neposlouchala je. Nechtěla se nechat rozptylovat, neboť švy po stranách košile musely být velice jemné, aby je tělo necítilo. Dovolila si povídat si s nimi jen ve chvíli přestávek. První byla na oběd, další dvě během odpoledne. Švadleny totiž pracovaly až do tmy: v létě i v zimě, upozornila ji Rudegonda. Viděly ji jen zřídka, ale slyšely, jak jedná v krámě, kde se scházela šlechta. Občas je požádala o nějaký štůček látky a jedna či druhá z dívek jí ho přinesly a rychle se vracely. Isabela to vnímala, ale nezvedala hlavu. Pracovala pro královu matku a věděla, že jí Rudegonda prokazuje čest, když jí tu práci svěřila.

O přestávce se rozhodla, že je načase odhalit svého tajemného obdivovatele, ale když se otočila k oknu, zjistila, že zmizel. Najednou ji to zamrzelo, ale pak pokrčila rameny a obrátila se k dívkám, které vesele chroupaly nějaké sušenky a v ruce držely pohár teplého mléka. Rudegonda se o ně dobře starala. Teď si s nimi přišla vlídně promluvit, právě když si Isabela nalévala mléko.

„Ta stará vévodkyně z Blois je skutečné prokletí, drahouškové," prohlásila a sesula se na židli. „Vystoupí mi na čele studený pot, jakmile ji vidím vcházet do dveří. Nemá sebemenší vkus, chlubí se, že všechno zná, všechno ví, přeměřuje každý kousek látky, neustále mění rozhodnutí, jakou chce výšivku, a nakonec prohlásí, že se jí ta látka nelíbí a že je třeba začít znovu."

„Ona ani nemůže být jiná,“ ušklíbla se Blanche, která se ráda v ústraní klientkám posmívala, „je tak šedivá a vrásčitá, že má člověk pocit, že obléká kamenný chrlič…“

Isabela se přidala k bláznivému smíchu svých družek. Jak je příjemné sdílet jejich bezstarostné spiklenectví. Rudegonda jim chápavě naoko pohrozila a už mizela, protože zvonek nade dveřmi ohlašoval novou návštěvu.

Blanche došla po špičkách k závěsu a vyhlédla otvorem, aby zjistila, o koho jde. Pak napodobila hlučný a těžký krok, hrozivě se šklebila a dokonce zašilhala. V rámci obvyklé hry vyslovovaly Françoise a Ameline nejrůznější jména, čímž nutily Blanche, aby předváděla další grimasy, dokud nedošly k přezdívce Hovězí srdce. Blanche se smíchem zatleskala a zbylé dvě dívky vyprskly také.

„Kdo je to?“ zeptala se Isabela, kterou jejich chování pobavilo, ale cítila se poněkud vyřazená.

Françoise ji vzala za ruku a postrčila ji směrem k závěsu.

V krámě stál brunátný muž, tlustý a oblečený ve směšných barvách, a vztahoval prosebně ruce k Rudegondě. Přitom poklekl na jedno koleno.

„Hovězí srdce je mistr cechu řezníků,“ špitla Françoise. „Už šest měsíců se usilovně dvoří Rudegondě a neuplyne ani den, aby jí neposlal nějakou lahůdku nebo kousek vybraného masa. Je směšný, ale je to dobrák a Rudegonda ho nedokáže odmítnout, aby ho neurazila. Dost ji to otravuje.“

Obě dívky se rozesmály. Isabela ustoupila od závěsu.

V očích měla slzy. Když se vrátila k dívkám, okamžitě se přestaly smát. Isabela prošla mezi nimi a vyšla na dvůr. Byla bledá a bezmocně se rozplakala.

Chvíli nato za ní přišly Blanche, Françoise i Ameline a tvářily se rozpačitě. Isabela si sedla na lavičku, přestože byla zapadaná sněhem. Dívky se kolem ní seskupily a Françoise jí podávala kapesník. Isabela zvedla hlavu a smutně se na ně usmála.

„Odpusťte," podařilo se jí vykoktat a pak se vysmrkala do lněného čtverečku s vyšitými iniciálami.

„Ne, ty odpusť nám, že jsme se tě dotkly, i když nevíme čím," odpověděla Ameline a kamarádsky jí sevřela paži.

Isabela se v duchu vrátila do minulosti.

„To není vaše vina," řekla. „To, co jsem viděla, mi prostě připomnělo něco, na co bych chtěla zapomenout."

„Nemusíš nám nic vykládat," poznamenala Blanche.

„Kdysi dávno jsem byla zasnoubená," donutila se přesto říct Isabela. „A stejně jako Hovězí srdce poklekl můj Benoit na jedno koleno, aby mě požádal o ruku. Víte, byl to nejkrásnější den mého života."

Isabela vytáhla ze záňadří řetízek, na němž visel snubní prsten. Dívky se tiše rozesadily kolem ní a zatajily dech při pohledu na její ztrápený obličej. Isabela prstýnek políbila.

„Umřel," řekla. „V náš svatební den."

„Ach, proboha," vydechla Ameline a přitiskla si ruce na ústa.

Isabela na ni pohlédla svýma mandlovýma očima. Nikdy to ještě nikomu nevyprávěla. V očích se jí mihla nenávist a prsty se sevřely.

Zvedla hlavu a řekla:

„Zavraždili ho, když mě chtěl bránit před šlechticem, který po mně prahnul. Neposlechnout ho znamená umřít, řekl a měl pravdu."

Isabela dlouze vzdychla, rezolutně si pěstmi utřela oči a odehnala ty obrazy z paměti.

Začal padat jemný, tichý sníh, a pokrýval ty čtyři karkulky svou panenskou čepicí.

„Musíme se vrátit," prohlásila Françoise a podala jí přátelsky ruku.

Isabela ji bez váhání uchopila, zatímco Ameline a Blanche šly před nimi do dílny. Françoise zachytila Isabelu za paži. „Ten šlechtic tě znásilnil, že?"

„Ano," odpověděla Isabela a neodvrátila pohled od světlých upřímných očí své kamarádky. Zahlédla v nich nenávist.

„Doufám, že za to zaplatil," vydechla spiklenecky a teprve poté vešla do dílny.

Isabela se najednou cítila líp.

„Ano, zaplatil," potvrdila a následovala ji.

9. listopadu 1515. Philippus zhasil svíčku a ponořil tak pokoj do tmy. Měsíční světlo stačilo na to, aby uhlídal tajný průchod. Strávil den tím, že si kladl otázku, co má udělat, pokud se útočník objeví. Nejdřív ho napadlo, že mu zabrání v ústupu a zavolá stráže, ale čím dál mu bylo jasnější, že to není nejlepší nápad. Mladá žena, kterou zahlédl v polospánku včera večer, má bezpochyby komplice v domě a možná to není ona, kdo má čin vykonat. Pokud v tom případě chytí jen ji, Françoise de Chazeron nezachrání. Musí poznat pravdu o té záležitosti, ať už je jakkoliv odporná. V podstatě ho tolik nezajímal viník, jako tajemství, které skrývá. Philippus nikdy nedokázal odolat záhadám.

Po večeři nesla Alberie jako každý večer podnos nahoru. Když pro něj dvacet minut nato přišla, všechno svědčilo o tom, že Philippus a François už dojedli. V

případě zámeckého pána měla pravdu, ale Philippus diskrétně vyhodil své jídlo do koženého vaku, který byl skryt za nábytkem.

Philippus se pohodlně uvelebil ve své lenošce a přitáhl si pokrývku na tělo i ramena. Předstíral stejný klid jako předešlou noc. François de Chazeron nedaleko něj usnul. Chrápal, při každém nádechu sípal, ústa měl otevřená a jeho dech kysele páchl.

Philippus pečlivě postavil lenošku tak, aby pohledem obsáhl celou místnost. Postupně vylučoval ty části pokoje, kde bylo méně pravděpodobné, že by vchod do podzemí mohl být. U jedné stěny stál stůl a truhla s nejrůznějšími předměty, která by se musela odsunout celá, aby se tudy dalo projít. Ve stěně, kterou měl naproti sobě, bylo okno a byla příliš blízko nemocného. Tam by se mohla skrývat tajná dvířka, ale Philippus tu možnost zamítl, neboť neznámá ze včerejška se nad Françoisem skláněla z druhé strany postele, takže by musela předtím nemocného obejít. Třetí stěnu tvořila zeď vnitřní chodby a byly v ní dveře, za nimiž stála stráž. Navíc nebyla dost masivní, aby mohla skrýt tajný průchod. Zbýval široký a hluboký krb. Nalevo zabíral místo svícen na stojanu a napravo sahalo až ke stěně čelo postele.

Philippus už byl v mnoha obydlích, jejichž krby na kamenných schůdcích vedly přímo do zdi. Byl přesvědčen, že dívka se vynoří právě odtud.

Venku se zvedl vítr, nepravidelně profukoval komínem a rozdmýchával vysoké plameny, z nichž létaly snopy jisker.

Philippus se nechal ukolébat do uklidňující malátnosti. Žaludek mu sténal hlady, ale byl zvyklý to neslyšet. Noc bude dlouhá. Smysly měl nastražené stejně, jako když nocoval v nějaké hospodě se špatnou pověstí nebo

uprostřed lesů, kdy spal jen na půl oka a na půl ucha a věděl, že ho sebemenší hluk probudí.

Ve skutečnosti ho vytrhl z klidu spíš pocit, že tu není sám, než to lehké zaskřípění. Pootevřel oči, ale nehýbal se.

Jak se postava zachumlaná v plášti blížila ke své oběti, lehce o něj zavadila. Vytáhla z rukávu flakon a navlhčila si prst. Na chvíli byl v pokušení její gesto reflexivně zastavit, ale opanoval se. Byl přesvědčen, že pokud existuje jed, existuje na něj i lék. Zatajil dech, zatímco návštěvnice položila prst na rty Françoise, který lehce zachrčel. Poté se od něj pomalu odvrátila a Philippus zavřel zvědavé oči. Nechal pod přivřenými víčky pronikat jen paprsek světla: přesto to stačilo na to, aby mohl obdivovat dokonalé rysy tváře, která ho ve slabém světle pozorovala.

Bezděky se mu rozbušilo srdce. Žena stála nehnutě proti němu a sledovala jeho hraný spánek s něžným úsměvem v koutku úst. Na okamžik ho napadlo, jestli ho stejně tak pozorovala i den předtím. Právě to ho zřejmě napůl probudilo. Philippus se otřásl při myšlence, že ho mohla taky otrávit. Proč to neudělala, když jí viditelně překážel v jejím počínání?

Když k němu přistoupila, Philippus zavřel oči úplně v obavě, že si jeho přetvářky všimne. Srdce mu tlouklo, ale nedokázal by říct, zda strachy nebo vzrušením: z toho zjevení totiž přímo sálala téměř zvířecí vůně pižma, podivně neodbytná a příjemná zároveň. Čekal. Jemně vykrojená ústa se nesmírně něžně přimkla k jeho rtům a vzápětí se odtáhla. Cítil se skoro zklamaný. Pak od něj odstoupila, aniž zaslechl sebemenší hluk jejích kroků. Znovu tedy pootevřel oči a zadržel radostný výkřik. Na

rozdíl od jiných mechanismů nebyl tenhle umístěn ve zdi, ale uvnitř krbu. Zřetelně uviděl, jak se nalevo od ohniště noří do prázdna vlhký kámen, lehké a něžné tajemné stvoření míjí oheň a mizí. Philippus počkal, až se mechanismus vrátí na své místo, a teprve pak se pohnul.

Na chvíli ho napadlo, jestli mu neznámá nenabídla polibek smrti, tak se cítil zesláblý, ale pak tu myšlenku zahnal. Pravda byla jiná, o čemž svědčila vypouklina na jeho kalhotách. Philippus zkrátka a dobře cítil takové vzrušení, jaké ještě v životě nezažil. Najednou se za to zastyděl a snažil se znovu najít rovnováhu. Byl snad perverzní, že ho tolik přitahovala? Když vstal a přistoupil k Françoisově posteli, viděl, že se mu už křiví rysy účinkem jedu, a nemohl se ubránit pomyšlení, jestli François nemá nakonec pravdu.

Ta dívka vyzařovala krásu a zakázanou vůni ďábla. Ze by byla nakonec opravdu jeho trestající rukou?

Isabela vyšla z krámku s těžkým srdcem. Končící den byl pochmurný, i když její družky dělaly, co mohly, aby ji vytrhly z jejího smutku.

Cítila se vyčerpaná: vyčerpaná a zlomená. Její slabost ještě podtrhoval sníh, stále padající na město tak, že člověk musel vysoko zvedat nohy, aby prošel závějemi, které pokrývaly ulice, navíc udupané koňmi a znečištěné jejich výkaly, stejně jako výkaly vepřů a několika volů, kteří táhli těžké povozy.

Isabela si zdvihla sukně a kráčela Prádelní ulicí. Když procházela kolem Hřbitova neviňátek, aby přešla most Notre-Dame a dostala se ke katedrále, musela se přitisknout ke zdi, aby nechala projet bohatě zdobený kočár. Úplně zatarasil úzkou uličku a Isabela ho proklela. Odstřikující voda jí promáčela střevíce a do nitky ji

zmáčela. Na chvíli se poddala osudu, potácela se únavou a nervovým napětím, a tak se těžce opřela o zdivo a zavřela oči vyčerpané namáhavou prací s jehlou.

Poté, co se zmínila o Benoitovi, se jí jistým způsobem ulevilo, zřejmě proto, že to bylo poprvé, co někdo zvenčí vyslechl její životní příběh a pochopil ji natolik, že reagoval jako ona. I přesto si však uvědomovala, nakolik je stále zranitelná. Když znovu vyvolala své vzpomínky, pocítila dvojí pocit ztráty: ztráty Benoita, která ji stále bolela, i když se jeho obličej podivně rozplýval, a ztráty Loraline. Když se znovu pustila do práce, nepřestávala na ni myslet, i když se rychle přesvědčila, že jen z jednoho jediného důvodu: Loraline je strážkyní její pomsty.

Slíbila si, že napíše do kláštera v Moutieru. Nemohla se dočkat, až se dozví o Chazeronově smrti. Pomyšlení, že pak její dcera bude moct přijet za ní, byla náplastí na její srdce, i když tomuto možnému setkání stojí v cestě obrovská překážka: Isabela byla pro ni oficiálně mrtvá. Odpustí jí někdy Loraline své trápení a tuhle maškarádu? Jak bude reagovat, až zjistí, že byla nástrojem v rukou své matky? Isabela tu myšlenku odehnala. V podstatě to není důležité. Nepotřebovala lásku své dcery, neměla jí za ni co dát. Chtěla pro ni jen lepší život, než měla ona sama.

Kdosi ji uchopil za ruku, přinutil ji otočit hlavu a otevřít oči. Bubák. Trpaslík se na ni dobrácky usmíval a na okamžik je tiše spojil pocit vzájemné spřízněnosti. Pak podle svého zvyku Bubák vykulil se sobě vlastním humorem oči.

„Isa zřejmě zabloudila. Bubák vždycky nachází to, co se ztratilo. Lidi stejně jako peníze. Už dvakrát jsem tě našel, potřetí mi budeš patřit, krásná Iso.“

Isabela se neubránila smíchu. Neviděla krále bláznů od svého příjezdu. Byla šťastná, když zjistila, že trpaslík na ni nezapomněl. Odpověděla s upřímným úsměvem:

„Tentokrát jsem se vlastně neztratila, jen jsem se trochu zapomněla. Ale jsem ráda, že tě vidím. Tehdy jsi mi nedopřál čas, abych ti poděkovala.“

Bubák lhostejně pokrčil rameny:

„K čemu to. Posloužit druhému je naše pravidlo. Jednoho dne zase ty určitě podáš pomocnou ruku Bubákovi. Tak to v životě chodí, krásná Iso.“

Isabela přikývla. Chvílemi odfoukl náraz větru vločky na jejich kožiších a zanechal na nich jiskřivé jíní. Isabela se v mokrých šatech otřásla zimou.

„Pojď,“ řekl Bubák a táhl ji s sebou.

Udělali několik kroků podél zdi, než se Bubák zastavil před dvířky tak nízkými, že se Isabela musela sehnout, aby je uviděla. Trpaslík vytáhl z vaku pověšeného kolem krku obrovský klíč a strčil ho do zámku. Isabela zahlédla tunel, který se nořil pod zem úzké místnosti, kam by se jen stěží vešel ležící člověk. Bubák jí nedopřál čas na jedinou otázku.

„Běž rychle dovnitř, nebo mé tajemství někdo odhalí.“

Isabela hbitě sestupovala po železném žebříku, osvětleném lucernou visící u ústí tunelu, a slyšela, jak Bubák otáčí klíčem. Po chvíli se jeho krátké nožky objevily nad její hlavou. Isabela stála v podzemní chodbě páchnoucí hnilobou. Bubák seskočil z poslední příčle a houpal v ruce lucernou.

„Nemusíš mít strach, Iso,“ řekl a spiklenecky na ni mrkl.

„Nemám strach,“ ujistila ho.

Byla v pokušení mu říct, jakou jí naopak tahle vlhká a odpuzující chodba dodává jistotu. Tak dlouho se

potulovala podzemím Montguerlhe, sama nebo v doprovodu vlků, že se tu cítí daleko lépe než v přeplněných pařížských ulicích. To dav, jeho doteky a hlomoz jí nahání strach. Ne ticho ani tma. Ani krysy, které slyšela pobíhat u svých nohou. Po pár metrech zahlédla míhající se plamínek další lucerny. Byla umístěna v kamenném výklenku. Když došla až na její úroveň, rozeznala kobky, v nichž ležely holé kostry. Nedokázala potlačit výkřik překvapení. Bubák se hlasitě rozesmál.

„Mrtví jsou daleko méně nebezpeční než živí, krásná Iso. Tihle jsou tu už celá staletí. Říká se, že pocházejí z doby, kdy Galii okupovali Římané, když se Paříž ještě jmenovala Lutecie. To je určitě pravda. Nad našimi hlavami je Hřbitov neviňátek. Ale už jsme skoro na místě.“

A skutečně, před nimi se rýsovaly další dveře. Bubák odsunul závoru a jí do tváře vybuchla záplava světla, hudby a barev.

„Buď vítána na Dvoře zázraků,“ zvolal vesele trpaslík a ustoupil, aby mohla vejít dovnitř.

V rozlehlém kamenném sále, který se otevřel před jejím ohromeným zrakem, se pohybovalo asi čtyřicet mrzáků, žebráků a dalších ubožáků v podivuhodném, leč zřejmě obvyklém zmatku. Několik otevřených rakví na stolech obsahovalo láhve a jídlo určené mastným a hladovým rukám, jež obsluhovaly matrony v hadrech, které se nechaly se smíchem plácat po hýždích. V koutě spaly v naprostém zmatku, hlavičky vedle zadečků, na rozpáraných slamnících a s otevřenými pusinkami děti.

Na podlaze hrál mohutný zrzek v kostky s beznohým mrzákem, sedícím na vozíku opatřeném kolečky. Muzikanti hráli sarabandu, při níž tančila urostlá

černovláska zahalená do pestrých šátků, jejíž snědé tělo se pohupovalo v radostném víru, sledováno pohledy některých přítomných, kteří tleskali v rytmu hudby. Hned vedle kojila mladičká dívka buclaté novorozeně, zatímco další pohlavkovala malého zlodějíčka, který po ní házel hrudky hlíny.

Isabela těkala pohledem z jednoho konce sálu na druhý, neutkvívala na ničem zvlášť a pozorovala všechno dohromady, objevovala tu veselou, žertující, po uši zablácenou a podivuhodnou bídu.

A najednou se veškerý rej zastavil: cikánka při jednom pohybu zahlédla Bubáka. Lehce se otočila v piruetě a poklekla před ním v uctivé pokloně. Jako by to prosté gesto stačilo k tomu, aby se všechny pohledy obrátily ke králi bláznů a poníženě se sklopily.

Bubák se tvářil, že si nevšiml pozornosti, kterou vyvolal, něžně prohrábl buclatou ručkou uhlově černé dívčiny vlasy. Zvedla k němu divoký ohnivý pohled, až se Isabela necítila ve své kůži. Vzápětí Bubák přerušil ticho:

„Přátelé, to je ta krasavice, o níž jsem vám říkal. Isa."

Vzal Isabelinu třesoucí se ruku do svých dlaní. Všichni muži, ženy i děti začali okamžitě vší silou bouchat do rakví, do podlahy, do stěn. Rozlehl se ohlušující rámus. Isabela cítila, jak bledne. Děsili ji, všichni, ty jejich na kost vyhublé obličeje a zčernalé zuby, vyceněné v prostopášném úsměvu. Vstali a blížili se, přívětiví ve své bídě, děsiví svým množstvím. Isabela se otočila k Bubákovi. Cikánka mu ovinula paže kolem krku a vášnivě ho políbila. Isabela cítila, jak se jí podlamují nohy. Couvla až ke dveřím s pocitem, že prožívá další zlý sen.

Když vykřikla, všichni se zarazili, ale ona už nic neviděla. Propadla se do nekonečné tmy.

Philippus přiložil kapesník, namočený v čisté vodě, ke skvrně, kterou měl François v koutku úst, v naději, že zmírní účinky jedu. Ujistil se, že puls je pravidelný, i když zrychlený, a pak se rozhodl.

Neměl jinou zbraň než svůj nůž. Chvíli pomýšlel na to, že si do pokoje vezme dýku, ale bál se, že vzbudí pozornost.

Nehrozilo mu přece vedle zámeckého pána žádné nebezpečí, a takhle se vyzbrojit na to, aby bděl u umírajícího, by možná vrahy zneklidnilo.

Spolehl se na svůj instinkt, otočil mechanismem a pozoroval, jak se kámen otáčí do místnosti. Za zády mu praskal oheň, plameny oživil zatuchlý vzduch, který sem zavál z otvoru. Skrz vestu cítil jejich žár, zatímco do hrudi ho udeřil chlad čišící ze tmy.

Zapálil pochodeň, kterou si pečlivě připravil předem, a sestoupil po schodech. Když položil nohu na třetí stupínek, zaslechl cvaknutí kamene, který se vrátil na své místo, aniž se Philippus čehokoliv dotkl. Po zádech mu přeběhl mráz, ale on na to nebral zřetel. Od této chvíle není návratu. Stal se vězněm své nerozvážnosti.

Chodba byla úzká, vyhloubená přímo ve zdi, schody kluzké. Ve skutečnosti tu byla zeď dvojitá a Philippus si málem pomyslel, že tahle průrva byla vybudována úmyslně už při stavbě pevnosti. Z jakého důvodu to bylo zatajeno dalším majitelům, byla otázka bez odpovědi.

Sestupoval velice opatrně. Chvílemi mu zafoukal do tváře závan vzduchu a plamen jeho pochodně se ohnul. Sem tam byly rozmístěny úzké střílny a byly tak obratně zapuštěny do škvír mezi kameny, že byly zvenku nepozorovatelné.

Brzy přešly stavební kameny ve skálu a Philippus ucítil pod nohama sypkou a hlinitou půdu úzkého průchodu jeskyně. Pískaly tu běhající krysy a průchod se hned rozšiřoval, hned zužoval. Dlouho kráčel kupředu a nacházel cestu díky podivným značkám, na které narazil pokaždé, když chodba křižovala jinou, nořící se do tmy. Nenašel nic, co by mu pomohlo.

Na chvíli ho napadlo, že to bludiště bude nad jeho síly, že je ztracen, odsouzen bloudit tu a nikdy nenajit východ. Byl v pokušení vrátit se zpátky, ale nutil se do klidu a snažil se přemýšlet. Přemýšlení vždycky vede k řešení. Jeho instinkt taky. Nenáviděl ten pocit, že je tu zazděný.

Sedl si a zpětně si vybavoval svou cestu. Všechny chodby, kterými prošel, jako by stoupaly nahoru. Musely tedy vést k zámku různými zkratkami, a pokud nevedly na Montguerlhe, pak na nějaké jiné místo. Protože netušil, odkud přišla ta mladá žena, musí pokračovat její cestou po svahu. Všechny cesty ústí do této chodby. Takže jde určitě správným směrem. Zbývá zjistit, kam ho dovede.

Ztěžka vstal. Boty mu zvlhly a on se začal třást. Zrychlil, aby se zahřál. V jednom ohybu zakopl o kámen a padal dopředu. Chytil se za skalní výběžek, ale pochodeň mu vyklouzla, kutálela se po zemi a ve stojaté vodě zhasla. Philippus zaklel a masíroval si poraněný kotník. Od této chvíle se octl v naprosté tmě. Položil dlaň na skálu, aby ho vedla, a šel poslepu, jak nejopatrněji dokázal. Chvílemi narazil na škvíru ve zdi, ale ty byly čím dál řidší. To ho uklidnilo, i když zem pod jeho nohama už nestoupala. Přestal dbát na opatrnost, ostatně oči si trochu zvykly na tmu, a on před sebou vytušil dlouhý prostor jeskyně.

Pak mu najednou noha uvízla ve štěrbině a on ztratil rovnováhu. Pokusil se zachytit o stěnu a vyprostit nohu, která mu celá zapadla do hluboké díry, jež se pod ní otevřela, ale bylo to naprosto marné. Intenzivní bolest ho přinutila zařvat jako raněné zvíře, padl jak široký tak dlouhý napříč chodbou a s hluchým nárazem se udeřil o stěnu. Neměl čas si ani pomyslet, že je ztracený. Omdlel.

Když se Isabela vzpamatovala, tančil nad ní vyděšený obličej cikánky, která jí omývala spánky. Poté, co otevřela oči, vrátil se i její strach a ona se roztřásla. Lilvia jí položila chladnou ruku plnou prstenů na čelo a zamumlala:

„Klid, klid, krásná Iso. Tady jsi v bezpečí. Nikdo ti nechce ublížit. Uklidni se."

Upřímný drsný hlas ji pomalu přiváděl k vědomí stejně jako ruka, která sklouzla z jejího čela k vlasům v něžném pohlazení. Isabela znovu zavřela oči a cítila, jak jí srdce přestává zběsile tlouct. Cikánka začala hlubokým uklidňujícím hlasem odříkávat jakousi říkanku, jejímž slovům Isabela nerozuměla, ale která v ní vyvolávala jakési vzdálené obrazy. Zahlédla obličej své babičky skloněný nad sebou, její dlouhé prsty prohrabující vzpurnou kštici, když se jako dítě nechala pohladit. Vzpomínala na ukolébavku, která od ní odháněla zlé sny, na ty jedinečné chvíle, kdy k ní babička na svých starých kolenou poklekala a Isabela s prstem v puse usínala. Na tu ukolébavku, kterou ona sama broukala i Loraline.

Pomalu její podvědomý strach ustupoval. Když teď už klidná znovu otevřela oči, cikánka se na ni mile, skoro mateřsky usmála.

„Kde to jsem?" zeptala se.

„V králově pokoji,“ oznámila jí Lilvia. „Spolu s velkým sálem, který jsi viděla, jsou to naše skrýše pod kostelem. Žebráci jsou hodní, nechtěli tě vyděsit, ale přivítat tě. Poslouchej,“ přikázala jí.

Isabela nastražila uši, ale odpovídalo jí pouze ticho.

„Nic neslyším.“

„Právě. Jsou na pozoru, proto mlčí. Vsázím se, že jeden z nich má ucho přilepeno na dveřích a ostatní tají dech. Čekají, až se k nim vrátíš, Isabelo. Krása je přivádí do vytržení, je to bohatství, které nebudou nikdy mít. Mají ho ve velké úctě. A ty jsi velice krásná.“

Isabela cítila, jak se pod utkvělým pohledem cikánky, která ji pozorovala, červená.

„Kde je Bubák?“ zeptala se, aby zakryla své rozpaky.

„Tady, jinde, všude,“ rozesmála se cikánka. „Je to král.“

Vstala od lůžka a vzala Isabelu za ruku, aby jí pomohla vstát. Isabela se posadila a prohlížela si podivné místo, kam ji donesli. Kolem ní bylo jen bohatství a nádhera. Cenné zlaté, stříbrné a kamenné vázy, jemné látky, goblény a drahé koberce, nebylo místa, kam by člověk pohlédl a nebyl uchvácen.

Cikánka ji trochu silněji zatahala za ruku.

„Ještě máš strach, Iso?“ zeptala se laskavě.

Isabela jí odpověděla upřímným úsměvem. Ne, už neměla strach. Dokonce si připadala hloupě.

Vstala a nechala se odvést ke dveřím. Cikánka přitiskla oko na klíčovou dírku a pak se se šibalským úsměvem otočila. Dala Isabele znamení, aby ji napodobila, a ta vzápětí pohlédla do jiného oka, které ji pozorovalo. Couvla a vykřikla překvapením.

„Říkala jsem ti to, Iso. Čekají na tebe.“

Položila štíhlou ruku plnou prstenů na zástrčku dveří, aby je otevřela, ale Isabela její gesto zadržela.

„Počkej. Musím to vědět.“

Cikánka spustila ruku a sklonila hlavu.

„Vědět co, Iso?“

„O tobě. O tobě a Bubákovi. Líbali jste se,“ řekla v rozpacích.

„Ano, a co?“

Nezdálo se, že by to pokládala za něco nenormálního. Isabela polkla a pak pokračovala: ‚A paní Bertille?“

Cikánka zkormouceně potřásla hlavou.

„Ty nic nevíš o zákonech Dvora zázraků, Iso. Svatba tady nemá stejný význam jako tam nahoře. Když manželka nemůže dát králi dítě, vybere si jinou, která mu ho dá. Bertille nemůže mít děti. Já ano,“ ujistila ji a položila její dlaň na své břicho.

Isabela potlačila překvapený výkřik. Pod kulatou dlaní cítila pod látkou sukně vypouklinu.

„Bertille je tedy… zapuzena?“ naléhala Isabela, kterou tohle pomyšlení pobuřovalo, protože měla trpaslici velice ráda.

„Ne, proboha ne. Budeme to dítě vychovávat společně. Tak to tu chodí. Sdílíme spolu všechno, co je zdravé a dobré. To jen měšťáci dokážou odehnat neplodnou ženu a ponížit ji tak. Tady, když matka zemře, vezme si někdo její maličké za své; když nemůže mít vlastní dítě, může se starat o dítě nějaké jiné ženy.“

„Jako vlčice,“ řekla s obdivem Isabela.

„Ano, jako vlčice. To taky trochu jsme, Iso. Smečka vlků s dlouhými zuby, z nichž mají měšťáci strach.“

„Ale ty nejsi jako oni. Jsi krásná, plná života…“

„Cikáni jsou pronásledovaný národ, protože jsou příliš svobodní. Celou mou rodinu zabili, když mi byly čtyři. A

tihle mě přijali za svou. Jsem jedna z nich. Není mezi nimi nikdo, koho bych nemilovala.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ještě Isabela a napadlo ji, jak moc historie cikánů připomíná tu její.

„Elvidara, ale všichni tady mi říkají Lilvia. Říkej mi taky tak a budeš do konce života mojí přítelkyní.“

„Nezapomenu na to, Lilvio,“ ujistila ji Isabela.

A pak obešla cikánku a odsunula závoru. Uprostřed místnosti trůnil zamračený Bubák na židli s vysokým opěradlem. U jeho nohou a tváří proti němu seděl Dvůr zázraků a tiše čekal na jeho rozsudek.

Isabela na nich dlouze utkvěla pohledem a pak pohlédla na krále bláznů. Dala si načas, aby si je prohlédla se vším svým instinktem a celým srdcem. Když s úsměvem kráčela k trůnu, oči jí zářily. Poté, co přitiskla své rty na Bubákovo čelo, jehož obličej se rozzářil, ozval se jako jeden hlas obrovský jásot.

Chvíli nato už byli tady, seběhli se kolem ní, každý ji svým způsobem upřímně vítal. Znovu nalezla svou rodinu. Obrátila se k Lilvii a gestem ji zvala k sobě. Cikánka se nepohnula. Spokojila se s úsměvem a pohladila si břicho.

A tak se Isabela začlenila do své smečky. Možná aby zapomněla, že se na okamžik viděla stejná jako oni, jak se svým vypouklým břichem stála před jeskyní v Montguerlhe, kde na ni čekali vlci v šedých kožiších, s babičkou v čele, a vyli na úplněk.

11.

Když Antoinette toho 10. listopadu 1515 překročila práh manželova pokoje, nezarazila ji tolik Philippova nepřítomnost jako pohled na manžela ležícího ve vlastních zvratcích a spícího těžkým spánkem, který ho nutil chrápat s otevřenými ústy. Zvedl se jí žaludek a okamžitě vyšla ven. Neměla odvahu ani otevřít okno, aby tu vyvětrala.

Venku vyslechla strážného, který stál přede dveřmi, a ten jí sdělil, že lékař neopustil své místo, alespoň ne od chvíle, kdy nastoupil stráž on. Udivená Antoinette se rozhodla, že se Philippova sluhy zeptá na důvody, které přiměly lékaře takhle zanedbat svého pacienta, nejdřív však nařídí, aby někdo Françoise umyl a dal ho do pořádku, stejně jako jeho postel a pokoj.

Zatímco kráčela k místnosti, kterou dali lékaři k dispozici, uvědomila si, že neviděla Philippa na ranní mši. Od chvíle, co vstala, ji bolela hlava, takže to vlastně ani nevzala na vědomí. Vyčítala si to. Vždyť lékař mohl být taky nemocný. Když klepala na jeho dveře, narůstající hněv vystřídal soucit.

Corichon jí se širokým zívnutím otevřel a údivem vykulil oči, když zjistil, že se jde zeptat na zdravotní stav jeho pána. Protože byl němý, nedokázal jí dát přesnou odpověď, a tak ji jen širokým gestem pozval, ať jde dál.

„Jako kdyby beze stopy zmizel, Hucu," uzavřela to a bezradně svěsila ruce.

Správce vyslechl líčení zámecké paní a bodlo ho přitom u srdce. Když viděl, jak rozcuchaná a udýchaná

vchází do strážní místnosti, myslel si nejdřív, že je s jejím manželem konec, ale Antoinette trvala na tom, že chce osobně vyslechnout strážného, který byl ve službě první čtvrtinu noci. Pak se, celá bledá, obrátila s tou záhadou na něho samotného.

Philippus neopustil místnost, a přesto v ní nebyl. Hucovi svědomí nedalo a došel až k úpatí věže, prohlédl si včerejší stopy ve sněhu a pak vzhlédl až k cimbuří, aby získal jistotu, že žádná lidská bytost nepronikla až sem. Kdyby měl Philippus nějaký důvod vyskočit z okna, byly by tu vidět jeho stopy.

Zatímco se Antoinette chvěla po jeho boku a představovala si dílo ďáblovo, jemu ve spáncích začala tepat zlost při vzpomínce na lékařovy dotazy. Průchod prostě existoval tak, jak lékař předpokládal, stejně jako podzemní chodba, která vycházela z Alberiina pokoje a ústila v lese. Po příhodě na Volloru ho použil, zatímco jeho žena pracovala v kuchyni, neboť nebyl ochoten věřit v Loralininu schopnost levitace. Představoval si, že odhalí u úpatí toho lesíka jiné průchody, které by vedly do jeskyně a na Vollore, ale to se nepotvrdilo, a on musel, byť nerad, přijmout verzi své ženy. Průchod vyhloubený ve skále bylo jediné spojení, přesně jak mu je Alberie popsala.

Ponořil se do myšlenek tak, že mu Antoinette musela položit třesoucí se ruku na paži a donutit ho, aby k ní sklonil vzdálený pohled.

„Hucu," zašeptala bezbarvým hlasem.

Něco neurčitého jí odpověděl, ale pak si všiml slz v jejích očích.

„Mám strach," zamumlala.

Objal ji a něžně ji kolébal. Najednou taky dostal strach. Ne z ďábla jako Antoinette de Chazeron, ale z pravdy.

V příštím okamžiku od ní odstoupil z obavy, že někdo z věže zahlédne jejich letmý dotek, a rozhodl se, že si s manželkou promluví.

Našel ji v jídelně vedle tlusté Jeanne, která čistila zeleninu na polední polévku. Jen co překročil práh místnosti, Alberie vstala a šla mu naproti.

„Musím s tebou mluvit, Hucu," prohlásila vážně a vzala mu tím vítr z plachet.

Po těch slovech ho odvedla do přilehlé místnosti, která sloužila jako komora či skladiště. Zavřela za sebou dveře, opřela se o dřevěnou výplň s rukama zkříženýma za zády, jako by ho tu chtěla držet jako vězně.

„V zámku se děje něco podivného, Hucu."

„Já vím, pan Philippus zmizel tím nejpodivnějším způsobem."

Při těch slovech Alberie zbledla a její obličej vyjadřoval skutečné překvapení. Takové, že se Huc neubránil a zeptal se jí:

„Tys to nevěděla?"

„Ne, probudila jsem se dost pozdě a bolela mě hlava, jako ostatně již několik dní. Nešla jsem na ranní, ale rovnou do kuchyně. Co se stalo?"

„Řeknu ti to později. Cos mi chtěla?"

Tón byl suchý. Alberie přistoupila až k němu a zamyšleně si sedla na stoličku. Zdála se být v rozpacích. Huc cítil, jak se jeho zlost vytrácí. Poklekl k ní a jemně ji vzal za ruce.

„Podívej se na mě, Alberie. Chtěl bych si být jistý, že s tím vším nemáš nic společného."

Pohlédla mu upřeně do očí.

„Co si o mně myslíš, drahoušku? Prokletí, které mě postihlo, ti snad nestačí, chceš mě podezírat ještě z něčeho dalšího? O té záležitosti nic nevím, ale vím o něčem jiném: možná že to spolu souvisí.“

„Tak mluv,“ pobídl ji Huc a odhrnul Alberii z čela hnědou kadeř, která se jí uvolnila z účesu.

„Nejdřív musím něco vědět. Jsi dnes ráno strašně unavený a bledý. Jak dlouho už to trvá?“

„Poměrně dlouho.“

„Ptala jsem se místních lidí a zdá se, že všichni, přinejmenším všichni ti, kdo se mohli nebo museli zblízka nebo z dálky dostat do kontaktu s pokojem pana Françoise, mají stejné potíže. Všichni kromě strážných, kteří, jak víš, jedí odděleně.“

„Kam tím míříš?“

„Mám pocit, že nám někdo něco podstrčil, Hucu. S jakým záměrem, to nemůžu posoudit, ale myslím, že pan Philippus má pravdu. Potíže, kterými trpí pan François, nejsou normální.“

„Loraline?“ nadhodil Huc vyvedený tímto prohlášením z míry.

„Taky mě to napadlo, a to je ostatně důvod, proč jsem odešla včera po obědě ze zámku. Ujistila mě, že o té záležitosti nic neví, tím méně o nějakých jedech, protože ty tvrdíš, Hucu, že pokud ho někdo použil, jak si myslí Philippus, tak proto, aby jeho oběť pomalu umírala. Loraline je mladá, nevinná a osamělá. Zima ji uzavřela v jeskyni s vlky a poprvé v životě musí čelit jejím záludnostem a protivenství bez pomoci a něhy své matky. Nahrazuju jí ji, jak nejlépe umím, a kdyby se jí hlavou honily nějaké další myšlenky na pomstu, všimla bych si, Hucu, to mi musíš věřit. Navíc žádný podchod kromě

toho, který ústí v našem pokoji, do zámku nevede. Ona sama o něm neví z důvodů, které znáš. Stále věří, že jezdím na oslu a nechávám ho venku kvůli vlkům. Přesto jsem prohledala pečlivě celou jeskyni, ale bez úspěchu.“

„Nicméně ten průchod existuje. Philippus ho použil dnes v noci z Françoisova pokoje, protože dveřmi z něj nevyšel.“

„Pak ho musíš najít, Hucu. Víc než kdokoliv jiný si přeju Françoisovu smrt, ale nemohu snést, abych v tvých očích četla obvinění proti mně nebo mé rodině. Ten člověk je dost zlý na to, aby vyvolával nenávist u kdekoho. Vollore vůbec není chudé panství: kdyby François zemřel, bude tady spousta zájemců, kteří se ho pokusí získat. Loraline je ideální viník, Hucu. Já taky. Ty jsi dobrý správce a nejčestnější člověk, jakého znám. Nedovol, aby stíny minulosti narušily tvou soudnost. Já se budu mít taky na pozoru a budu ochutnávat každé jídlo, které bude neseno na stůl, stejně tak jako budu hlídat v kuchyni během jeho přípravy. Můj dozor možná omezí možnost nějakého špatného činu, neboť ten, kdo usiluje o život našeho pána, si získal v těchto zdech komplice. Najdi ho, Hucu. Ne abys zachránil Françoise, ale abys z nás smyl podezření. Nechci ztratit tvou důvěru. Stačí mi, že jsem ztratila tvou lásku.“

Huc zamrkal. Tiše ji poslouchal a sledoval logickou nit jejích myšlenek, které byly odezvou těch jeho. Myslel, že je vinna, ale měla pravdu v tom, že to bylo pro jeho svědomí snadné a pohodlné. Možná že se dal špatnou cestou.

Zvedl Alberii bradu. Třásla se. Nevzpomínal si, že by ji kdy viděl tak rozrušenou, ani tehdy, kdy mu byla nucena přiznat svou proměnu.

„Pořád tě miluju, Alberie,“ řekl jí.

Slabě se usmála. Do jejího trpícího pohledu se vkradla nenávist, když špitla smutně:

„A ji, ji taky miluješ, Hucu de la Faye?“

„Nevím, o čem…,“ začal v rozpacích, ale ona mu položila prst na ústa.

„Ne, prosím, nelži. Nemůžu ti vyčítat, že trháš jinde plody, které ti já upírám: pamatuju si, že jsi měl rád mladé dívky, a nezasloužíš si všechny ty roky odříkání ve jménu manželství, které nebylo nikdy naplněno. Ale kdyby François de Chazeron zítra zemřel, jak by sis vybral, Hucu?“

„Nevím,“ přiznal nešťastně a sklopil zrak.

„Takže si přeju, aby žil hodně dlouho.“

Zapotácela se a vyšla z místnosti. I když ji to pomyšlení zraňovalo, byla upřímná.

Kráčela chodbou, která vedla do patra, a zaslechla hlas Antoinetty, která právě přikazovala pradlenám, aby přesto, že je poměrně chladno, Françoisovo ložní prádlo pořádně vymáchaly. Hrdlo se jí stáhlo tak silnou nenávistí, až se musela opřít oběma rukama o zeď, aby ji potlačila.

Když si uvědomila, že se k ní ten hlas blíží, vdechla zhluboka vzduch a přinutila nohy, aby zrychlily krok. Zvíře v ní volalo po krvi. Po odplatě. Musela se vzpamatovat, ovládnout. Když došla na odpočívadlo, uvědomila si podle toho, jak byla udýchaná, že běžela. Chodba byla prázdná. Před Chazeronovými dveřmi stála stráž. Bez přemýšlení se k nim vrhla, pootevřela je a překročila práh. François chrápal, unavený neustálými křečemi. Alberie poklekla vedle postele a přitáhla si truhlici se zlatou figurkou. Ani se nepohnul. Okamžik nato se poté, co zasunula závoru na dveřích, vrhla k jeho

posteli a přes svůj odpor skryla tvář do polštáře s obrovskou touhou ho rozsápat, ale nakonec rychle vyskočila a rozplakala se.

Huc další tři dny převracel každou píď jeho pokoje, i když François de Chazeron tvrdil, že viděl ďábla, jak přivádí místo sebe lékaře. Podle jeho slov oba zmizeli v plamenech. Především tam se snažil něco najít. Bezúspěšně. I když prošťoural všechny škvíry krbu, obrátil každý kámen, nic nezjistil.

Takže udělal, co pokládal za nejmoudřejší. Nechal vyklidit komoru, která sloužila jako úložný prostor, a přes jeho vůli tam nemocného přenesl. Alberie se po jejich rozmluvě stáhla k sobě pod záminkou, že jí není dobře. Nedovolila mu, aby za ní přišel, pouze tlustá Jeanne jí směla přinášet jídlo. Huc se za ni cítil odpovědný. Odháněl myšlenku, že by se musel rozhodovat mezi svou ženou a milenkou, a zároveň chápal, jakou měla Alberie pravdu. Antoinette do něj byla upřímně zamilovaná. Nebylo pro ni nic těžkého svou rivalku odsunout do pozadí. Mezitím se všechno hroutilo. Ne, rozhodl se. Ta s kosou Françoise de Chazeron nedostane. Neštěstí už tak pronásleduje celý dům.

Odvedl zdvořile Antoinettu k lůžku a připomněl jí její povinnosti a poté se po příkladu Philippa usadil u Françoisovy postele.

Antoinette potlačovala svůj hněv. I když netušila proč, byla si teď jistá, že se její manžel stal obětí nějaké černé magie nebo něčeho ještě horšího. Neboť k uspokojení, které jí poskytoval její milenec, by velice přispěla Françoisova smrt. To, že Huc vynakládá tolik energie na to, aby jí zabránil, jí připadalo jako nesnesitelná zrada. I

ona se zavřela ve svém pokoji. Takže týden na Montguerlhe plynul v tíživém tichu plném napětí a záští.

Celá pevnost na svém skalnatém výběžku, obklopená sněhem a chladem, jako by tonula v očekávání svého vysvobození.

Připomínalo to tlukot srdce. Jako by uvnitř lebky slyšel plynulý sled úderů.

Několikrát pocítil touhu otevřít oči, ale samo pomyšlení na to, že by měl přinutit víčka, aby se zvedla, ho bolelo. Ostatně celé jeho tělo bylo jedna jediná bolest, takže pouhá skutečnost, že musí dýchat, bránila jakékoliv jasné myšlence. Nechal se tedy unášet těžkým spánkem, přesvědčen o tom, že umírá.

Přesto se pomalu bolest v jeho hlavě zmírňovala. Chvílemi mu hořelo celé tělo. Jindy zase cítil tak ledový chlad, že mu cvakaly zuby. Po jistém čase, jehož délku si nebyl schopen uvědomit, se mu v paměti začaly vynořovat obrazy toho, co ho přivedlo do tohoto stavu. Otevřel oči.

Mladá žena se skláněla nad jeho čelem a omývala mu spánky. Přinejmenším si to představoval, protože v rytmu toho, jak mu přikládala obklady, se nad jeho hlavou ve výstřihu pláště z vlčí kožešiny pohupovala dvě bílá oblá ňadra.

Philippus bezděky vnímal, jak se mu zrychluje dech. Znovu zavřel před touto zvláštně nestoudnou vidinou oči, poté však pocítil, jak se hladící ruka vzdálila z jeho čela, a tak je znovu otevřel. Dvě ňadra vystřídaly dvě pistáciově zelené zorničky se zlatými nitkami a utkvěle si ho prohlížely, aniž dokázal určit, co mu připomínají. A najednou měl pocit, jako by se v tomto pohledu znovu rodil.

Hezkou chvíli se pozorovali, pak se obličej nad ním zvětšil a vzdálil se. Philippus otočil hlavu, aby sledoval postavu, která mířila do rohu jeskyně, a všiml si, že nejsou sami, a taky nejsou v pevnosti Montguerlhe, kam si myslel, že se vrátil. V poskakujícím světle luceren utkvěl jeho pohled na desítkách párů jiskřících očí. Srdce mu začalo prudčeji bít, když se k němu jeden ten pár přiblížil, oddělil se z polotmy a ozvalo se tiché zamručení. Zadržel výkřik překvapení a zděšení. Vlk mu položil tlamu na obličej a očichával ho. V tu chvíli vydal nějaký hlas krátký povel, zvíře ustoupilo a poslušně ulehlo k jeho loži.

Philippus se roztřásl. Byl vydán napospas smečce vlků vyhladovělých zimními útrapami. Mladá žena k němu přistoupila a zvedla mu pevnou rukou hlavu.

„Nemusíš se bát ani jich, ani mě. Pij," nařídila a přiložila mu ke rtům kameninový pohár.

Philippus bez váhání poslechl, natolik najednou cítil sucho v hrdle. K jeho strachu se připojily rostoucí rozpaky. Stejné, které pocítil ve Françoisově pokoji, když se vrhl po stopách této neznámé, od jejíchž nahých ňader nad sebou, i když se tomu bránil, nedokázal odtrhnout zrak.

Loraline mu vzala pohár od úst, postavila ho na zem a pak sklonila svůj něžný obličej nad Philippův. Ještě jednou se jejich pohledy zkřížily a Philippův strach najednou zmizel. Zbyla pouze touha, prudká a zvířecí, nekontrolovatelná touha.

„Já, zamumlal, ale Loralininy rty se přitiskly na jeho.

Znovu se mu ve spáncích ozvaly ony údery, ale nebral je na vědomí. Její rty na jeho chutnaly po nějakých bobulích a léčivých bylinách. Slyšel suchý praskot kožichu padajícího na zem. Instinktivně k sobě přitáhl to

tělo, o němž věděl, že je nahé. Loraline se na něj něžně položila. Podle doteku se svým probuzeným pohlavím poznal, že je taky nahý. Opájel se tím, zatímco pružná a mazlivá Loraline se pomalu vztyčila na jeho břiše.

Slabě vykřikla bolestí, zatímco se celé její tělo svíjelo ve vášnivém tanci, řízeném pouze instinktem. Philippus se jí podvoloval a snažil se kontrolovat svou touhu, aby si lépe vychutnal ten obraz. Nikdy v životě neviděl dokonalejší tělo a tvář, neslyšel nádhernější zpěv než tento hymnus na rozkoš, který mu nabízela beze studu a bez zábran. Když už to nedokázal snést a uvolnil se v ní, s úsměvem sklouzla vedle něj, položila hlavu s hedvábnými, dlouhými rozpuštěnými vlasy na jeho rameno a usnula.

Teprve tehdy si uvědomil, že se pomiloval s kriminálnicí.

Neodvažoval se ani pohnout, ba ani hlasitěji dýchat ze strachu, že ji probudí, a snažil se v paměti složit mozaiku svého dosavadního pobytu v Auvergne. A jak při pravidelném oddechování divošky ubíhaly minuty, měl čím dál naléhavější pocit, že tady něco nehraje. Potřeboval odpovědi. V mandlovém pohledu, který se nořil do jeho, nacházel jen něhu, světlo a oddanost. Nic z toho, co by mělo podle jeho představ být v pohledu vražednice. Ne, bylo tam cosi jiného. Něco, co připomínalo utrpení. A to ho víc než samo tělo, které si v bolesti začínal uvědomovat, rmoutilo. Cítil zármutek z jejího tajemství.

Položil ruku na ňadra své krásky a něžně je hladil. Její pleť byla pružná a jemná, takže se neubránil úsměvu a pomalu se uklidňoval. Posunul dlaň k její šíji a obdivoval hedvábné kučery klouzající mu mezi prsty. Ne, nebylo v

ní nic neskutečného ani ďábelského. Byla to pouze nejkrásnější žena, kterou mu bylo dáno potkat, a on nebyl s to pochopit, co tu dělá uprostřed vlků, jejichž řeči se vší pravděpodobností rozumí.

Nakonec k ní obrátil pohled, v němž bylo dojetí i zvědavost zároveň. V tichosti ho pozorovala, určitě ji probudilo jeho laskání. Díval se na ni přes rameno, jako by to stačilo na to, aby ji znovu uspal. Najednou se cítil hrozně zklamaný, že mu přestala patřit. Prohnula se pod jeho dlaní v zádech jakoby v tiché výzvě. Nechal své prsty znovu bloudit po jejím těle. Protáhla se a zasténala rozkoší, obličej jí zářil upřímným štěstím. Opovážil se:

„Mám tolik otázek.“

Ale ona se mezi jeho stehny odsunula.

„Později,“ odpověděla a sklouzla prsty na jeho podbřišek.

Dlouze na něj pohlédla, v očích se jí mihl divoký záblesk, a on znovu pocítil své vzrušení.

„Ještě?“ zeptala se, jistá si jeho odpovědí.

„Ano. Ještě.“

Philippus zavřel oči nad její žádostivostí a nechal se milovat podruhé.

Pak se musel vrátit do skutečnosti.

„Zavázala jsem ti a znehybnila nohu,“ vysvětlila mu Loraline poté, co mu řekla své jméno. „Byla to otevřená zlomenina, a když jsem tě našla, už jsi ztratil dost krve. To Cythar mi pomohl vyprostit tě z té škvíry,“ dodala a pohladila mezi ušima vlka, který ho předtím očichával.

„Jak jsi o mně věděla? Kdo jsi? Proč se nemůžu podívat na svou nohu? Jsem lékař a…“

„Pst. Uklidni se. Odpovím ti na všechny otázky. Dej mi čas, ano?“

Neuvěřitelně klidně se na něj usmívala a přes panující chlad vedle něj seděla nahá. Philippus se s povzdechem podvolil. Ano, chtěl vědět, a co víc, chtěl pochopit. Nejen tajemství téhle ženy, ale to, co se děje s ním, Philippem von Hohenheim, že se i za těchto okolností cítí šťastnější a pokojnější, než kdy v životě byl.

Takže se dala do vyprávění: o Isabele, Benoitovi, Françoisi de Chazeron, Hucu de la Faye, abbém z Moutieru, o Alberii. Všechno, co věděla nebo se domyslela až do té slavné noci, kdy ho viděla poprvé, spícího díky její tetě na starodávné pohovce. Nedokázala si vysvětlit, proč se její nenávist najednou vytratila.

Během dalších nocí neměla odvahu vrátit se do pokoje. Neustále na něj myslela a ta utkvělá myšlenka ji děsila. Pak za ní přišla strašně rozzlobená Alberie, protože François se uzdravoval. Neopovážila se jí přiznat, že nedovedla svůj úkol do konce nikoliv ze strachu, že ji odhalí, ale protože jí najednou připadal nesmyslný.

Slíbila tetě, že své poslání dokončí. Stačila připomínka Benoita a Isabely. Až do té chvíle si nepřála nic jiného než pomstít smrt své matky. Kvůli Philippovi si uvědomila, co všechno pan z Volloru zničil. Poprvé pojmenovala své vlastní pocity. Zamilovala se do Philippa. Netušila, jak se to stalo, ale nemohla pochybovat o povaze toho, co cítí ve svých útrobách a v srdci, když na něj pomyslí. Alberie jí dala uspávači prostředek. Když si všimla, že se jen tváří, jako by spal, nechala schválně průchod otevřený v naději, že za ní přijde.

Čekala celý zbytek noci až do svítání následujícího dne. Nakonec si řekla, že se zmýlila. Pak se objevila celá rozcuchaná a třesoucí se Alberie s očima zarudlýma pláčem. Vylíčila jí, že Philippus zmizel, že ji

pravděpodobně sledoval, že celý dům je vzhůru nohama a všechno vyšlo najevo.

„Nikoho jsem za sebou neslyšela ani neviděla, teto, tím jsem si jistá.“

„Tak musel zabloudit v podzemí. Nevadí. Musíš ho najít, Loraline, než odhalí a vyzradí naše tajemství. Vezmi s sebou vlky a zbav nás ho.“

„Jenže já toho člověka nemůžu zabít,“ namítla.

Tehdy teta zvýšila tón a bezohledně ji vzala za paži:

„Mám pocit, že nic nechápeš, neteřinko. Teď je to buď on, nebo ty. Odvrátila jsem od nás podezření svého muže, ale prohledá Françoisův pokoj. Pokud Philippus dokázal projít průchodem, pak nebyl patřičně zajištěn. Vrať se tam a zabezpeč ho, než se k tobě dostane i on…“

„To snad není důležité, jestli se sem dostane. Ví dobře, že existuju.“

„Ty vůbec nechápeš, o co jde, ty hloupá. Poslala jsem Huca po jiné stopě. Musí věřit, že jsme nevinné, Loraline, aby začal podezírat Antoinettu de Chazeron a aby i ona spolu s manželem zaplatila za všechno zlo, které nám způsobili. Musíš mi věřit a poslechnout, i kdybys za to měla zaplatit, nebo budeme obě ztraceny.“

Loraline se nakonec znovu podřídila, a Alberie dodala:

„V této chvíli už se k Françoisi de Chazeron nepřibližuj. Je to příliš nebezpečné. Zbav nás toho doktora. Vlci jsou hladoví. Stačí, když je pustíš po jeho stopě.“

Neodvážila se jí přiznat se svými city k Philippovi. Byly tak zmatené. Věděla, že má Alberie pravdu. A přesto se nedokázala ubránit pocitu, že ji Philippus mohl snadno chytit, zavolat stráž a tím ji zničit. Instinktivně cítila, že to tak je. Mohl to udělat. A měl. Ale neudělal to.

Vrátila se do podzemí a našla ho. Ležel v bezvědomí, s nohou uvízlou v hluboké štěrbině, čelo celé zkrvavené. Měla pocit, že se všechno kolem ní hroutí. Pak ho prohlédla a ujistila se, že slyší jeho puls. Poslala Cythara pro ostatní vlky a běžela až do Françoisova pokoje. Pronásledovala ji jediná myšlenka. Nesmí dopustit, aby lékaře někdo z pevnosti našel dřív, než ho vyléčí. Po dvou schodech vyběhla po schodišti a zajistila průchod tak, aby do něj nikdo nemohl zvenčí vniknout.

Tak proto jsem se nemohl dostat do podzemí hned ty první dny, řekl si Philippus.

Ale Loraline už pokračovala, své prsty propletla s jeho, ty vzpomínky ji najednou děsily.

„V bezvědomí jsi sténal. Vyrobila jsem tedy provizorní nosítka a vlci tě odtáhli až sem. Už sedm dní tě ošetřuju a udržuju v hlubokém spánku, abych tě ušetřila bolesti. Sedm dní se hádám s tetou, abych tě udržela naživu, protože tě miluju, Philippe, poprvé v životě miluju, a chtěla jsem věřit, že ty mě taky miluješ.“

Vášnivě mu přejela prstem po rtech. Philippus byl dojatý. Při té zpovědi zapomněl na všechno své vědění. Všechno, co se dokázal naučit, prozkoumat, objevit, ztrácelo smysl v pohledu této ženy. Byl by chtěl to vědomí popřít, ale celá jeho bytost se tomu bránila. Nikdy ještě neprožil podobné naplnění.

„Ano, miluju tě, Loraline. Úplně jsem ztratil rozum.“

V Loralinių očích se mihl divoký záblesk. Sklonila se nad jeho rty a znovu ho políbila. Vášnivě jí to oplatil.

Zbláznil jsem se, napadlo ho, ale to šílenství je krásné a sladké.

Necítil už k Françoisi de Chazeron sebemenší sympatie. Z pohledu toho, co prožila Loraline a její rodina, lépe chápal jejich pomstu. Je načase, aby to

všechno skončilo. Čas obrátit list. Tahle dívenka si zaslouží něco lepšího než tohle ponuré místo. Cítil se připraven poskytnout jí identitu, existenci a skutečný život. Cítil se připravený udělat z ní svou družku. I když zatím nevěděl jak.

„V jakém stavu přesně je mé zranění? Už nic necítím," zeptal se, aby dal konkrétní základ svým předsevzetím.

Když se s ním Loraline milovala, nesnažil se změnit polohu, nadšený spontánností jejího činu, její rozkoše. Pokud při jejích pohybech pocítil bolest, pak jen neurčitou, jakoby vzdálenou, mizející pod náporem vášně.

Loraline se od něho odtáhla.

„Sedni si a opři se o stěnu," nařídila mu.

Poslechl s pocitem, že má nohy úplně mrtvé. Podél páteře mu stekl pramínek studeného potu. Je možné, že je z něj mrzák? Loraline se sklonila nad obvazem z listí svázaného lýkem. Začala ho sundávat.

„Vím, že jsi lékař, a tak nejsi zvyklý na mé léčebné prostředky, ale ony jsou účinné," šeptala, aby mu dodala odvahu, zatímco odstraňovala z poraněné kůže tlustou vrstvu obvazu. „Napravila jsem frakturu. Všechno je v pořádku."

Philippus se sklonil nad ránou. I když byla hluboká, zjistil, že je čistá a hojí se. Srdce mu přetékalo obdivem. Dívka odvedla vynikající práci, když vezme v úvahu, jak bylo zranění vážné.

„Taky máš zhmožděné koleno a levé rameno, nemluvě o ráně na hlavě."

Philippus si osahal rameno a lehce ho promnul. „Mělo by mě to bolet," usoudil. Loraline se hlasitě rozesmála.

„Není to dávno, co jsem zjistila, jak velkou moc mám já a jakou měla moje matka. Heřmánková mast, kterou

jsem tě pravidelně natírala, ránu znecitlivěla, ale budeš potřebovat ještě několik týdnů, než budeš schopen ramenem normálně hýbat. Obávám se, že si tě budu muset nechat ještě u sebe, doktore Philippe, na milost svým podivným medicínám.“

„A pak?“ zeptal se s tlukoucím srdcem.

„Pak ti vrátím tvůj život a ty rozhodneš o mém.“

Philippus spokojeně přikývl. Potřeboval čas, aby se dokázal vyznat v tom neuvěřitelném příběhu, který mu osud vložil do rukou.

„Jistě tušíš, že mě správce bude hledat…“

„Už dlouho ne.“

Zatvářila se rozpačitě a pak rychle dodala: „Nastrojila jsem to tak, že se najde tvé oblečení u mrtvoly, kterou vlci dostatečně ohryzali, aby nebyla k poznání. Budou si myslet, že ses dostal ven, určitě nějakým tajným východem, ale nikdo nebude mít důkazy, když se žádné nenajdou. Kdyby ses vrátil na Montguerlhe a pokusil se vylíčit, co víš, teta ti to nedovolí, chápeš?“

Philippus na chvíli pomyslel na svého sluhu, který to sám v tomhle kraji nebude mít lehké. Řekl si, že Corichon v lepším případě získá v pevnosti nějaké nové zaměstnání a bude tu šťastný, v tom nejhorším se poté, až se zlepší počasí, znovu vydá na cestu, aby vyřídil smutnou zprávu jeho rodině. Tam najde svého pána šťastného s manželkou, kterou si přivede s sebou.

„Udělalas to nejlepší, cos mohla,“ ujistil ji.

Vzal do dlaně teplé drsné ruce své milované. Bože můj, jak je krásná, pomyslel si a ztrácel se v jejím pohledu lehce zastíněném dlouhými černými řasami.

Nechal ji, aby mu znovu přiložila svůj obklad, a vzdychl štěstím. I přes neútulnost téhle prosté jeskyně a svou nahotu necítil chlad. Přesně naopak, cítil se příjemně

a spokojeně. To, co vyzařovalo z Loraline, zušlechťovalo všechno kolem ní.

Když se Cythar vztyčil a olízl ho svým drsným jazykem, nepocítil už žádný strach. Polichocen jeho důvěrou, on, který si vlků vážil, pohladil zvíře po hřbetě a ruku tam na chvíli zadržel. Vlk si sedl jako pes vedle svého pána s živým a inteligentním pohledem někoho, kdo si vybral svou rodinu.

Jsem ten nejšťastnější člověk na téhle zemi, napadlo Philippa. Proč mu tedy jeho přítel Michel de Nostre-Dame o tom nic neřekl?

12.

„16. listopadu 1515 na Montguerlhe

Ještě nikdy nebyl v tomhle kraji krutější mráz. Tahle zima bude nejhorší, jakou jsem zažila. Už týden chodí chudí venkované z okolí žádat o útulek v pevnosti. I když máme zásoby dřeva, v nouzových příbytcích vybudovaných po bouři je zima. Sníh sypající se dovnitř obrovským otvorem krbu žene kouř zpátky a ten pak uhasí plameny. Neustálá nevolnost mi nedovoluje jít těm chudákům na pomoc. Po desítkách se choulí ve společné místnosti, kde jim s Boží pomocí můžeme jejich strádání ulehčit. Přesto jich hodně pomřelo. Především děti. Jsem z toho hrozně unavená a hluboce nešťastná.

Manžel se jen pomalu zotavuje ze své nemoci. Huc tvrdí, že v jeho pokoji musí být nějaký otrávený vzduch, protože když ho přestěhujeme, cítí se lépe. Jeden i druhý mě drží mimo svou společnost. Možná mi vyčítají, že jsem přesvědčila toho švýcarského lékaře, aby bděl nad Françoisem a léčil ho. François tvrdí, že než zmizel, ukradl mu velký poklad, který mu ve své slabosti nerozvážně ukázal.

Bůh ho potrestal. Jeho mrtvola byla nalezena včera nedaleko zámku, u paty zdi, která ohraničuje cestu do Thiersu. Jeden venkovan nám přinesl jeho brašnu, která ležela netknutá mezi kameny. Chtěl ji vyměnit za jídlo pro svou rodinu.

Huc to místo prohlédl a dlouze toho muže vyslýchal, ale já obsah jeho hlášení neznám. Už mi nic neříká. Podle hněvu svého manžela jsem usoudila, že poklad nalezen

nebyl. Nezajímá mě, co to bylo. To, že mě oklamal prostý zloděj říkající si lékař, mě rozesmutňuje, protože nevím, co si počít s jeho sluhou. Je němý a není odpovědný za zlé činy svého pána. Tlustou Jeanne jeho osoba dojímá. K její velké spokojenosti je velice šikovný. Nechám jí ho. S těmi uprchlíky je spousta práce.

Poslala jsem strážného do kláštera v Moutieru, abych abbého Antoina seznámila se situací a požádala ho, aby poskytl útulek, chléb a teplo těm, kdo se na něj v nouzi obrátí. Po návratu jsem se dozvěděla, že je také velice nemocný. Chlad, řekli mi, mu napadl plíce a on kašle tak silně, že se jeho okolí o něho bojí.

Cítím se osamělá, cesty jsou neprůjezdné, mé dvorní dámy si stěžují, vzdychají a stýská se jim po jižních dvorech, kde se zpívá, tančí a rozléhá se smích, kde je i v zimě spousta obdivovatelů, trubadúrů a vypravěčů. Kéž mi Bůh zachová to dítě, které by mě obšťastňovalo a zahánělo nudu. Pletu, šiju a vyšívám jeho výbavičku, to je má jediná radost v těch pochmurných hodinách, kdy mě Huc už nenavštěvuje. Snažím se být rozumná.

Alberie se mi vyhýbá, vypadá zamyšleně. Že by něco tušila? Jestli mě ta žena zradí, umřu pomstychtivou rukou svého muže. I s dítětem.

Dnes v noci je úplněk. Proč jen jsem si nevzala nějakého gaskoňského šlechtice…“

Antoinette de Chazeron osušila husí brk, zavřela kalamář i svou knihu hodinek, poté osušila i svůj jemný a pravidelný rukopis. Na hory se pomalu snášela noc, svíčky však už dlouho předtím nahradily sněžně bílé světlo.

Předkové tvrdili, že Bůh chtěl zničit ďábla tím, že ho uvěznil do ledu. Možná je to pravda. Její manžel tvrdí, že jen proto se pro něj ďábel nevrátil. O chvíli později, když

se opovážila uvažovat o důvodech, které mohly přivést Satana do jejich sídla, ji vyhnal ze svého pokoje, protože ho rozčilila její indiskrétnost. François je znovu tak nesnesitelný, že nemůže pochybovat o tom, že se uzdravil.

Vstala, přitiskla si na srdce svůj deník a otevřela zásuvku sekretáře. Odložila ho tam a malým klíčkem, který nosila na krku, zamkla jemný zámek.

Chvíli se zahleděla do sbírky večerních modliteb, vzdychla a sfoukla svíčku. Dveře nezamkla. I dnes večer čekala, zda se v nich neobjeví Huc, i když věděla, že nepřijde. Oba trpěli nedostatkem něhy a lásky, ale ona chápala jeho opatrnost a respektovala ji. Dlouho naslouchala krokům na chodbě a pak se oddala svým cizoložným snům.

Huc zavřel dveře za pravidelným oddychováním Françoise de Chazeron a postavil k nim jednoho z nejvěrnějších strážných. Dělal to ze zvyku, i když byl přesvědčen, že už to není potřeba. Rozluštil tajemství Montguerlhe, když našel pozůstatky lékaře. Teď už se mu všechno zdálo jasné. Ten vetřelec zřejmě potkal Françoise de Chazeron během jeho cesty do Clermontu a sledoval ho. Odhalil podzemí náhodou, nebo mu o něm někdo řekl? Ať to bylo jakkoliv, pokud Philippus dokázal takhle zmizet, znamenalo to, že zná vstup a odhalil tajemství mechanismu. Philippus tedy dal Françoisovi nějakou drogu, aby byl nutný jeho zásah. Možná že nenašel zlato při své první návštěvě. Ohlásil se na zámku s němým sluhou, který ho nemohl zradit, prohlásil se za lékaře a šikovně se tak vyhnul všem podezřením, když mluvil o otravě a dal jim nějakou drogu do polévky. Huc opravdu

našel den po jeho zmizení polévku vylitou za nábytkem, což byl důkaz, že Philippus věděl, co obsahuje.

Philippus přesvědčil Françoise o svém zájmu o alchymii, přiměl ho, aby se mu svěřil, pak opustil svého údajného sluhu, kterého už nepotřeboval, a ukradl zlatou figurku. Bohužel pro něj ho však dostihla Boží spravedlnost. Jejím nástrojem se stali hladoví vlci. Philippovi von Hohenheim se dostalo toho, co si zaslouží každý zloděj.

Huc by se byl měl cítit spokojený, že rozřešil tuhle záhadu, ale místo toho se na sebe zlobil. Alberie byla v právu, když se proti němu vzbouřila. Kvůli Antoinettě zradil patnáct let důvěry a způsobil sám sobě výčitky svědomí. Toužil po Antoinettě, ale ode dne, kdy zjistil, že jeho manželka o jejich nevěře ví, nedokázal se k ní přiblížit.

Tuhle noc doufal, že se vykoupí. Byl totiž úplněk. Alberie ho poté bude potřebovat. Chtěl jí dát najevo, že nic není ztraceno. Protože si příliš pozdě uvědomil, že ho jeho žena miluje daleko silněji, než nenávidí kata své rodiny. To bylo víc, než v co doufal. Až se vrátí, přesvědčí ji, aby se mu oddala, aby navždy odehnal její strach, aby jí dokázal, že mu nenahání hrůzu a že ji bere takovou, jaká je. Zcela a navždy.

I když bude i nadále pečovat o Antoinettu, dokonce s ní bude možná dál spát, už nezradí sám sebe.

Bez výčitek svědomí prošel kolem pokoje své milenky a vešel do ložnice své ženy. Byla prázdná. V kamenném krbu vesele plápolal oheň. Nařídil služkám, aby ho udržovaly. Za oponou plamenů si představoval Alberiinu pomalou proměnu, její křik, její zoufalství. Víc než jiné noci se cítil být po jejím boku. Spojil ruce k modlitbě,

skrz mříž na okně pohlédl na měsíc v úplňku a čekal na svítání.

Philippus klidně spal, když ho probudilo zavytí. Vyskočil a zaposlouchal se, bezděky se rozhlédl po jeskyni. Cythar u jeho nohou byl klidný. Neochvějně ho hlídal jako správný pes svého pána. Nevyváděl ho z míry ani tak ten zvuk jako podvědomá jistota, že je to zvuk napůl lidský, napůl zvířecí. Vzpomněl si, že ho na zámku už jednou slyšel. Tady neměl ponětí o čase. Hledal Loralininu něhu po svém boku, ale nenašel ji.

„Loraline?“ zašeptal do tmy, ale ozvěna se odrazila od skály a nepřinesla žádnou odpověď.

Jeho hlas probudil pouze Cythara, který vstal a položil mu tmavou hlavu na prsa. Klid zvířete mu dodal jistotu. Neměl by se znepokojovat. Loraline asi odešla sbírat své bylinky. Některé čarodějnice, s nimiž se setkal, tvrdily, že noční sběr je velice důležitý. Neměl by si o ni dělat starost. Znovu si lehl a smál se své hlouposti. Loraline vůbec nepotřebovala jeho ochranu.

Pohladil Cythara po šíji a uklidnil se. Přesto po chvíli vyskočil znovu. Někdo vrčel tady, úplně blízko. Tentokrát Cythar zvedl hlavu. Philippus se rozhlédl kolem a pak ho uviděl. Na skále několik metrů nad ním seděl šedý vlk a upíral na něj chladný nenávistný pohled, zorničky měl zúžené a divoké.

Philippus cítil, jak mu po zádech stéká chladný pot. Cythar se vztyčil a zavyl, což ho ještě víc vyděsilo. Nikdy neviděl tak velkého vlka v tomhle místě. Tenhle byl jiný než Loralinini chráněnci.

Nehýbat se, nedávat najevo, že máš strach, opakoval si. Žiješ uprostřed jemu podobných, máš jejich pach.

Na okamžik zavřel oči. Když je znovu otevřel, zvíře zmizelo, ale Cythar stále mručel a ostatní vlci uvnitř jeskyně začali výt spolu s ním. Philippus váhal, jestli má zavolat na Loraline, aby ji nevydal napospas tomu zvířeti. Možná je z jiné smečky, zabloudilo a má hlad. Ale co když na ně dívka už narazila? Hrud se mu sevřela nevyslovitelnou hrůzou.

I přes své zranění a předchozí úvahy se pokusil vstát. Když položil nohu na zem, projela jím bolest, na niž už zapomněl. Ale nechtěl se jí poddat. Opřel se o stěnu, zvedl se a uchopil lucernu u své postele. Stačilo by, kdyby se dostal k ohni, který Loraline udržovala uprostřed jeskyně. Vlci se nikdy nepřibližovali k ohni. Nahmatal Cytharovu šíji a vší silou se jí chytil.

„Veď mě," zašeptal zvířeti a ukázal na oheň.

Cythar pomalu postupoval kupředu a Philippus skákal po jedné noze za ním. Byl na půl cestě, když ho vrčení za zády upozornilo na jeho neopatrnost.

„Jdi dál," nařídil Cytharovi.

Ale zvíře se zastavilo a prudce mu dýchalo po boku, jako by uposlechlo rozkazu někoho ještě mocnějšího. Philippus se tedy otočil. Zvíře se skrčilo, připraveno ke skoku. Cítil v dlani, jak se Cytharovi ježí chlupy. Bezděky ho pustil. Chvíli se oba vlci měřili pohledy a Cythar se postavil mezi Philippa a to cizí zvíře.

Dojít k ohni, dojít k ohni, duněl mu v hlavě vnitřní hlas. Noha ho šíleně bolela. Přesto se přinutil couvnout a nechal Cythara tváří v tvář nevraživému zvířeti. Čím víc se blížil k ohni, tím víc se mu zdálo, že se Cythar podrobuje vrčení svého protivníka. Jako by to potvrzoval, najednou sklonil hlavu, uskočil stranou a utekl. Philippus pochopil, že tu partii prohrál. Zvíře postoupilo pouze o

pár kroků a upíralo chladný modrý pohled do lékařových očí.

Kdybych se tak dostal dost blízko, pomyslel si Philippus. Oheň už byl skoro na dosah.

Zvíře se nahrbilo. A právě v tom okamžiku se objevila celá zpocená Loraline s Cytharem po boku. Vykřikla:

„Stelphar, ne.“

Ale zvíře už skočilo. Philippa přitiskla zemi obrovská tíha a do paže, kterou si chránil obličej a krk, se zahryzly obrovské tesáky.

„Pusť ho, Stelphar, pusť ho,“ vykřikla Loraline, až se všichni vlci z jeskyně seběhli kolem ní.

Philippus se nesnažil bránit, i přes bolest v noze a přesto, že mu rozzuřené zvíře rvalo paži. Vlk se chystal prokousnout mu krk. Nechat ho by znamenalo zemřít. Najednou se však zvíře zarazilo a couvlo, zastrašeno vytím svých příbuzných.

Teď už mu Cythar skočil po krku a Philippus fascinovaně pozoroval podivný tanec nenávisti, při němž se svíjeli v prachu. Loraline ho vzala okolo pasu a táhla ho k ohni.

„Nehýbej se,“ nařídila mu s tváří zpustošenou slzami a hněvem.

I kdyby byl chtěl, neměl na to sílu. Viděl, jak se postavila mezi obě zvířata, vmísila se do jejich tance, lehla si mezi ně, přestože riskovala, že ji kousnou. To gesto však stačilo, aby od sebe odskočila, jako by ji ani jedno, ani druhé nechtělo zranit.

Cythar ustoupil až k Philippovi a schoulil se vedle něj, unavený bojem a se zkrvavenou tlapou. Philippus by ho byl rád pohladil, ale měl po těle hluboké rány a krvavé drápance.

Nejdřív si myslel, že Loraline šedého vlka zabije, ale ona poklekla vedle něj a klidně mu začala prohlížet lopatku, kterou mu Cythar rozdrásal. Mluvila na něj podivným jazykem a zvíře nepřestávalo vrčet a výt, ale nesnažilo se jí sebemíň ublížit. Seděla dlouho vedle něj, pak si přitiskla jeho šedou hlavu na prsa a začala ji kolébat.

Philippus se neopovážil nic říct, ta scéna ho zmátla, vyvolala jeho zvědavost a vyděsila ho. Byl by přísahal, že z místa, kde stojí, vidí Loralininy slzy. Ale už si nebyl jistý ničím, co nebylo zcela očividné. Byl tady, zraněný a zranitelný, a Loraline uklidňovala a ošetřovala jeho protivníka. Zcela vysílený a zesláblý se ponořil do tmy, v koutku rtů cítil pachuť rozčarování.

Za svítání se Huc slastně protáhl. Usnul, i když se tomu bránil, a spal velice klidně. To posílilo jeho rozhodnutí. Když se cítí tak dobře, znamená to, že se dobře rozhodl. Alberie tu brzy bude.

Když zaslechl cvaknutí mechanismu, srdce v hrudi mu radostně poskočilo. Musí toho tolik udělat, aby se vykoupil. Ale úsměv mu ztuhl na rtech. Jen co Alberie překročila práh, zhroutila se mu před očima a na rameni jejího pláště prosakovala velká krvavá skvrna.

Philippus sebou trhl a probudil se s pocitem, že měl strašlivý sen. Když viděl Loralininu siluetu, byl rád, že to byl jen zlý sen.

„Loraline," zavolal něžně…

Ale když se na něj smutně podívala, bylo mu vše jasné. Ve vlasech měla ještě zaschlou krev a pramínky soli jí na tvářích vytvářely groteskní pavučinu.

Aby si byl jist, sjel pohledem na vlastní paže a zjistil, že jsou pokryty stejným černým blátem jako jeho noha.

Ležel zase na slamníku, ale teď neměl na břiše Loraline křičící: „Miluju tě.“ Přesto se na něj usmívala tím bledým úsměvem, kterým se člověk omlouvá za slova, která vzápětí vysloví.

„Bolí tě to?“ zeptala se.

Sklopil hlavu. Od bolesti, která mu svírala srdce, mu nemohla ulevit žádná mast. „Co se stalo, Loraline?“

Vzdychla a pohladila ho po čele a rozcuchaných vlasech.

„Myslela jsem, že to pochopí. Spletla jsem se. Miluju tě, Philippe, ale až se ti rány zahojí, musíš odejít a zapomenout na mě.“

Posadil se a tělem mu projel vztek.

„Bez tebe ne. Deset dní už pozoruju, jak žiješ, a ani jediný okamžik jsem o tobě nezapochyboval. Slíbila jsi mi, že necháš pána z Volloru svému osudu a budeš si žít svůj. Nedokážu si představit, že by to bylo jinde než po mém boku.“

„Nic nechápeš, miláčku. Nemám na vybranou. Patřím jí.“

„Ale komu, proboha?“ téměř vykřikl a chytil ji za ruku, aniž bral zřetel na svá poranění.

„Vlčici, šedé vlčici. To ona přivedla mou matku na tohle místo, chrání moji rodinu od chvíle, kdy jsem přišla na svět, to ona mě naučila řeči vlků. Je matka jich všech, poslouchají ji. Nikdy bych nevěřila, že se Cythar proti ní postaví. Přichází při každém úplňku a spí po mém boku. Patřím jí, Philippe.“

„To je absurdní. Je to jen zvíře.“

„Ne, matka vždycky říkala, že je z naší krve.“

„To není možné, Loraline.“

Její bolestný pohled se vnořil do jeho, jako by tam hledala zbytky zdravého rozumu, pak pohled sklopila,

pomalu se otočila a odhalila šíji, kterou jí zakrývaly dlouhé vlasy.

Philippus cítil, jak mu v žilách tuhne krev. Na dívčině krku uviděl hustý chomáč šedých chlupů široký na dva prsty. Ne, nechtěl věřit vlastním očím. Vlkodlaci existují jen v pohádkách!

„Všechny ženy z mé rodiny mají tohle znamení. Nevím proč, ale díky němu mám jistou moc. Rozumím řeči zvířat, umím rychle běhat, skákat výš než lidé, dokážu rozeznat vůni kořínků, které léčí…“

„Tohle všechno ses mohla naučit vedle své matky jako vlci. Mimetismus je běžná věc. Přizpůsobila ses prostředí, v kterém žiješ. To z tebe nedělá vězně. Dokázalas čelit své tetě, proč ne tomu zvířeti?“

„Teta se smířila s tím, že k tobě chovám důvěru, protože jsem jí lhala, tvrdila jsem, že se mi cítíš vděčný za život, který jsem ti zachránila. Stelphar mi nedala na vybranou. Jestli neodejdeš, zabije tě. Až se zlepší počasí, odvede tě do Thiersu. Najdeš tam koně, zásoby a zlato, aby si koupila tvé mlčení. Dává ti ještě pět úplňku. Jakmile se vrátí, musíme si dát sbohem.“

Philippus mlčel. Pět novoluní. Pět měsíců. Má před sebou pět měsíců, aby ji přesvědčil, že musí překonat své hloupé předsudky. Pět měsíců. Aby překonala svůj strach, své výčitky, aby jí dokázal svou lásku. Pět měsíců, aby se uzdravila.

„Miluj mě,“ zamumlal něžně.

Loraline k němu obrátila svůj krásný obličej plný bolesti, v očích se jí mihlo překvapení. Philippus se usmíval.

„Náš čas přijde,“ šeptal. „Nedopusťme, aby nám strach ze zítřka zkazil to, co prožíváme. Ve tvém těle chci zapomenout na své rány, v tvém dechu chci zapomenout

na hluk boje, v chuti tvých polibků chci utopit chuť krve. Je mi jedno, komu patříš, já od této chvíle patřím jen tobě.“

Vzlykla a vrhla se mu do náruče. Za okamžik už cítil její vášeň a touhu, její tvrdá ňadra se vztyčila pod náporem rozkoše.

Huc jemně položil Alberii na břicho a opatrně jí svlékl oblečení. Byla stále v bezvědomí a on narazil na její mlčení jako na zeď před svými otázkami. Rána byla podivná, ale on ji odhadl na první pohled, což v něm vyvolalo spoustu dalších otázek. Proč vlci zaútočili na jeho ženu? Několikrát mu tvrdila, že ji respektují, že ji téměř zbožňují.

Nechtěl nikoho rušit, a tak se sám vydal do jídelny, svařil vodu a vrátil se s nákladem plátěných obvazů. Byl rád, že dům ještě spí.

Tiše vešel do pokoje a našel manželku sedět na posteli s vyděšenýma očima, s rukama složenýma na nahých prsou. Vrhl se k ní, ve spěchu zakopl o práh, složil náklad k jejím nohám a s obavou se zeptal:

„Je ti dobře? Není to vážné zranění, ošetřím tě.“

Smutně na něj pohlédla:

„Nebyl jsi tady, když jsem se probrala. Myslela jsem…“

„Mýlila ses, Alberie, ale víc vinen jsem já. Už je s tím konec. Jsem tady. Jako předtím.“

Něžně ji políbil na čelo a pak začal čistit ránu. Nechtěl na ni naléhat. Dokáže čekat, dokud se mu nebude chtít svěřit. Nečekal dlouho:

„Nechápu, co se to stalo. Cythar na mě zaútočil. Poprvé. Loraline zasáhla, ale měla jsem pocit, že chce chránit jeho. S věkem začíná žárlit. Viděl, jak maličká

roste, a když tu teď její matka není, možná si myslí, že si musí označit teritorium.“

„Řekni své neteři pravdu.“

„Nikdy. Nechci, aby prožívala stejné trápení jako já.“

Znovu se rozhostilo ticho a on jí mezitím obvázal rameno. Když usedl vedle ní, zašeptala:

„Nikdy jsem se ještě necítila tak sama. Myslela jsem, že jsem tě ztratila.“

Jemně ji objal, aby jí nezpůsobil bolest. Celou noc strávil tím, že hledal slova, která mu náhle připadala samozřejmá.

„Jen já jsem za všechno odpovědný. Podívej se na mě, Alberie. Uchýlil jsem se ke lži, abych lépe přesvědčil sám sebe, že vinna jsi ty. Ne za události posledních měsíců, ale za to, že se mi odmítáš oddat. Přemýšlel jsem o tom, o důsledcích našich činů. Je mi to lhostejné. Už nemám majetek, ani titul, ani půdu. Co bych zanechal svým synům, kdybych nějaké měl? Ani bohatství, ani jméno, ani slávu. Moje linie může zmizet, nebudu toho litovat.“

„Mám v těle zvíře…“

„Přemůžu je, protože se ho nebojím…“

„A když budeme mít dítě?“

„Sama se rozhodneš. Podle vlastního srdce a duše. Ať už bude žít, nebo zemře, nebudu ti nic vyčítat. Společně přijmeme veškeré důsledky. Prosím, neodmítej mi právo milovat se se ženou, která v tobě je.“

„Nevím, jestli to dokážu…“

„Dáme si na čas. Celý můj život, pokud to bude potřeba.“

„A paní Antoinette?“

„Nechal jsem se oboudit. Chyběla jí láska. Mně taky. Víš přece, že Chazeronové vždycky dostanou to, co

chtějí. Musím jí dopřát čas, aby se ode mne osvobodila, nechci, aby tě zasáhl její hněv. Musíš mi věřit, Alberie.“

„Vždyť ji miluješ.“

„Ano, myslel jsem si to. Potřeboval jsem tu lásku. Spletl jsem se. Málem jsem tě ztratil. Odpusť mi.“

„Nejsi to ty, koho nenávidím, jsem to já.“

„Já vím. Je načase, aby to přestalo.“

Něžně hledal její rty. Neucukla. Ten večer ji její blízcí vyhnali, ztratila jejich podporu.

„Buď moje. Dnes v noci,“ šeptal Huc něžně.

Opatrně ji položil na přikrývku. Stále tiskla pevně ruce na svá nahá ňadra, aby je schovala. Něžně jí je zlíbal, pomalu přejížděl rty i prsty po jejích ústech, po krku, po hrdle, dokud nepřekonal její odpor, dokud se jí nezrychlil dech a nerozbušilo srdce. Když překonal její zábrany, zavřela oči, aby unikla před jeho rozsudkem.

„Jsi krásná,“ zašeptal.

Byl upřímný. Vzpomněl si na tvrdá a teplá ňadra Isabely, když držel znásilněnou dívenku v náručí. Jeho pohled byl najednou strašně cudný. Dnes si při pohledu na ňadra své ženy vybavil oblá a mléčně bílá ňadra Isabely. Něžně, vášnivě je políbil, i přes známky boje na její jemné pleti, i přes pach krve, který voda zcela nesmyla, po ní strašně toužil.

Alberie se nehýbala. Cítil, jak je napjatá touhou i strachem zároveň. V tichosti ji úplně svlékl. Jakmile jí občas pod dotekem jeho rukou projel třas, políbil ji a uklidňoval ji šeptaným „miluju tě“. Když byla nahá, také se tiše svlékl a doprovázel svůj čin polibky na stehna, která k sobě tiskla jako poslední útočiště.

Neotevřela oči, ale celé její tělo prozrazovalo její vzrušení silnější než strach.

„Podívej se na mě, Alberie, neutíkej před skutečností. Chci, aby ses konečně viděla mýma očima.“

„Nemůžu,“ zasténala a potřásla hlavou.

Po tváři jí stékala slza. Ale on na to odmítal brát ohled.

„Nikdy si tě nevezmu násilím. Nikdy. Důvěřuj mi. Důvěřuj sobě. Prosím tě. Otevři oči.“

Chvíli váhala, pak poslechla. Nahota jejího muže ji donutila, aby odvrátila hlavu a začervenala se. Pomalu vedl její zvlhlou ruku ke svému vztyčenému pohlaví a přiměl ji, aby je vzala do ruky.

„Vidíš, miláčku, jak moc po tobě toužím, jen a jen po tobě, tvé nabízející se tělo je dárkem pro mé oči a moje srdce. Nečervenej se proto, že jsi tak krásná, nestyd se ani se neboj. Moje tělo přijalo to tvé.“

Ztichl a jejich vzrušený dech se mísil s praskáním plamenů v krbu. Její prsty se pomalu sevřely kolem jeho pohlaví a on se nesnažil potlačit zasténání. Laskal rukou tělo milované bytosti a Alberie se pomalu uvolňovala. Znovu zavřela oči, ale už mu to nevadilo. Rozevřel jí svalnatá stehna a jeho ústa se prodrala dovnitř, i když jim bránila. Když pod jeho dotekem došla vrcholu, věděl, že vyhrál.

Pomalu se vrátil k jejím ústům, lehl si jí na břicho a jemně do ní vnikl, pátravě sledoval její tvář, zda nezahlédne sebemenší náznak bolesti. Ale žádný neviděl. Když se její boky přizpůsobily jeho pohybům, vášnivě propletl své prsty s jejími. Teprve poté, co je zaplavila vzájemná rozkoš, otevřela oči. Nevykřikla, ale téměř neslyšně vydechla: „Miluju tě.“

Alberie ještě spala, když Huc s lítostí opouštěl pokoj. Slunce už dávno vyšlo, po svém milostném zápolení totiž

tvrdě usnuli. Slíbil Françoisovi partii šachů, a ten se bude hrozně vztekat, že se ještě neobjevil. Mířil k pokoji rekonvalescenta, když potkal Antoinettu s ruční prací, kráčející za svými dvorními dámami.

„Hucu, drahoušku," vydechla místo pozdravu a něžně na něj pohlédla.

Huc se na ni usmál, ale krok nezvolnil. Chodby na Montguerlhe byly tmavé a studené. Pozdravil ji zdvořilým: „Přeju vám krásný den, paní Antoinetto," a pak přidal do kroku.

Antoinette mu položila dlaň na paži: „Utíkáte přede mnou, Hucu?"

„To ne, ale povinnost mě volá k vašemu manželovi," zalhal.

„Byla bych raději, kdybyste spěchal za mnou," zašeptala s lehkou výčitkou.

Huc pohladil ruku, která mu bránila v odchodu:

„Vede mě pouze opatrnost."

„Budete mě ještě milovat?"

„Brzy přijdu," ujistil ji a políbil jí ruku.

Vzápětí se vzdálil. Ozvěna kroků nebyla dost silná, aby nezaslechl poslední zašeptání své milenky:

„Máš mě ještě rád, Hucu de la Faye?"

Našel Françoise už oblečeného. Chtěl ho napomenout, ale příliš dobře znal svého pána, aby věděl, že si bude dělat, co bude chtít.

„Cítím se dnes velice dobře, mám velký hlad a dost síly, příteli," oznámil mu pán z Volloru, když Huc vešel do pokoje.

Ostatně to bylo vidět.

„Nejsi žádný lékař, tak mě ušetři těch pitomých šarlatánských zákazů. Potřebuju na vzduch a hodlám dojet až na Vollore.“

„Je příliš velká zima, dokonce i pro koně.“

„Přežil jsem v kožichu už jiné zimy. Jsem unavený, příteli Hucu, z toho pocitu ospalosti, který mě už dlouho pronásleduje. Volají mě mé pokusy a v téhle místnosti, nehodné mého postavení, se cítím jako vězeň. I tvá posádka spí v lepších postelích.“

„Vy víte, proč jste tady.“

„Teď už tvá opatření nemají smysl, protože s přičiněním ďábla mě tu okradl šikovný zloděj. Takže jak jsem řekl, pojedu a ty mě s několika muži doprovodíš.“

„Ta návštěva vás zklame. Kvůli zimě se práce opožďují. Už dávno jsem nezažil tak tuhou zimu.“

„Už dost, Hucu. Nemám nejmenší chuť poslouchat tvé námitky. Za hodinu odjíždíme. Už jsem vydal rozkazy, zatímco ty sis užíval s manželkou.“

Huc sklopil hlavu, bezděky v rozpacích.

„No tak, nečervenej se. V tomhle domě se mi všechno donese, ať už se mi to líbí, nebo ne. Tvoje žena je mladá a dobře stavěná, máš důvod se jí kořit.“

Huc se necítil ve své kůži. Za zdánlivou Françoisovou dobrosrdečností cítil hořkou ironii. V té záležitosti s Antoinettou byl velice diskrétní, a jeho manželka přesto všechno pochopila. Že by to bylo s Françoisem stejné?

François ho vzal kolem ramen a vedl ho na práh pokoje:

„Mám chuť na nějaké mládě a na Volloru je jedna velice sympatická maličká, s níž si hodlám užít, jen co vyřídíme jednu nepříjemnou záležitost. Připrav se se svými muži na cestu. Odjíždíme, Hucu.“

Tón byl suchý a velitelský. Huc se nutil do klidu a s úsměvem odcházel:

„Podle rozkazu, pane.“

Teď už rezolutně vešel do manželčina pokoje a srdce mu tlouklo. Ještě klidně spala. V životě ji neviděl tak klidnou, tak ženskou. Přesto ji vzbudil.

„Hucu,“ vydechla a spontánně mu ovinula paže kolem krku.

Ctnostně ji políbil na čelo a odtáhl se. Měl málo času.

„Miluji tě, Alberie, z celé duše tě miluju a tahle noc byla pro mě ze všech nejkrásnější, ale mám hrozný strach. Musím doprovodit Françoise na Vollore a můj instinkt mi říká, že ví o té záležitosti s Antoinettou.“

Alberie zbledla a přitáhla si pokrývku na bílá ňadra.

„Možná se z Volloru nevrátím, ale nepřijmu jeho trest, aniž se budu bránit. Mám strach, že se bude mstít na tobě. Pokud se tu už nebudu moct objevit, uteč. A pamatuj, že tě zbožňuju.“

„Nebojuj s ním, Hucu. Utečme spolu teď hned,“ prosila ho se slzami v očích. „Nechci se dožít nějaké katastrofy. Po téhle noci ne. Prosím tě.“

„Ne, už dlouho čekám na tuhle chvíli a zároveň se jí bojím. Jsem silnější než on. A jsem si jistý svými muži. Čekej, dokud se nevrátím. A dej na sebe pozor, lásko.“

Vášnivě ji objal. Její rty chutnaly po slzách jako dnes v noci, když se podvolila jeho rozkoši, ale teď to byla chuť bolesti. Odtáhl se od ní. Aby neslyšel její pláč, vzal si plášť a vyšel ven.

Chvíli poté už se čtyřmi muži a Françoisem de Chazeron projížděl kamennou bránou.

13.

Toho 20. listopadu 1515 za sebou François zavřel dveře své alchymistické dílny a Huc se cítil jako v pasti. Přesto uposlechl vyzvání svého pána, aby s ním šel do této zakázané místnosti. Stopy po výbuchu byly ještě viditelné na stěně vpravo, ale krb byl netknutý a studený.

„Kladl sis někdy otázku, nad čím tady asi tak můžu bádat, Hucu?“ začal François a strkal do kapsy klíč, kterým za nimi právě zamkl.

Celou cestu Huc mlčel, zčásti proto, že se jim v silném mraze srážel dech, a tak jeli se staženými kapucemi a zabaleni v teplých šálách, a zčásti proto, že mu to poskytlo čas připravit se na střetnutí s Françoisem. Jako voják uměl útočit, ale také organizovat vlastní obranu. François byl bystrý a inteligentní. Rozhodl se, že ho nechá mluvit.

„Předpokládám, že nad tím slavným kamenem mudrců,“ odpověděl bez vytáček.

„To jistě, ale ještě něco navíc.“

François přistoupil ke krbu a zapálil oheň. Třísky s praskotem vzplály a plameny vysoko vyšlehly. Bylo tu skoro stejně chladno jako venku a studeným krbem sem silně táhlo. Huc bez váhání a s rukama za zády přistoupil k ohništi. François rozhrábl pohrabáčem s dřevěnou rukojetí žhavé uhlíky. Viditelně ho těšilo roztloukat jím velké kusy uhlí a po částech je přisunovat do výhně.

„Prostřednictvím kamene mudrců touží alchymisté získat věčné mládí a samozřejmě taky zlato, spousty zlata. Já ovšem chci získat ještě víc. Chci moc. Absolutní,

totální. Tu nepřekonatelnou moc, kterou poskytuje nevyčerpatelné bohatství a nesmrtelnost. Nedokážeš si představit, jak opojné je vědomí, že nic a nikdo se proti tobě nemůže postavit, že se celý svět musí zhroutit k tvým nohám a lízat ti boty, i když riskuje, že ho při sebemenším znamení neposlušnosti rozšlapeš. Nenávidím neposlušnost. Ale ještě víc zradu.“

Rozhostilo se ticho. Huc se ani nepohnul. Teď si byl jist, že François ví. Přesto byli oba naprosto klidní. Pohrabáč se žhavil v plamenech a François od něj nedokázal odtrhnout pohled.

„Dobře jsi mi sloužil, Hucu. Někdy jsi nesouhlasil s mými činy, ale nikdy jsi se proti mně nevzbouřil. Samozřejmě jsi se oženil s tou dívkou. Měl jsi strach, že se jí zmocním, nebo ses cítil vinný za svou zbabělost, správce?“

„Jistě obojí. Přesto ji miluju,“ odpověděl Huc bez vytáček.

‚Ach, láska! Hloupá a směšná věc,“ ušklíbl se François. „V podstatě jsou mi důvody tvého výběru lhostejné. Byl jsi loajální, to jediné je důležité. Žízeň po moci je jako žízeň po víně, velitelská a vábivá. Pouhé pomyšlení přijít o sebemenší její část mě bolí, jako by mi rvali duši. Podívej se na mou ženu, podrobil jsem si ji a ona ke mně cítí úctu. A když se pod směšnou záminkou postaví proti mé vůli a já zároveň onemocním, jako by mě osud hodlal ponížit, omezit mě v mých choutkách. Představ si, Hucu, celou tu dobu nedělat nic jiného než přemýšlet, proč mi ta moc najednou uniká. Moje žena je v posteli dost nemožná. Probudil jsi ji trochu?“

„Myslím, že ano.“

„Dobrá. Máš dobrou pověst. Už můj otec si tě vážil. Bylo to před dítětem, nebo po dítěti?“

„Po něm.“

„Takže otec jsem já. To je dobrá věc. Půda Chazeronů potřebuje dědice. Ušetřím svou ženu, i když jsem přesvědčen, že tě svedla ona. Vím, že bys neriskoval se mi znelíbit.“

„Přesto za to nesu odpovědnost jen a jen já.“

„Dost, Hucu, řekl jsem, že ji ušetřím. Je zbytečné ji bránit. Musím ovšem potrestat tebe, a to mi vadí. Měl bych tě zabít, protože jsi mě urazil, ale dobře mi sloužíš. Bděl jsi nade mnou jako vlastní otec, a dokonce už dvakrát. Myslím, žes mi zachránil život. Toužil jsi po mé smrti, Hucu?“

„Pořád po ní toužím.“

François se znovu ušklíbl.

„Líbí se mi tvá upřímnost. Mám štěstí, že jsi zdrženlivý. Já bych na tvém místě neváhal, kdybych tě tolik nenáviděl. Já totiž nemiluju svou ženu natolik, abych tě nenáviděl, že sis ji vzal. Nenašel bych lepšího správce, než jsi ty. Jistě však souhlasíš, že si zasloužím zadostiučinění. Samozřejmě se už k mé ženě nepřiblížíš.“

„Jistěže ne.“

„Miluješ ji?“

„Ne.“

„Myslím, že ona tě ale miluje. Chci, aby se nedozvěděla o našem rozhovoru a abys ji odmítl. Pro ženu není nic horšího než mít pocit, že byla podvedena ve svých citech. Její neštěstí ji přiměje k poslušnosti. To je tedy vyřízeno. Až na to, že ti na oplátku musím vzít něco, co je ti nejdražší, abychom si byli kvit, že?“

„Nemám nic dražšího než svůj život.“

„Ale ano, Hucu de la Faye. Obětoval jsi pro ni život.“

Huc cítil, jak se ho bezděky zmocňuje vztek.

„Nedotýkejte se mé ženy,“ procedil skrze zuby.

François se krutě ušklíbl.

„Takže mám pravdu. Zemřel bys pro ni, že? Jako ten pitomec nožíř pro její sestru. To mi stačí ke spokojenosti, správce. Až nastane vhodná chvíle, vezmu si ji jako tu Isabelu, i když musím přiznat, že mě moc nevzrušuje.“

Huc zaťal pěsti a zuřivě se obrátil k Françoisovi. Ale François jeho vztek předvídal. Doruda rozpálený pohrabáč prosekl Hucovi tvář a poznamenal ji kouřící spáleninou.

Huc ucouvl a vykřikl bolestí a překvapením. François toho využil a vnořil mu pohrabáč do prsou. Huc padl na kolena, oči mu ztmavly a ztěžka dýchal. François ho chytil za vlasy a zdvihl mu obličej. Byl podivně klidný.

„Nezemřeš, Hucu de la Faye. Budeš mi dál sloužit, každý den, i když to budeš vědět. Pokud mě ještě jednou neposlechneš, bude mi patřit, slyšíš, a pak ji poznamenám jako tebe, aby si to celý kraj pamatoval.“

Prudkým gestem vytrhl špici zbrocenou krví a odhodil ji do žhavých uhlíků. Poté šel otevřít dveře.

„A teď táhni. Nejsem tak mírný jako ty, Hucu de la Faye, ať tě ošetří dole. Všichni vědí, proč jsi byl potrestán. Ach, skoro jsem zapomněl, pošli mi sem Romanu.“

Huc těžce vstal, kašlal a plival krev. Opřel se o zábradlí schodiště, dopřál si ten přepych obdařit svého kata nenávistným pohledem a poté se odpotácel po schodech s dlaní přitisknutou na probodnuté hrudi.

Když ho paní Clotilde uviděla, nepoložila jedinou otázku a Huc pochopil celý smysl Françoisových slov. Všichni věděli o jeho vztahu k Antoinettě. A on si myslel, jak není diskrétní…

François byl výborný šermíř. Bodl, kam bylo třeba, aby ho vyřadil z boje, a nezasáhl žádný životně důležitý orgán. Huc se cítil hrozně. Podcenil svého pána. François to od začátku věděl. Všechno. Četl v něm, v nich všech, jako v otevřené knize. Musí být skutečně perverzní, když si tolik let zahrával s jejich důvěrou. Alberie měla tisíckrát pravdu. To není člověk, dokonce ani zvíře. Na rozdíl od jeho ženy, jejíž smíšená krev nese potupné znamení, on je bestie. Odporná a odpudivá bestie.

Malá Romana spokojeně vyběhla po schodech. Byla pánova oblíbenkyně a z výše svých sedmnácti let jí to lichotilo. Přesto měl Huc pocit, že ji posílá na popraviště. Zoufale unavený ze své poddanosti nechal se zaťatými zuby Clotildu, aby ho obvázala.

Týž večer se vrátili na Montguerlhe, jako by se nic nestalo. Jen mokvající strup na hrudi prozrazoval střet správce a jeho pána, a když ho manželka upřímně objala, cítil se Huc bezděky nesmírně znechucený.

Neměl odvahu vyřídit jí Françoisovu hrozbu, spokojil se s tím, že ji ujistil o jeho shovívavosti. Alberie se změnila. Byla to jiná proměna než ta, co ji postihovala při každém úplňku. Byla vidět v každém jejím pohledu, už nehrbila ramena vždycky, když na ni manžel pohlédl. Tuhle noc si lehla nahá vedle něj a i přes rány, které je oba postihly, se k sobě něžně tiskli, i když se nemilovali.

Náhle si uvědomila, že na tuhle chvíli neustále čekala a snila o ní. Bylo to jako zjevení, jistě hloupá jistota, že s konečnou platností překonali zvíře v ní. Poprvé za svou smutnou existenci byla pouze ženou. Jen a jen ženou. A manžel, o němž si myslela, že ho ztratila, se usmíval, když ji tiskl k sobě.

„Dokážeš mi odpustit všechen ten ztracený čas?“ zeptala se ho, teď už si jistá jeho odpovědí.

„Potřeboval jsem ho i na to, abych tě dnes lépe miloval. Ať od téhle chvíle udělám cokoliv, věz, Alberie, že to dělám jen pro tebe a pro tvé štěstí,“ řekl jí.

Opájela se tím. Její rodina ji vyhnala, ale dnes večer to nebylo důležité. Možná to tak mělo být. Vlci už nejsou její rodina, Loraline jí nebyla určitě nikdy, ale chápala její štěstí. Už nebude trápit Philippa a svou neteř, slíbila si, že až do jara se nebude plést do jejich životů. Poté musejí všechno napravit. Slíbila to Isabele a dnešní události ji v jejím rozhodnutí utvrdily. Když už se nemusí bát, že ve prospěch své rivalky přijde o manžela, jakmile s příchodem lepšího počasí doprovodí Philippa k branám Auvergne, François de Chazeron zemře. Teprve pak bude svobodná, aby mohla bez obav milovat. Vydechla úlevou a usnula. Huc ji něžně pozoroval a pak se také ponořil do spánku poté, co potlačil záchvat kašle.

Françoisova hrozba se vznášela nad jeho novým štěstím, ale dnes večer na ni nebral zřetel. Přese všechno dobyl vítězství. Už se nemusí přetvařovat. François má pravdu. Aby uchránil svou ženu, je schopný všeho. Dokonce i zabít.

O několik dní později se François vrátil na Vollore, tentokrát se svými zavazadly. Když ho Antoinetta žádala, aby směla kvůli rostoucímu břichu, probíhajícím pracím, chladnu a nedostatku pohodlí zůstat na Montguerlhe, nebránil jí. Spokojil se s postranním pohledem na Huca, který zcela jasně naznačoval, že ať se stane cokoliv, on bude vědět.

Pán z Volloru znovu nabyl svého zdraví, své pýchy, svého cynismu, své krutosti a svých práv. Bez ohledu na

blížící se Vánoce odjel do zimy, protože nesnášel chudáky uprchlé na Montguerlhe a chtěl být sám s kamenem mudrců a svými pokusy. A všichni v pevnosti tyčící se jako hradba mezi jeho nestoudností a jejich nenávistí, ano, všichni pocítili úlevu.

„Musíte mi odpustit, paní Antoinetto," řekl Huc a hluboce se uklonil.

Nechala si ho přivést do pokoje ihned, jakmile její manžel projel bránou, aby mu skočila kolem krku a znovu pocítila jeho laskání a také aby zjistila původ ošklivé rány na jeho tváři. Povídalo se cosi o nějakém trestu. Bála se, že je to kvůli ní, ale to, že se k ní manžel choval jako obvykle, tyto zvěsti popíralo. Zavolala si svého milence. Ale Huc za ní nepřišel. Poslal páže s lakonickým vzkazem: „Setkám se s vámi, madame, ale ne ve vašem pokoji."

Byli tedy sami, jak si přála, ale stáli ve zbrojíme, kam za ním přišla hned po večeři. Zamkla dveře a vrhla se k němu, ale místo vášnivého polibku, v nějž doufala, ji políbil na čelo a elegantně se vyhnul jejímu objetí.

„Když žádáte odpuštění, mám se tedy čeho bát, viďte, Hucu?"

Ráda by se schoulila na židli, ale místnost byla zoufale prázdná, pokud člověk nebral v úvahu dřevěné police, na nichž ležely houfnice, kopí, šípy, kyje opatřené špičatými bodáky a další zbraně, dodávající stěnám kolem smutný válečnický kolorit.

„Poslouchám vás, Hucu. Vaše manželka přímo kvete štěstím, tak rozzářený obličej jsem u ní v životě neviděla, zatímco já ztratila svůj. Proč mám pocit, že to není náhoda?"

„Protože vám bych nedokázal lhát, paní Antoinetto. Je pravda, že vás mám rád, to vidíte v každém mém pohledu a cítíte v každém mém gestu, ale zároveň miluju svou manželku, i když se vám to může zdát podivné. Mé upřímné srdce nedokáže snést, abych vás obě zneužíval. Musím si vybrat. A vy máte manžela, paní, a ten manžel je můj pán.“

„Ještě nedávno vám to tolik nevadilo,“ namítla pobouřeně.

„Chtěl jsem věřit ve štěstí, které jste mi poskytovala, má paní. Odpovědí na to je znamení na mém čele. Ať chci nebo ne, nepatřím, bohužel, vám.“

Antoinette zbledla.

„On ví?“

„Tušení, má paní, je škodlivější a nebezpečnější než jistota. Připomněl mi, kterému z vás dvou musím sloužit, a má pravdu. Bojím se o vás, drahoušku, víc než o sebe. Dokud nosíte jeho dítě, chce nebrat zřetel na nejrůznější pomluvy. Pokud existují a potvrzují jeho obavy, až bude mít dědice, budete v jeho očích pouze důkazem jeho zneuctění.“

„Smrt by byla příjemnějším spojencem než muka, že musím žít bez vás.“

„Myslíte, že by mě ušetřil? Ušetřil mou rodinu? Rozhodl jsem se. Nedám vašemu choti argumenty pro naši smrt. Vy budete mít dítě, paní. Přeneste na ně tu lásku, do níž jsem dosud vkládal naději. Je jí hodno daleko víc než já. Milujte je jako to, které já nebudu nikdy mít, jako by bylo moje. Já vás budu milovat jeho prostřednictvím, ve jménu toho těla, které jste mi nabídla a jehož je spojencem.“

„Budu nucena stárnout bez lásky. Tolik jste mi dal, Hucu, tolik naučil. Nedokážu se spokojit s náhražkou rozkoše lhostejného manžela,“

„A přesto budete muset. Budete muset, má krásná, sladká, něžná Antoinetto.“

„Nepřežiju to.“

„Vaše úloha matky vám pomůže. Ted mě opusťte. Už nikdy nás nesmějí přistihnout o samotě.“

„Budu tě vždycky milovat, Hucu.“

„Tak se smiřte s osudem.“ V záblesku hrdosti zadržela slzy.

„Kdyby byl François zemřel, vybral by sis stejně?“ zeptala se a zamířila ke dveřím.

Nesnesla by jeho odpověď tváří v tvář.

„Nevím, Antoinetto. Ale snil jsem o vás, ano, ve chvíli bezstarostného štěstí jsem o vás snil.“

Chtěla tomu věřit. Přesvědčovala se o tom, aby se mohla opřít o něco krásného a opravdového. Pak jí to ale došlo. Pokud její manžel věděl, pak mu to donesli. Vzpomněla si na Alberiin nenávistný pohled upřený na Françoise. Kdo mohl snadněji než ona zradit jejich tajemství, aby se pomstil zároveň své soupeřce i Françoisovi? Musela za něco směnit Hucův život, jinak by o něj přišel. Ať je to jak chce, dostala to, co si přála. Získala zpět Huca de la Faye a její nové štěstí ospravedlňuje její podlý čin. Alberie je vinna. Při té myšlence se vzbouřila. Ve vhodné chvíli ji dokáže přinutit, aby za to zaplatila.

* * *

Toho 16. prosince 1515 Isabela poklesla v kolenou při půvabné pokloně, kterou ji naučila paní Rudegonda pro

případ, že se před ní objeví zákazník. A tohle byl opravdu nejkrásnější muž, jakého kdy na téhle zemi viděla.

„La Palice. Jsem nesmírně šťastná, že jste sem zavítal, příteli.“

Isabela vstala a Rudegonda se mezitím vrhla k příchozímu. Muž toho jména se elegantně uklonil a jednou rukou smekl, zatímco druhou položil na meč, který mu visel po boku.

„Dost poklonkování, drahoušku,“ okřikla ho se smíchem Rudegonda, „raději mě polibte na tvář, kterou vám nabízím.“

Upřímně se rozesmál a s neskrývaným potěšením poslechl. Isabela si uvědomovala, jak je při tomto setkání indiskrétní, ale za zády své nadřízené nedokázala odolat jeho azurově modrým očím. Kapitán královské gardy ji pobaveně pozoroval.

Rudegonda odstoupila od svého bývalého milence a s falešně světáckým výrazem, kterým zastírala potěšení z jeho doteku, na něj ukázala:

„Isabelo, dovolte, abych vám představila největší dítě štěstěny tohoto království, pana Jacquesa de Chabannes, pana z La Palice.“

Isabela málem znovu poklesla v pokloně, ale cosi zadrželo její gesto, snad ten přívětivý, prostý a upřímný obličej. Ostatně jako by odpovídal na její instinktivní zdrženlivost, La Palice řekl:

„Paní Isabela mě už tím nejrozkošnějším způsobem při mém diskrétním vpádu na toto místo přivítala.“

„No tak, vy nenapravitelný svůdníku,“ okřikla ho láskyplně Rudegonda, „zapomínáte, že chci být první, kdo se bude kochat vaším půvabem a kouzlem osobnosti? Přestaňte ve mně vzbuzovat žárlivost, příteli.“

Aniž tušila, jaké rozpaky cítí její podřízená, dodala poté vesele:

„Isabela je tu nová, ale je moc šikovná. Pomáhá mi v krámě od pondělka a já si denně k naší spolupráci blahopřeju. Zvykla jsem si jí svěřovat své zákazníky, ale vás se to netýká, vás chci jen pro sebe, drahoušku.“

La Palice vzal její hbitou ručku a něžně ji políbil:

„Jak bych mohl, má krásná přítelkyně, odmítnout tak rozkošné vyznání?“

„Nevěřte mu, Isabelo,“ dodala vesele Rudegonda a objala svého bývalého nápadníka. „Tenhle rošťák má pověst lamače ženských srdcí, ale je nesmírně milý. Pojďte tudy, pane, a svěřte se mi, co vás přivádí do Paříže, když je král v Miláně.“

„Nic vážného, ba právě naopak. Mám příjemné poslání připravit přepychové bydlení pro malíře, kterého náš dobrý král poznal v Itálii. Tenhle Leonardo da Vinci je neobyčejný talent a má obrovskou obrazotvornost. Vyrobil nevídaný div, který předvedl dvoru v Pavii. Jednalo se o lva. Ten lev otevřel tlamu před králem a zasypal ho květy lilie. Hned nato se rozkročil a vypudil květy tak tmavě modré, že nás všechny nadchly. Jakým kouzlem je dokázal tak vybarvit, je otázka, která nás od té doby pálí na rtech. Já ovšem silně podezírám sira Františka, že se víc zajímá o válečné vynálezy toho muže než o jeho bukolické sklony. Přiznávám, že mně připadá velice zajímavý. Tvrdí, že vyrobí kryté vozy a také velice účinné kanony, které se snadno převážejí, vystřelují lehké projektily a jejich dým dokáže vnést zmatek do řad nepřátel. Tvrdí, že tyhle válečné stroje jsou ve stadiu výzkumu a že potřebuje pouze finanční pomoc, aby dokázal jejich účinnost. Věřila byste, že ten muž nevymyslel nic menšího než létající stroj, který umožňuje,

aby se člověk vznesl jako pták? Bud je ten stařík blázen, nebo génius, a já tvrdím, že náš dobrý král by byl ještě větší blázen, kdyby se o tohoto chlapíka nezajímal.“

„Na mou věru,“ prohlásila Rudegonda, „když vidím vaše nadšení, musím se postavit na vaši stranu. Tím spíš, že mi poskytlo potěšení z vaší návštěvy.“

„Zradil bych vaše neutuchající přátelství, kdybych vás opomněl navštívit. Nepotřebujete teď nějaké peníze?“ dodal a významně ztišil hlas.

Přesto ne dost, aby to Isabela neslyšela. Dala se znovu do práce a měřila látku, kterou dostala dnes ráno, dřevěným metrem, ale při svých výpočtech měla bezděky uši nastražené a poslouchala rozhovor své zaměstnavatelky. Mezi ní a dvojicí tvořilo zástěnu pouze několik štůčků látky a závěs.

„Obchody jdou dobře,“ odpověděla Rudegonda stejně tiše, „ale vy víte, že pokud mám uspokojit osobu tak náročnou, jako je král, potřebuju ty nejjemnější a nejvzácnější látky. Jejich cena značně stoupla. Ale nechce se mi vás o něco žádat.“

„Sloužíte mi tím, že sloužíte králi, Rudegondo. Má náklonnost k vám přesahuje hranice obyčejného obchodu. Vezměte si to a použijte, jak nejlépe dovedete.“

„Ach, pane, vy jste ten nejgalantnější muž na tomto dvoře. Milujete mě pořád trochu?“

Isabela zaslechla jasný smích Jacquesa de Chabannes. Otočila hlavu k závěsu. Ve stínovém obrázku viděla, jak důstojník statnou švadlenu objal a vášnivě ji políbil.

„Vy o tom pochybujete, hlupáčku?“

Po chvíli se závěs rozhrnul a Isabela, s tvářemi v jednom ohni, skláněla nos ke svým číslům, aniž viděla jediné z nich. Jejich kroky došly až k ní.

„Zdržíte se dlouho?“ zeptala se ještě Rudegonda.

„Bohužel brzy odjíždím, doprovázím královnu Claude a regentku Louisu Savojskou. Máme dostihnout krále v Sisteronu kolem 13. ledna. Nemám tedy moc času, abych se vám mohl věnovat, ale věřte, že za nic na světě svou péči o vás nezanedbám.“

Po těchto slovech spiklenecky mrkl směrem k Isabele.

Rudegonda se smíchem prohlásila, že je ničema, a on rychle odcházel. Když za sebou v závanu studeného sněhu zavřel dveře, Rudegonda vzdychla a na tváři se jí rozhostil široký melancholický úsměv.

„Líbíte se mu, Isabelo,“ prohlásila a pohledem utkvěla na dveřích.

Isabela si uvědomila, jak se jí na štůčku látky třesou ruce: okamžitě je schovala, aby to šéfka neviděla. Ale ta se opírala o pult před Isabelou ponořená ve vlastní myšlenky.

„Už dávno jsem neviděla, že by v očích toho neznaboha zaplála taková jiskra. Taky jsem byla zdrojem něčeho podobného, ale to už je dávno, ano, strašně dávno. Stále se mi dvoří, ale ani on není hloupý. Láska je pryč, Isabelo, to je život. Už v něm miluju pouze vzpomínku na jeho laskání. Práce nahradila v mém srdci místo, které kdysi patřilo jemu. Jsem mu za mnoho vděčná, takže ničeho nelituju. Přátelství je často daleko vzácnější než zbytek. Brzy se vrátí. Ne kvůli mně. Kvůli vám.“

Otočila se k Isabele. V očích měla něžnou, téměř mateřskou moudrost, napadlo Isabelu, pokud to nebylo rozčarování. Ale tomu se jí nechtělo věřit. Rudegonda byla skutečně upřímný člověk. Ostatně ihned navázala:

„Neodmítejte ho, Isabelo, jestli se vám líbí. Prožijete s ním velké štěstí, a nic jiného vám jednomu ani druhému nepřeju.“

„Nevím, jestli…," začala Isabela, aby něco řekla, ale Rudegonda ji gestem zadržela:

„Dost řečí, nechme toho, drahoušku. Věřte mým zkušenostem. Bude se vám dvořit a vy podlehnete, protože nikdo v téhle zemi nedokáže odmítnout takového muže. Jiné bych řekla: nevěř mu, ale vám ne, neboť vím, viděla jsem to: už vás miluje. Využijte toho a budete tak šťastná a uctívaná, jako jsem před dávnými časy byla já."

Zvonek nad vstupními dveřmi se rozklinkal a škvírou mezi dveřmi sem pronikl ledový vítr. Vešla mohutná, směšně nastrojená dáma. Rudegonda se na Isabelu ušklíbla a vzápětí spěchala dámě vstříc.

Isabela se znovu sklonila nad svou látku. Příchod vévodkyně z Blois přerušil jejich rozhovor, ale ona nedokázala potlačit vzrušení. Neuměla si představit, že by ji kdy přitahoval jiný muž než Benoit, ani že by po Benoitovi přišel někdo jiný.

Od chvíle, co vkročila do krejčovství, už o panu de la Palice slyšela jednak od Rudegondy, jednak od dívek, kterým určitě neušlo nic ze scény, kterou diskrétně sledovaly z dílny za krámkem. Představovala si La Palice nejrůznějším způsobem podle toho, jak ho všechny imitovaly, ale najednou si uvědomila, že nic z toho neodpovídalo skutečnosti. Zaujal ji na první pohled, jako ještě nikdy nikdo, dokonce ani Benoit. Možná to byl důsledek jejího nového života? Netušila, ale musela si přiznat, že nikdy předtím ji nikdo tak nehýčkal, nevážil si jí a necítila se tak šťastná. Bertille a abbé o ni pečovali v Notre-Dame, Bubák a jeho banda ji hýčkali, a když Rudegonda zjistila, jak je šikovná, svěřila jí příjem návštěv v krámě a starost o dva zákazníky. Všechno se obracelo k lepšímu, i když byla krutá zima, která způsobovala omrzliny a dusivý kašel.

Často myslela na Alberii a Loraline. Především na Loraline. Představovala si, že François de Chazeron už nežije a její dcera teď čeká jen na jaro, aby mohla začít nový život. Slíbila si, že se k nim vrátí. Až bude hezky. Nebude samozřejmě snadné čelit otázkám mladé dívky, ale Isabela jí všechno vysvětlí a ona možná pochopí, nakolik potřebovala tuhle druhou šanci, tohle znovuzrození. Možná budou mít čas navázat spolu opravdový vztah, ona ji seznámí se svou novou existencí a svými novými přáteli.

Isabela se najednou přistihla, že jak se tak sklání nad látkou, usmívá se tím povědomým úsměvem svých klidných a bezpečných časů. A když se nad tím zamyslela, zjistila, že zájem pana de La Palice v tom také hraje roli…

14.

„Už dost, prosím, pane, nebo umřu,“ prosila ho Isabela a utírala si kapesníčkem lemovaným krajkami oči.

V koutku jejích rtů se rýsovaly podél rozesmátých úst jemné vrásky.

Pan de La Palice s nohou ležérně opřenou o kámen držel elegantně dlaň na jílci meče a s nelíčeným potěšením debatoval s Isabelou. Ta se smála a za ten spontánní smích by v tomhle nádherném okamžiku byl položil život.

„To snad ne, slečno, příliš se mě dotýká, že si děláte legraci z mých povídaček,“ tvrdil a komicky koulel očima.

Isabela se od něj odvrátila a už se nesnažila potlačit záchvaty smíchu, které jí zmítaly.

Už týden, od chvíle, kdy se octla ve společnosti Jacquesa de Chabannes, cítila, jak se jí znovu zmocňuje radostná nálada jejího dětství. Poté, co ji denně navštěvoval v krámě, si zvykl na její úsměv, na lehkou červeň na tvářích, když utkvěl znaleckým pohledem na jejím výstřihu. Isabela podléhala jeho kouzlu, zděšená a zároveň potěšená, bouřící se a vzápětí podléhající. Byl zároveň zábavný a srdečný, ale především trpělivý a uctivý.

Při každé své návštěvě ji rozmazloval, nosil jí sladkosti, vychvaloval její oblečení, její gesta, její zjev. Rudegonda ho naoko hubovala, vyčítala mu, že ji jako obvykle zanedbává, a co hůř, brání její podřízené v práci, což jí určitě způsobí finanční ztráty. La Palice se smál

hlubokým hlasem, pokračoval v dvojsmyslném rozhovoru, líbal ji na tvář a strkal jí minci mezi bujná ňadra. Rudegonda se horšila, zatímco doprovázel své gesto veselými poznámkami.

„Vidíte, paní krejčová, platím vám čas, o který vás připravuju, a abych vám vše vynahradil, objednávám u vás spodky a košili.“

Rudegonda schovávala peníze a brala mu míru, trvala na tom, aby mu Isabela měřila lýtka, pas a krk, a žertovala ohledně jejích rozpaků, když se prsty dotkla kůže nebo košile:

„Holčičko moje, musíte být odvážnější, nebo na nás tenhle krasavec zanevře. Hezky se naučte přijímat jeho poklony, nebo vám nepůjde práce od ruky.“

Přitiskla Isabeliny prsty na šlechticovu nohu.

„Jen přitlačte. Vidíte, že to není žádný čaroděj, pevně ho držte, a kdyby vás obtěžoval, píchněte ho špendlíkem.“

La Palice se smál, naoko pobouřeně sykl na švadlenu a prosil ji:

„Neposlouchejte ji, má co na srdci, to na jazyku. Její vinou jsem namouvěru víc popíchán špendlíky než mečem a to, jak jistě uznáte, nejsou moc lichotivá zranění…“

„Tak už mlčte, pane, nebo vám ještě zašiju ta vaše drzá ústa,“ odsekla Rudegonda.

Ten neustávající žertovný tón a spiklenectví nakonec překonaly Isabelinu mlčenlivost. Dosud netušila, jak dokáže být vtipná. Nakonec se smála s nimi a taky trefně odpovídala, protože na královském dvoře se nic jiného než galantní rozhovory nevedlo.

Jak se šití prádla Jacquesa de Chabannes chýlilo ke konci, Isabela utrousila sem tam slovo, sem tam pohled a vesele se rozesmála, až se nakonec úplně zapojila do hry a

už se při poznámkách krásného maršála nečervenala. Její tři přítelkyně z dílny, které se ujímaly ostatních zákazníků, již se tu během zkoušení objevili, se chopily každé příležitosti, aby večer probíraly změny, které se čím dál víc projevovaly na Isabelině tváři. Až do té míry, že ji jednou večer, když zavíraly krám, Françoise jemně objala a špitla jí do ucha:

„Štěstí je už úplně blízko, pokud neodmítneš znovu poznat lásku v objetí druhého."

Isabela zbledla. Když se rozloučila s přítelkyněmi a octla se sama v pokoji, uvědomila si, že je to pravda. Už nebylo pochyb, že miluje pana de La Palice, ale nedokázala si představit jeho ruce na svém těle. Věděla, že její přítelkyně udrží její tajemství: má se svěřit Rudegondě, má od sebe odstrčit toho muže, a chce se jí vůbec? Když si představila tělesnou lásku, viděla jen násilí, perverzitu, utrpení. Patnáct let se denně usilovně myla, znovu a znovu ze sebe smývala tu urážku. Neuvědomovala si to až od svého příjezdu do Paříže. Tady bylo všechno snadné, klidné, všechno ji hřálo na duši, u srdce a na těle.

V nádherných šatech, které nosila, se znovu naučila mít ráda samu sebe. Její něžné tělo hýčkané pohledy pana de La Palice znovu ožívalo. Bude schopná ve vhodném okamžiku zahladit jeho jizvy? Především tu viditelnou, kterou jí pan z Volloru vypálil žhavým železem na hrdlo.

Nakonec se svěřila cikánce Lilvii. To ona jí líčila, jak je sladké nechat se hýčkat milovanou bytostí, nakolik pohlazení zahání pochybnosti a upevňuje city, že se nemá bát toho, co cítí jako své nejintimnější tajemství.

Isabela si nakonec vyhnala tyto otázky z hlavy a den za dnem se učila, jak je sladké žít.

Večer si přišel La Palice vyzvednout balíček s hotovým prádlem. Smutně se usmíval.

„Bohužel se s vámi musím rozloučit, mé milé dámy. Povinnost mě volá ke králi. Odjíždím pozítří a nevím, na jak dlouho.“

* * *

Isabela cítila, jak se jí srdce sevřelo úzkostí. Přesto se donutila k úsměvu a ještě dřív než její šéfka zakoktala:

„Budete nám chybět, pane. Rychle se nám vraťte.“

Neviděla, jak si La Palice vyměnil chápavý pohled s Rudegondou, která se vytratila pod záminkou, že ji přepadl záchvat kašle. La Palice vzal Isabelu za ruku, která byla studená, protože z ní zmizela veškerá krev. Zvedla k němu mandlové oči a ani se nesnažila zakrýt svůj smutek.

„Neopovažuju se říct, má sladká Isabelo, jak dobře se cítím ve vaší společnosti. Ale vaše slova překonávají všechny mé zábrany. Zítra mám celý den volno, věnujte mi i svůj. Vsázím se, že jste ještě neviděla Paříž, dovolte mi, abych vám posloužil jako doprovod. Pak odjedu se srdcem plným vaší přítomnosti, méně smutný, protože obohacený o vzpomínku na tento výlet.“

Isabela cítila, jak jí poklesla kolena.

„Mám tady práci, pane.“

„Obejdu se bez vás, Isabelo. Pan de Chabannes má pravdu, pracujete, jíte a spíte, nic víc. Město je krásné a já vám dávám volno. Využijte toho,“ ozvala se jí Rudegonda za zády.

Isabela by byla nejraději zatleskala rukama jako malé dítě. Spokojila se ale pouhým „Díky, paní Rudegondo,“ k čemuž Jacques de Chabannes dodal:

„Přijdu pro vás v deset hodin sem.“

Pak odešel. Hodně rychle, aby nezměnila názor. Ve skutečnosti by ji byla Rudegonda nikdy nedovolila, aby odmítla, tím spíš, že všechny tři její přítelkyně se okamžitě seběhly a vrhly se jí kolem krku. Isabela se tedy poddala svému štěstí, zatímco ony začaly vybírat šaty, které by si měla toho výjimečného dne obléknout.

„Bez gardedámy! Chcete jít ven bez gardedámy! Ale Isabelo, to se ve vznešené společnosti nesluší," zvolala Bertille rozkročená na svých krátkých nožkách před Isabelou, pohodlně sedící v křesle svého pokoje.

Isabela ji zkoprněle pozorovala. Jak se může trpaslice starat o takové konvence, když u Dvora zázraků nic takového neexistuje.

„Ale já nepatřím do vznešené společnosti."

„Jenže on ano. Podívej, Isabelo, on se ti líbí, ty se líbíš jemu, to je jasné. Ale bude si tě vážit ještě víc, když budeš splňovat všechny jeho naděje, jistě zatím slabé, ale vysoko sahající. Chceš být jeho milenka, nebo partnerka?"

Isabela seděla s otevřenými ústy. Vůbec si tuhle otázku nekladla, protože se rozhodla, že si ji klást nebude.

„U všech čertů," zaklela Bertille a zakryla si ústa svýma buclatýma ručkama. „Kdyby Bubák věděl, že jsem tě nechala jít s tím maršálem bez gardedámy, zabil by mě, i když je to můj muž. Půjdu s tebou."

„Ale…"

„Žádné ale. Půjdu s tebou a zůstanu v ústraní, když to bude třeba, ale nikdo nebude moct říct, že jsi šla na svou první schůzku bez gardedámy."

„Je mi třicet," vykoktala konečně Isabela.

„Člověku může být třicet a být ještě mladá dívka," opáčila Bertille.

„Ve třiceti je dívka už stará panna. Půjdu sama, a jestli má Bubák strach, ať nás nechá diskrétně sledovat svými lidmi. A taky mu řekni, že pokud se na tebe bude zlobit, nepůjdu za kmotru vašemu dítěti, a je to.“

„Isabelo!“

Trpaslice vykulila oči, chvíli přešlapovala, a nakonec vzdychla tak, že by to pohnulo i mrtvým.

„A abbé Boussart? Co by tomu řekl abbé Boussart?“

„Nic, neřekne nic, protože mu to neprozradíš, to je vše. Prosím tě, Bertille! Podívej, jak jsem šťastná. Pořád mi opakuješ, že tady mám jen přátele, že se můj život na mě začne od zítřka usmívat, že štěstí je důvěra a sdílení… Nakonec jsem ti uvěřila. Pomoz mi znovu získat to, co jsem ztratila. A nerozčiluj mě.“

Trpaslice ještě chvíli váhala, pak Isabela rozevřela náruč a ona se do ní vrhla a položila bez zábran kulatou hlavu na břicho své přítelkyně.

„Bubákovi se to nebude líbit. To teda ne,“ mumlala. Ale druhý den ráno se zapojila do hry a ve skvělé náladě pomáhala Isabele s oblékáním.

Octli se na břehu Seiny pod azurovým nebem, na němž spiklenecky zářilo jasné slunce. Sníh se rozpouštěl pod kopyty koní. Pouze stromy lemující řeku si uchovávaly na holých větvích tu křehkou ozdobu, která sem tam tála v podobě malých hromádek u jejich nohou. Bylo poměrně chladno, ale Isabele to nevadilo. Znala bodání jiných, daleko smutnějších zim. Tahle už voněla jarem.

Břeh byl krásný, plný chodců a zelinářů. Chvíli kráčeli v tichosti podél něj. Isabela se ponořila do hluků a vůní velice odlišných od těch, které poznamenaly její dětství. Byl to jiný svět a Jacques ji nechal, aby si ho

vychutnávala, natahovala krk a uši, a spokojil se tím, že ji pozoroval vášnivým pohledem a neustále žertoval a vyprávěl jí nejrůznější historky jen proto, aby měl to potěšení slyšet její smích. Zastavili se u vozíku, kde na rozpáleném roštu pražil jakýsi stařík kaštany.

Isabela ho okamžitě poznala, viděla ho na Dvoře zázraků. Zatímco La Palice platil velkou porci, muž na ni spiklenecky mrkl. Bubák vyslyšel její prosbu a upozornil své lidi. Bez nějakého skutečného důvodu ji to potěšilo. Díky nim všem se cítila v bezpečí všude, kam se vrtla.

„Myslím, že je to nejkrásnější den mého života," přiznala se, když odcházeli od vozíku a ona vytáhla teplý kaštan z kornoutu, který jí Jacques koupil.

Posadili se na lavičku opírající se o strom, který skláněl své ledem obalené větve nad vodou.

La Palice jí začal vykládat další lechtivou historku. Za nimi, o několik metrů dál, byly slyšet kroky koní a skřípění kol kočárů na dlažbě. Ale Isabela slyšela jen svůj vlastní smích, jako by se mu podařilo prorazit si cestu od jejích nohou k rukám, od rukou k očím, od očí k ústům, jako by neustále promýval její nitro, které osud pošpinil.

Vstala a vysmrkala se, rozhodnutá, že se přestane dívat na La Palice, aby opanovala své nepotlačitelné veselí, a popošla až ke břehu. Okamžitě ji dohnal a lehce jí položil ruce na ramena, pevně ji objal a přinutil ji obrátit se tváří k němu. Isabela se ještě smála, a tak ho z ničeho nepodezírala. Octla se v jeho náručí, aniž vůbec pochopila, jak k tomu došlo. Zaslechla jeho teplý něžný hlas: „Miluju vás, Isabelo." Okamžik nato se bez výhrad podvolila zašeptané výzvě v tak něžném polibku, že měla pocit, že se nohama ani nedotýká země.

Když jí dovolil, aby znovu popadla dech, už se nesmála, jen stěží si vybavovala, že si někdy říkala jinak

než Isabela. Chtěla něco namítnout, ale zarazil ji lehkým polibkem. Ještě pevněji si ji přitiskl na svůj sametový oblek:

„Pst,“ řekl, „neodpovídejte, nic neříkejte. Dávám vám své vyznání, jako jste vy mně darovala své štěstí. Ať vás unáší, ať vás hýčká stejně jako já: čas patří vám, Isabelo. Jestli se máte jednoho dne stát mou, vrátíte mi ho a já budu opět celý. V tuto chvíli ho nechte, ať na vás čeká, nechte mě vás všemu naučit.“

Znovu ji políbil, ale tentokrát po tom toužila ona. Objala ho pažemi kolem krku a odevzdala se tomuto objetí bez ohledu na pohledy kolemjdoucích. Pak od ní něžně, téměř zarmouceně odstoupil, vzal ji pouze za ruku a vedl za sebou. Chvíli šli tiše ke kočáru, který na ně čekal na konci nábřeží, a jejich nová blízkost je téměř uváděla do rozpaků.

„Kam mě odvedete teď?“ zeptala se konečně Isabela, když došli ke schůdkům, jež vedly nahoru k povozům.

„Kam byste chtěla jít?“ zeptal se místo odpovědi.

„Nevím. Kamkoliv, nikam. Cítím se hloupě, nemám…“

Položil jí prst na ústa a smutně se usmál:

„Chcete se vrátit?“

Jenže Isabela neměla nejmenší chuť se vracet. Až příliš rychle namítla:

„Ne, ne, den teprve začal. Proč bych se měla chtít vracet?“

„Abyste se přede mnou chránila.“

Zastavila se nahoře na schodech, zatímco jim lokaj otevíral dvířka. Upřeně se na něj zahleděla, protože tón byl vážný. Byl vyvedený z míry, ale ona ještě víc.

„A měla bych, pane?“ zeptala se konečně, zatímco ji gestem vyzval, aby nastoupila do kočáru. Nechtěl překážet lidem v chůzi.

La Palice nechal lokaje zavřít za nimi dvířka, vylézt na jeho místo a popojet s koňmi o několik metrů. Kočár se zastavil v očekávání dalších rozkazů. Jacques jako by váhal. Vzal ji za ruce. Seděli naproti sobě v temném voze, jehož kožené záclony byly stažené, aby je chránily před chladem. Isabela byla klidná. Se svým vlčím instinktem věděla, že nelže.

„Musím vám něco říct, Isabelo. Zasloužím si pověst, která mě předchází, jsem svůdník, nechci zapírat, že mám hrozně rád ženy a lásku. Bezpochyby stejně tak jako válku. Je to pro mě něco jako hra. Chtěl jsem vás, přiznávám, svést, abych vás dostal do té postele, kde jsem už tolikrát sliboval nemožné. Pak bych odjel a vy byste na mě zapomněla, nebo taky ne. Jako všechny ostatní byste mě milovala a pak proklínala.“

Isabela měla pocit, že ho ta slova stojí strašnou námahu, i když ona je naprosto chápala. To všechno věděla, dokonce očekávala, že ji odvede k sobě. Netušila, jestli po tom touží, pouze si řekla, že o tom bude přemýšlet, až ta chvíle přijde. Věděla, cítila, že si ji nevezme násilím. Jen si chtěla dopřát šanci poznat i jiné pocity než ty, které jí ve vzpomínkách naháněly hrůzu.

„Je to zkušený muž,“ prohlásila Rudegonda, „žádná žena, a já na prvním místě, nepoznala větší rozkoš než v jeho náruči.“

Přesto ho Isabela pobídla, aby pokračoval: „Mluvte dál, pane.“

„Pravda je, že jsem vás nechtěl vidět jinou, než jsou ty ostatní. Protože vy jste jiná, Isabelo. Nedokázal bych říct, proč to tak je, ale je to tak. Když vás objímám, hrdý na to,

jak se mi vzdáváte, proklínám se, že jsem si vaše objetí už v duchu představoval. Nepůjdeme ke mně, ne proto, že bych nechtěl, ale proto, že vás miluju a chci vám to dokázat. Tak je to.“

Měl vlhké dlaně, cítila, že není ve své kůži. Ale ona taky ne. Naopak.

„Vaše upřímnost vás ctí, pane. Navíc vím, že jste upřímný. Lhala bych, kdybych zapírala, že k vám v srdci cítím totéž. Taky se vám s něčím svěřím. Abyste věděl, jakou k vám mám důvěru. Nečekám od vás nic a zároveň všechno. Znovu jste mi vrátil život. A proto vám navždy patřím.“

„Nevíte…“

„Mlčte, pane de La Palice. Je to pro ženu obtížné doznání, navíc vůči muži, jako jste vy. Kdyby tu nebylo tak šero, dokonce nevím, zda bych se vám dokázala přiznat se svou bolestí. Před tímto dnem jsem nepoznala muže. Stala jsem se vdovou v den své svatby, kdy mě jeden zlý a krutý muž znásilnil a ponížil.“

Slyšela, jak zuřivě zaskřípal zuby, a pocítila, jak se jeho prsty pevněji sevřely kolem jejích, které pořád ještě držel. Přesto pokračovala, ale slova už ji nebolela. Aspoň ne víc než obrazy, které se jí míhaly před očima.

„Znám z lásky pouze hrubost a rány muže, jenž mi ukradl štěstí a život. Stalo se to před patnácti lety. Můj smutek skončil. Díky vám jsem ten poslední týden měla pocit, že minulost je už za mnou. V duši mám mír a klid. Nabízíte mi, že mě budete respektovat, pane, to je víc, než v co jsem kdy doufala. Nevím, jestli bych byla schopná dnes s vámi vychutnat tělesnou rozkoš, ale věřte, že bych se o to pokusila, protože vás miluju tak, jak jsem, myslím, ještě nikdy nemilovala.“

Lehce se k němu přisunula a zabořila tvář do jeho hrudi. Něžně ji tak pár vteřin choval, pak rty hledal její čelo, objal ji kolem krku, prsty jí zajel pod hermelínový límec a nakonec se zmocnil jejích rtů s takovou vášní, že je oba úplně pohltila.

Pak se jí znovu vymanil z náručí:

„Vrátím se, jak nejdřív to bude možné, drahoušku. Znovu vás naučím, co je to láska. Budu brát v úvahu vaše zábrany, vy si zvyknete na ty mé. Při Bohu přísahám, že se budu snažit napravit to, co ten šílenec zničil. Ale nejdřív chci znát jeho jméno. Ať je to kdokoliv, je to mrtvý muž.“

„Už ho nechte být. Osud mě pomstil. Už jsem vám to řekla, pane. Teď jsem volná, můžu vás svobodně milovat.“

Vybuchl šťastným smíchem a lehce líbal tu tvář, která se na něj v polotmě usmívala, pak ho náhle něco napadlo a on vesele křikl na lokaje:

„Do královského paláce.“

Isabela překvapeně našpulila rty:

„Ale…“

„Znáte královnu Claude, Isabelo?“

„To ne, já…“

„Je to manželka našeho dobrého krále Františka. Stará se o dvůr, zatímco on válčí v Itálii, do té doby, než se vrátí. Palác v Cité je v tuto dobu poněkud smutný, dvůr je shromážděn kolem svého krále, ale já budu šťasten, když vás uvidí vedle mne. Jistě budete muset snést pohrdání některých mých bývalých milenek, ale to vás nesmí vyděsit. Nechci vás schovávat, Isabelo, jsem s vámi šťastný.“

„Nejsem si jistá, zda jsem připravená na setkání s těmito lidmi, pane,“ namítla Isabela, kterou tato vyhlídka trochu vyděsila.

„Po mém boku se nemáte čeho bát, věřte mi. Můžete se na mě spolehnout.“

„Dobře, pokud si myslíte, že je to nutné.“

„Umím číst mezi slovy, Isabelo. Vím, co se skrývá za právem nosit brnění. Šlechtický titul, který nemáte, po mém boku nebudete potřebovat. Nikdo si teď nedovolí hledat tajemství vašeho původu, když vás představím královně takovou, jakou vás vidím já.“

Isabela tiše přikývla. Jeho gesto ji dojalo, protože tušila jeho dosah. Přesedla si vedle něj a přivinula se k němu. Když jí něžně ovinul paže kolem ramen, přitiskla svou hlavu k jeho.

Ano, teď si tím byla jistá. Právě obrátila list.

15.

Jako by zima zastavila svůj dech na prahu úzkého průchodu, který vedl z lesa k podzemní jeskyni, jako by každá chvíle byla zároveň první i poslední. Něžný a teplý útulek daleko od neustálých útoků sněhové a deštivé vichřice.

Vlci opouštěli svůj úkryt pouze večer a potulovali se poblíž stezek pro jeleny a kozy podle neměnného rituálu. Přesto se často vraceli s prázdným břichem.

„Ještě jsem nezažila tak krutou zimu," prohlásila Loraline, když se v doprovodu Cythara vrátila z hubeného lovu s růžencem mrtvých ptáků navlečených na šňůrce u opasku.

Nacházela je často zmrzlé u pat stromů stejně jako malé hubené hlodavce, které zabila nouze.

Oba se dělili o potravu se zvířaty.

Philippovi se to líbilo. Každý den podle téhož rituálu je přivolávala stejným zvukem, čekala, až se rozesadí v kruhu kolem ní, a pak jim přidělovala jejich porci a oni se o ni ani nervali, ani nežádali víc. Vládla nad smečkou a Philippus v tom spatřoval cosi magického.

Jakmile mohl za pomoci hole chodit, využíval podzemní sál, který byl rozlehlejší, než by si byl myslel. Jedinou část před ním Cythar bránil. Jakmile se k ní přiblížil, starý vlk si lehl napříč prostorem a zavrčel. Philippus nenaléhal. Ostatně ani Loraline se tam nikdy neodvážila.

„V těch místech odpočívají matka a babička," svěřila mu, když zpozorovala Cytharovo chování. „Ani mně

nedovoluje vejít do téhle pohřební místnosti. Jako by se pokládal za strážce jejich ostatků. Respektuju jeho vůli. Když mi matka příliš chybí, nechám plamen svíčky hořet vzhůru k nebi. Jako by ji tam dostihla moje láska. Nepřibližuj se k jejich hrobu. Cythar ti neublíží, tím jsem si jistá, ale neměl bys ho dráždit.“

Philippus to přijal stejně, jako to přijala ona.

Ted už to byly tři měsíce, co takhle žil, a cítil se šťastnější než kdykoliv předtím. A taky zamilovanější. Víc o šedé vlčici nepromluvili. Už se neobjevila. Loraline to dojímalo: poprvé se musela obejít bez jejich setkání za úplňku. Philippus ji těšil, jak mohl. Učili se vzájemně.

Jeho rány se hojily díky mastem a lektvarům, které mu dávala. Občas měl dojem, že její vědění je ve srovnání s jeho znalostmi obrovské. To, co byla a představovala, dodávalo konkrétní smysl jeho hledání. Hledání, jehož jedinou pravdou byla láska.

V prvních dnech se v duchu ptal, jak bude schopen trávit čas, aniž se mu začne stýskat po denním světle, po všem, co kdysi vyplňovalo jeho každodenní existenci. Rychle zjistil, že ani pět novoluní nebude stačit na to, aby se obeznámil s fantastickými vědomostmi mladé dívky.

A pak přišlo to lednové ráno roku 1516. Ráno podobné všem ostatním. Philippus se na lůžku snažil jako každý den chovat velice tiše, aby ji neprobudil, protože byl vzhůru vždycky dřív než ona. Tentokrát ji však necítil vedle sebe. Otočil hlavu a zjistil, že tu není. Překvapilo ho to. Ne proto, že si zvykl na ten rituál, naopak, ale ta prázdnota ho najednou skoro zabolela. Vstal. Cythar klidně spal vedle jeho slamníku. Philippus se zaposlouchal. Vzdálený dávivý a křečovitý kašel prolomil ticho. Loraline zvracela. Vyskočil, zapálil pochodeň a šel po zvuku podél chodby, která se táhla vpravo od něj.

Věděl dobře, kam vede. K jakési prohlubni, na jejímž dně tekl pramínek vody. Sloužila jako latrína. Nedaleko, v druhé prohlubni, se mohl člověk vsedě omýt. Byla to jedna z přírodních záhad, kterou si Philippus pochvaloval od prvního dne. Voda tu nebyla dost čistá na pití, ale výborně sloužila ke svému účelu, a on si vzpomínal jen na málo míst, kde by podobný útulek byl tak pohodlný.

Loraline se skláněla nad potůčkem a tělo se jí otřásalo křečí. Jednou rukou si přidržovala dlouhé černé vlasy, druhou svírala kámen napravo, kterého se držela.

Philippus ještě cítil pnutí nahoře na stehně a v koleni, kde měl nohu obvázanou, ale už mohl chodit, i když trochu kulhal. Když přidal do kroku, aby došel až k ní, kousal se do rtu, tak ho noha najednou rozbolela. Nechtěl bolesti podlehnout a dotkl se Loralinina ramene právě ve chvíli, kdy ji zkroutila další křeč. Rád by poklekl vedle ní, ale ten pohyb jeho noha špatně snášela. Raději počkal, až nabere dech, a hladil ji po temeni a lopatkách, aby jí dodal odvahy.

„To nic není," zamumlala a narovnala se. „Vůbec nic."

Ale Philippus měl strach. Příliš dobře si vybavoval obtíže Françoise de Chazeron.

„Zkoušela jsi některý lék své matky?" zeptal se, když se Loraline sklonila a vzala do dlaně trochu chladné čisté vody, aby si omyla tvář.

„Ne," řekla s úsměvem, „Cítím se jen trochu unavená a jakoby nafouklá. Neměj starost, lásko moje."

Ale Philippus si všiml začínajícího zakulacování jejího břicha, které tolik miloval. V hlavě mu zavířilo. Tři měsíce. Tři měsíce se milovali zcela bez zábran. Byl šílený.

Něžně ji vzal za ruce, v ústech měl sucho.

„Musím tě prohlédnout. A to hned," nařídil jí.

„Pak budeš klidný?" zeptala se vážně.

„Ano, budu, pokud mi všechno řekneš."

„Co bych před tebou mohla skrývat, Philippe?" rozesmála se.

Bledost ustoupila a oči jí znovu zazářily. Philippus pochopil, že vůbec neví, čím se projevuje otěhotnění. Nechala se odvést do jeskyně a uložit na matraci. Když jí rozevřel stehna, vzdychla rozkoší, ale on se spokojil s rychlým lékařským dotekem.

„Už? To bylo velice příjemné," vzdychla.

Ale Philippus neměl náladu na žerty. Sedl si vedle ní, cítil zároveň štěstí a panický strach:

„Jsi těhotná, Loraline."

Otevřela ústa, ale nevyšel z nich jediný zvuk. Překvapeně se usmívala. Následovalo dlouhé ticho: Loraline zamrkala, jako by se najednou probudila ze sna.

„Chceš říct, že tam, v mém břiše, je malý Philippus?" zamumlala.

Přikývl. Vrhla se mu kolem krku a rozplakala se.

„Ach, Philippe, jsem šťastná, tak šťastná."

Když kolem ní ovinul paže, uvědomil si, že je také šťastný.

„Teď už bez tebe nemůžu odejít."

Počkal několik dní, než jí oznámil své rozhodnutí, aby si stačila zvyknout na myšlenku, že bude mít dítě. Změnila se, smála se pro nic za nic, držela břicho hrdě před sebou, obcházela vlky, kladla jejich tlapy na své tělo a sdělovala jim, že se brzy budou starat o děťátko. Byla dojemná, odzbrojující, ale Philippus se nenechal obměkčit.

Karty byly rozdány. Kdyby to bylo třeba, zabil by šedou vlčici vlastníma rukama. Byl schopný všeho. Probděl několik nocí a přemýšlel, co by měl udělat po uplynutí těch pěti měsíců. Teď už to věděl. Neopustí Loraline. To, co k ní cítí, je daleko víc než láska. Je ztělesněním všech těch chvil, v nichž hledá nemožné, nadpřirozené, nepostižitelné. Jako by celou svou bytostí držela neviditelnou nit, která vede k jednomu jedinému cíli – dovést ho k ní.

Loraline se tvářila, že neslyší. Hrála si dál s Cytharem. Opakoval to trochu hlasitěji, rozhodnut hlas ještě zvýšit, aby nemohla dělat hluchou.

„Ted už bez tebe nemůžu odejít."

Už nic jiného nepotřeboval. Hodila klacek, který držela v ruce, a poslala Cythara ho hledat. Pak se posadila na hlinitou zem k jeho nohám jako kterýkoliv z jejích vlků, zvedla k Philippovi velké zelené oči, v nichž se zračila stejná samozřejmost, která jí také najednou došla.

„Už jsme o tom mluvili. Nemám na to právo."

Snažila se mluvit pevným hlasem, ale Philippus věděl, že klidná není.

„To bylo předtím. Předtím, než jsi nosila naše dítě."

Mluvil něžně. Nechtěl ji trápit. Rád by si k ní přisedl na zem, ale nemohl. Ještě nebyl úplně pánem svých pohybů a nebyl tak pružný jako ona. Musel se spokojit s tou nepohodlnou pozicí na židličce u těžkého stolu. Dodávalo mu to jakousi nadřazenost, která mu vadila. Ale Loraline se vysmívala konvencím, žádnou neuznávala.

„Jsem pořád žena-vlčice. A ta bytůstka z toho žije, Philippe."

Rozpřáhla náruč a zahrnula do toho gesta jeskyni a její obyvatele.

„Jsou moje rodina, je to můj domov. Stelphar má pravdu. Tady je mé místo.“

„Ne, to ti jen vštípili, ale není to pravda. Nežádám, abys to opustila, miluju tě takovou, jaká jsi, ale zasloužíš si poznat svět, jeho krásu, jeho bohatství, všechno, co tady nemáš.“

Smutně se rozesmála.

„Ty myslíš, že mi chybí bohatství, Philippe? Přesto ti mohu nabídnout ten svět, který tě tolik přitahuje, když budu chtít. Jsem naivní ve věcech lásky, ale ne pokud jde o nenávist a utrpení. Ošklivost tvého světa je větší než jeho krása. Vím to, viděla jsem to v očích své matky a babičky. Tady jsem v bezpečí, s nimi. Zůstaň i ty. Můžu přesvědčit Stelphar,“ vydechla nakonec.

Philippus cítil, jak se mu podlamují nohy. Nehodlal zůstat. Ne doopravdy. Žili mimo čas, mimo všechno. Stačilo mu to pro tuto chvíli, protože se necítil ještě úplně zdravý, protože Loraline mu vše nahrazovala, ale věděl, že se nedokáže spokojit s tímhle krtčím životem. A navíc tu byl jeho otec, jenž s ním počítal a spoléhal se na něj, byli tu všichni jeho stávající a budoucí pacienti, kteří budou vděční za jeho zázračné vědění. Mohl lidstvu hodně přinést. Věděl to. Mohli se o to podělit s Loraline tím, že založí rodinu, že jí dá své jméno. Skutečné jméno, opravdovou identitu ve světě, který si jí bude vážit, který bude umět naslouchat, když mu bude předávat trochu ze svých znalostí o anatomii zvířat. Nemůže to všechno nechat zaniknout, nemůže odmítnout nádherný osud, který se jim nabízí. A také jejich dítěti.

Pokusil se jí to vysvětlit, ale slova mu připadala prázdná, vycházela jen z jeho vlastního uvažování. Nakonec pochopil, že pro ni nemají smysl. A pak vstala.

Čím víc se zaplétal do svého nesmyslného vysvětlování, tím víc se uzavírala do sebe.

„Pojď," řekla. „Něco ti ukážu."

Kráčeli mlčky, osvětleni pouze pochodní, kterou Loraline pevně držela v ruce. Zatímco se nořili do útrob země, Philippus se nesnažil přerušit ticho. Zvuk jejich kroků se ozvěnou odrážel od okolních skal, rušený pouze skřípěním drápů Cythara, který je následoval.

„Vlci nejsou věční. Už jsou staří. Co ti zbude potom?" zamumlal neobratně do jejích kroků.

Jedinou její odpovědí bylo, že zaťala zuby i pěsti. Chvíli si říkal, že ho možná někde opustí nebo uvězní, ale vzápětí si tu myšlenku vyhnal z hlavy. Důvěřoval jí, protože ho milovala. Skutečně milovala.

Chvíli postupovali ve výparech sirovodíku, ale dýchalo se mu lehce: skoro necítil únavu v noze, které ulevoval berlí. Místy musel sklonit hlavu nebo se protáhnout mezi dvěma skalisky po stranách a zatáhnout břicho, ale byl by přísahal, že jako ostatní podzemní chodby na Montguerlhe byla i tato vytvořena lidskou rukou.

Konečně došli do slepé uličky.

„Počkej tady," řekla stroze.

Nehýbal se, ale uchopil Cythara za obojek, protože se chtěl vrhnout za svou paní. Vlk si sedl vedle jeho berly. S ním vždycky najde cestu zpátky. Pomalu se objevilo slabé světlo za skálou, která vyčnívala nad otvorem v průrvě, kam chtěl vklouznout.

Konečně se Loraline znovu objevila a mávla na něj. Pustil tedy Cythara bez ohledu na to, že mu v dlani zůstalo pár šedých chlupů, a postoupil k otvoru. To, co zahlédl v té místnůstce, mu vzalo dech. Vodopád zlata.

Stály tam baňaté hliněné nádoby plné zlata a drahých kamenů. V životě nic podobného neviděl. Nikdy. Na každé z nich bylo vytesáno znamení.

„Jak jistě vidíš," vysvětlovala hořce Loraline, „můžu si venku koupit vše, co nemám tady. Ano, všechno, kromě štěstí, které mi dáváš."

Při posledních slovech se jí zachvěl hlas. Pochopil, že zadržuje slzy.

Nevěděl, co na to říct. Měl strach, že tohle všechno je jen výsledek nějakého lupu, ale zároveň si říkal, že by dívka potřebovala celá staletí na to, aby shromáždila podobný poklad.

„Vyprávěj," hlesl konečně a vzal z nádoby hrst zlatých mincí, které nechal protékat mezi prsty. „Je to důležité?"

„Všechno, co mi umožní ti porozumět a ještě víc tě milovat, je důležité."

„To je dlouhé vyprávění, Philippe."

Aby trochu ulevil zraněné noze, usedl na hromadu zlatých mincí. Ta se pod jeho vahou sesula a několik mincí se s cinkotem skutálelo mezi nádoby na zem.

Loraline se opřela o stěnu lesknoucí se vlhkem. Znala dobře to místo, a tak jim před sestupem přehodila přes ramena husté kožichy.

„Několikrát jsem jako dítě viděla svou matku vcházet do chodby, ale nesměla jsem ji doprovázet. Když se vracela, nesla vždycky kněžskou čepičku plnou zlatého kovu a dávala ho tetě Alberii. Časem, protože jsem neúmyslně slídila kolem, jsem pochopila, že abbé z Moutieru, Antoine de Colonges, měnil tetě tyhle čepičky za peníze, aby mohla zásobovat matku a babičku, když byla tuhá zima. Nikdy nepřišel až sem. Vím, že podzemí vede až do kláštera, ale nedokázala jsem průchod najít.

Byl bys překvapen, jaký labyrint se skrývá v těchto horách.“

„Proč tvá matka nosila zlato, aby měla peníze, když v tomhle sále…“

Nedořekl větu. Bylo to zřejmé. Loraline pokračovala:

„Tohle je příliš staré. Použít je by znamenalo potvrdit jednu legendu. Stovky lidí to tu prohledávaly. Pochopila jsem to později. Nedlouho před svou smrtí mě sem matka zavedla a všechno mi vyprávěla. V roce 1369 Karel V. roztrhal smlouvu z Brétigny, která přenechávala Eduardu III., anglickému králi, celý jihovýchod a část severu Francie. Stoletá válka vrcholila, francouzský král znovu dobýval jedno za druhým francouzská města, přenechaná nepříteli. V tu chvíli pán Thiersu zkřížil cestu skupině anglických utečenců, kteří ho chtěli podříznout. Výměnou za svůj život jim nabídl nedobytný azyl v Montguerlhe pro jejich rodiny a majetek. Takže se usadili v pevnosti, ale nikdy nevěřili tomuto pánovi, který je mohl kdykoliv vydat Francouzům. Rozkopali tedy zeď uvnitř zámku a vytvořili tam spoustu chodeb. Během let budovali nové kamenné hradby, a tak vytvořili obrovský podzemní labyrint. Spousta jejich krajanů sem ukryla svůj majetek, nebo přinejmenším to, co dokázali na svém útěku zachránit. V tomhle podzemí pro ně tajně pracovalo mnoho velice dobře placených nožířů. Měli tady všechno, co si jen mohli přát, a zbraně, které tu vyráběli, sloužily v nelítostném boji mezi Anglií a Francií.

A pak přišlo to, co muselo přijít. Pán Thiersu si moc dobře všiml, že nejlepší místní nožíři velice zbohatli. Pokusil se jednoho donutit, aby mluvil, ale ten při mučení zemřel dřív, než stačil něco prozradit. Ostatní dostali strach a přešli se svými rodinami pod ochranu Angličanů. Pán Thiersu, Hermand de Montreal, se rozhněval a žádal

výměnou za své mlčení zlato. Podle svého názoru ho ale nedostal dost. Našel si spojence a sehnal jed, který dal svým hostům, kteří se stali krajně nežádoucími i proto, že on sám vlastně zradil francouzskou korunu, neboť je skrýval. Když zbyly na Montguerlhe jen samé mrtvoly, začal hledat zlato, obrátil zámek vzhůru nohama, ale marně. Nakonec uvěřil, že všechno zlato bylo spotřebováno při výrobě mečů, ale žádný nožíř už nežil, aby jeho teorii potvrdil. Dal tajně pohřbít těla a zničil všechny dokumenty, které mohly svědčit proti němu.“

„Když to nikdo neví, tak jak to, že tvá rodina…,“ začal Philippus.

„Na Montguerlhe sloužila jedna žena jako pradlena. Když jednou skládala prádlo v komoře, zahlédla muže, který zrovna vcházel do podzemí. Měla zemřít s ostatními, ale náhoda tomu chtěla, že v tu vražednou noc nebyla na zámku, neboť ošetřovala umírající matku. Den nato se dozvěděla, že zámek byl zdevastován epidemií. Zděšeně běžela za abbém z Moutieru, aby ji prohlédl. Místo toho jí abbé položil několik otázek a musela mu slíbit, že nikdy neprozradí, že sloužila na Montguerlhe. Pochopila, že se tam stalo něco strašlivého, a aby do toho nebyla zapletena, tvrdila, že o činnosti hostů na zámku nic neví. Ta žena byla má příbuzná. O něco později se rozšířily fámy, že všichni zemřeli na jakousi děsivou nemoc a dlouhé měsíce se po chodbách Montguerlhe ozývaly kroky těch, kdo zoufale hledali zlato. Nechala se rok nato tehdejším správcem znovu najmout do služby, a tak mohla tajně prověřit ten mechanismus. A po mnoha pokusech našla nakonec poklad má babička. Všechny legendy mají základ ve skutečnosti, Philippe. Ale tohle zlato stejně jako vlci patří hoře. Můžeš mi zaručit, že ve tvém světě zaujmu důležitější místo, než mám tady?“

„Zlato není k ničemu, pokud se neutrácí," prohlásil Philippus, aby se vyhnul přímé odpovědi.

„Mám tady všechno, co si přeju. Než jsem tě poznala, měla jsem v sobě strašnou prázdnotu. Pokud se rozhodneš odejít, tohle dítě ji zaplní."

„Mám dva měsíce na to, abych tě přesvědčil, neboť ať říkáš, co chceš, Loraline de Chazeron," po těch slovech sebou cukla, „myslím, že to, co ti bude podle mě chybět pro tohle dítě, je jméno. Jméno jeho otce, a to já vám mohu oběma dát. Jsem chudý, to je pravda, ale daleko bohatší než ty, pokud jde o identitu a titul. A láska, kterou k tobě cítím, má v mých očích větší cenu než všechny ty tvé falešné důvody pro to, že nechceš čelit vnějšímu světu."

Chvíli myslel, že se rozpláče, ale ovládla se. Její pohled ztvrdl při vzpomínce na otevřenou ránu, kterou úmyslně otevřel. Pak se její tvář uvolnila a znovu se objevil úsměv:

„Dobře," řekla. „Máme oba dvě novoluní na to, abychom si vybrali svůj osud. Pak tě Stelphar doprovodí k bráně města a ty se vrátíš domů, aby sis vyřídil své záležitosti. Vrátíš se, abys mi pomohl přivést dítě na svět, a znovu si o tom všem promluvíme. Čtyři měsíce nám v našich starostech a samotě rychle utečou. Budeme daleko silnější, abychom si dokázali vybrat a nelitovali toho. Vyhovuje ti to, Philippe?"

„Vyhovuje."

Přistoupila k němu, stoupla si na špičky a svým pohybem shodila dalších několik mincí. Nabídla mu rty k polibku. Její muškátová vůně divošky ho přiváděla k šílenství, objal ji a přitáhl k sobě. Za cinkotu mincí se skáceli dozadu, padli na jednu z nádob, která se pod jejich dotekem převrátila a její nádherný obsah se na ně vysypal.

Dlouho tak zůstali spojení v bláznivém smíchu, jediným gestem odehnali ten neurčitý strach z neznáma, který vede na křižovatku cest.

„Miluju tě, Loraline," řekl nakonec Philippus a prohrábl jí dlouhé vlasy, v nichž se třpytily zlaté mince.

„Taky tě miluju. Kéž na mě nikdy nezapomeneš."

Daleko odsud v městečku Saint-Rémy-de-Provence Michel de Nostre-Dame probíral postavení hvězd týkající se jeho přítele, jehož náčrt měl před sebou, a nervózně si kousal rty. Už měsíce se mu před očima znovu a znovu objevovala prchavá vidina jeho přítele zoufale křičícího mezi vlky v hořícím lese.

16.

„Vyprávěj mi o své matce,“ pobídl ji Philippus. Najednou si uvědomil, že ona byla duší té jeskyně, důvodem hlubokého sepětí Loraline s tímto místem. Během těch pěti novoluní se ve skutečnosti nesnažil poznat Isabelu, a najednou to strašně potřeboval.

„Jak jsem rostla, moje představy o ní se měnily,“ odpověděla Loraline. „Moc se nepamatuju na tělesný kontakt s ní, teprve později jsem se dozvěděla, že mě nekojila ona, ale vlčice, která právě vrhla mláďata. Cythar a já jsme se vlastně narodili několik hodin po sobě, a proto jsme si zřejmě tak blízcí. Živilo nás stejné tělo, spali jsme přituleni k sobě. Rostl vedle mě, se mnou. V té době matka často plakala, letmo se mi vybavují obrazy zhroucené rozcuchané ženy, která se celé dny koupala a třela si tělo mechem. Někdy až do krve. O mě se starala babička. Žila s námi a já jsem víc znala něhu jejího náručí než náručí matčina.

Pomalu se mnou matka začala mluvit, nejčastěji dost tvrdě, ale já měla pocit, že vzala na vědomí mou existenci. Běhala jsem po lese s ní a s babičkou, sbíraly jsme bobule, byliny, houby. Upozorňovala mě na ty, které byly jedovaté. Když jsem se zranila a plakala jsem, spěchala mi na pomoc.

Pokud to zranění nebylo vážné, posměšně se ušklíbala a říkala, že se musím naučit trpět tiše.

Vzpomínám si, jak jsem jednou, musely mi být tak čtyři pět let, uvízla ve skalní průrvě a zlomila si nohu.

Slyšela, jak naříkám. Nemohla jsem vstát. Byla strašně bledá. Běhala kolem mě, rukama si drásala tvář, pak se zastavila, vzala mě do náručí a odnesla mě do jeskyně. Myslím, že v té chvíli se změnila. Přestala jsem plakat. Objala jsem ji rukama kolem krku a slyšela jsem, jak jí tluče srdce jako bubínek. Babička tam nebyla. Tiše mě ošetřila. Bolelo mě to, protože mi dala kosti do správné polohy, ale jako by mě její starostlivost, její náhlá něha uspávala, a tak jsem nekřičela.

‚To je dobře, dcerunko, jsi statečná,' řekla a smutně se usmála. A to bylo taky poprvé, kdy mě nazvala dcerou.

Byla jsem ještě příliš malá, abych pochopila, co jí táhlo hlavou, k čemu v jejím životě došlo. Celý můj svět byl omezen na tuhle místnost, nevěděla jsem nic o tom, co je venku, a ještě míň, že existují jiní lidé, jiné bytosti. Ale přesto se něco změnilo. Matka mě už neodstrkovala, když jsem jí skotačila na klíně, když jsem ji brala za ruku. A tak to pokračovalo. Myslím, že jsem si ji v těch měsících ochočila. Víc se usmívala, a někdy se dokonce s babičkou vesele rozesmály.

Jednou jsem šla za ní do vedlejší místnosti, i když mi to zakázala. Ten pohled mě zděsil. Vešla jsem a začala křičet. Poprvé jsem tehdy viděla mrtvolu. Mrtvolu malého chlapce: beztvarý chuchvalec. Matka vyšla zpoza závěsu s nožem v ruce. Byla celá zakrvácená.

Ucouvla jsem a narazila na babičku. Znovu jsem vykřikla, ale její hlas mě uklidňoval a ona mě vzala do náručí. Matka ke mně přistoupila poté, co odložila nůž vedle mrtvolky na stole.

‚Našla jsem ho v kopcích,' řekla mi, ‚ale nezabili ho vlci, Loraline, ani já. Nechci, aby ses tu procházela sama, slyšíš, v kraji nahoře se pohybuje ďábel, velice zlý člověk. To on zabil a pitval toho chlapečka, jestli se o

tobě dozví, zabije tě taky. Teď ale pojď, nesmíš mít strach ze smrti, učí nás dobrým věcem, které pomáhají živým.'

Dovolila jsem, aby mě svou zakrvácenou dlaní vzala za ruku. Znovu vzala nůž a otevřela mrtvé tělíčko. Když vyndávala z rozříznutého těla jeden orgán za druhým, trochu jsem ucouvla, ale už jsem neměla strach. Zdála se překvapená a potěšená svými objevy. Nakonec jsem v rohu místnosti usnula. Probudila jsem se ráno na svém slamníku. Matka plakala v náručí mé babičky.

‚Zaplatí za to, Isabelo, věř mi. François de Chazeron za to zaplatí.'

To bylo poprvé, co jsem slyšela to jméno, ale pochopila jsem, že on je to monstrum shora. V tu chvíli mě nenapadlo, že je to taky můj otec.

Matka strávila dlouhé dny nad mrtvolou, zapisovala si svá zjištění na pergamen a ukládala si vzorky. Už jsem podobné věci viděla v jiném sešitě svázaném konopnými šňůrkami. Matka nakreslila na první stránce vlka. Babička mi vysvětlila, že Cytharovu matku pitvala a prohlížela moje matka jako první. Chtěla zjistit, jak by mohla vlkům pomoct, až budou nemocní nebo zranění. A díky svým pokusům pak mohla napravit moji zlomenou nohu.

Byla jsem na ni strašně pyšná. Sbírala vzorky květin a bylin celé roky, poté připravovala nejrůznější masti a roztoky.

Jednou ráno přivedla babička tetu Alberii. Matka se s ní dlouho objímala. Pak si tiše povídaly, ale já několikrát zaslechla jméno Françoise de Chazeron. Pak teta Alberie řekla, že ji Huc de la Faye ochrání. To mě uklidnilo. Pokud se někdo tomu monstru postaví, nic neriskuju. Teta Alberie nás navštěvovala často a tehdy se matka smála, brala mě na klín a hrála si se mnou. To ji pak teta Alberie sledovala přísným pohledem.

Později babička umřela a matka znovu zavřela pohřební místnost. Ona i teta Alberie dlouho naříkaly. Já ne. ‚Smrt ti nemusí nahánět strach,' řekla má matka, a tak jsem neměla strach. Bolest přijde při uvědomění si ztráty, a já jsem nic takového necítila. Protože mi babička chyběla, ptala jsem se, kdy se vrátí. Teta Alberie mi to vysvětlila o několik měsíců později. Teprve pak jsem trpěla.

V té době se matka znovu změnila. Teta Alberie při každé návštěvě hodně plakala, pod očima měla fialové kruhy. Jednou jsem se jí zeptala, jestli jí ten přízrak shora taky ublížil. Její pohled ztvrdl a nařídila mi, abych si nadzvedla vlasy. Položila prst na hrst chlupů, které mi tam rostly, a dřív, než mi odpověděla, se ušklíbla:

‚To monstrum je ve mně, Loraline, je v nás všech.'

Ucouvla jsem a utekla jsem se schovat. Matka na svou sestru zvýšila hlas:

‚Nikdy, slyšíš. Nikdy před tou malou.'

Jednoho dne se bude muset dozvědět, kdo je,' odpověděla teta Alberie.

Zacpala jsem si uši. Najednou jsem měla strach, aniž jsem uměla vysvětlit proč, jako bych tušila něco strašlivého, a pak zasáhl Cythar, zamručel, postavil se mezi ně. Odmlčely se a obrátily se zděšeně ke mně, skryté za skaliskem. Matka ke mně přistoupila, sundala mi ruce z uší a ujišťovala mě:

Teta Alberie je zvláštní bytost,' zašeptala, ‚ale nikdy ti neublíží.'

Právě v té době se poprvé objevila Stelphar. Matka mi říkala, že se vrátí při každém úplňku, že nás bude hlídat a že díky ní se nikdy nebudeme muset ničeho bát.

Čas plynul. Matka se stále snažila proniknout do tajemství přírody, jako by na tom závisel celý její život.

Věnovala tomu veškerý svůj čas, veškerou energii. Zjistila jsem, že v horách jsou další mrtvoly, ale matka je už nikdy nepřinesla. Po každém ze svých pochmurných objevů se zavírala ve svém kutlochu, zakazovala mi za ní chodit. Slyšela jsem ji plakat, někdy křičela ze spaní. Nakonec jsem pochopila, že jí to monstrum ublížilo, jí a Benoitovi, o němž často mluvila s tetou Alberií.

V poslední době byla nějaká divná. Myslím, že cítila, že umře. Sedávala stranou, neodháněla mě, když jsem za ní přišla, ale odvracela hlavu a nakonec se vždycky vymluvila, že má nějakou práci. A pak řekla tu strašnou větu, jednou ráno, předtím, než zemřela. A můj život i já se otřásly v základech, protože se to monstrum z kraje nahoře najednou stalo mým otcem, když už jsem neměla matku.“

Philippus ji sevřel do náručí. Ještě jednou se vášnivě pomilovali, přestože už měla pěkně kulaté bříško.

Venku duben nalil první pupence a vzduch byl plný vůně divokých květin probuzených jarním oteplením. Zima byla zapomenuta, v polích a v lese znovu začínal život. Jedné noci za úplňku vešla Stelphar do jeskyně. Philippus chtěl zasáhnout, ale Loralinin pohled mu v tom zabránil. Nechtěl ji tady nechat v tomhle stavu.

„Teta Alberie mě bude chránit. Vrať se v červnu, společně pomůžeme dítěti na svět. Jdi.“

Dlouze se políbili, ale ona ho nedoprovodila podzemní chodbou. Šedá vlčice šla první, Cythar poslední. Philippus kráčel mezi nimi a cítil, jak se mu s každým krokem život vzdaluje.

Vynořili se na volném prostranství za oltářem malého kostelíka. Společně vyšli ven. Philippus si vryl do paměti jeho název vytesaný na kamenném průčelí: Saint-Jehan-

du-Passet. Tyčil se na kopci. Ve světle úplňku uviděl mulu, která na něj čekala, uvázaná ke stromu. Na bocích jí visely dva vaky. V jednom našel jídlo, v druhém zlato. Obrátil se k vlčici a podíval se jí přímo do očí:

„Nevěřím na vlkodlaky, Stelphar, a zároveň vím, kdo jsi. Jedině smrt by mi zabránila vrátit se pro svou ženu a dítě."

Odvázal vak a hodil ho k nohám nehybně stojící vlčice:

„Dnes večer jsem tvou vinou nejubožejší ze všech poutníků a všechno zlato světa na tom nemůže nic změnit. Velice brzy se znovu setkáme."

Vsedl na mulu a bez ohlédnutí ji popohnal. Zaslechl jen Cytharovo zavytí, které ho doprovázelo. Vlk stejně jako on plakal.

Philippus spěchal kupředu. Večer před spaním ho bolela noha. Protože odmítl zlato, vyhýbal se hostincům, zastavoval se v ubytovnách, kde se představoval jako poutník vracející se z Compostelly. Vousy a vlasy mu narostly, a tak vypadal jako poněkud šílený poustevník, jemuž křesťanská pohostinnost nemohla nic odepřít.

Spěchal, aby byl co nejdřív u své rodiny ve Švýcarsku. Nevěděl, zda jeho otec ví, že zmizel. Najednou si dělal starost, že se o něj bojí, nevěděl, zda je zdráv: dělal si starost o něj, aby si nemusel dělat starost o ni. Říkal si, že se bude snažit zjistit, kde se může usadit, zařídit si hnízdečko, kde bude jeho dítě šťastně vyrůstat. Tato jistota odháněla jeho smutek, chvílemi byl dokonce šťastný, i když při probuzení jeho prsty každé ráno zoufale nahmataly jen prázdno a jeho tělo bylo ještě plné smyslné touhy po ztracených dotecích.

Isabela se třásla. Od hlavy k patě. S malými přestávkami. Jezdil jí mráz po těle, nedokázala se ovládnout a bylo to velice nepříjemné.

Na všechno se připravila. Počítala každý den od Jacquesova odjezdu, čekala na příjezd pošty.

Pan de La Palice jí hodně psal o dvoru a králi, k němuž měl velice blízko. Líčil jí jejich cestu, setkání Františka s manželkou a matkou, psal o Marseille, kde zůstali několik dní a kde pro ně uspořádali velkou bitvu s pomeranči, jíž se František a jeho dvůr nadšeně zúčastnili. Pak zhlédli flotilu galér a poté obdivovali podivné jednorohé zvíře, jehož záda pokrýval silný krunýř jako u želv, zvíře, které transportovali přes Marseille do Říma jako dar Manuela I. Portugalského pro papeže Lva X.

Isabela se vpíjela do jeho dopisů. Předčítala úryvky z nich svým přítelkyním, přeskakovala se zrudlou tváří pasáže, kde jí Jacques skládal poklony a ujišťoval ji, že se mu po ní stýská daleko víc než po kterékoliv předtím. Cítila, jak jeho obdiv k ní roste den ode dne a jak se zajímá o její práci, s níž byla Rudegonda nanejvýš spokojená, jak ho zajímá osud jejích přátel, jejichž náklonnost pro ni byla přístavem klidu a jistoty.

V této atmosféře se konečně cítila bezstarostná a začala žít vlastním životem, takže opustila svůj pokojík v Notre-Dame a najala si malý byt sousedící s krámkem v Prádelní ulici. Bertille u ní zůstala ve službě a Isabela se jí za to dobře odměnila. Ostatně kromě její mzdy jí zlato z Montguerlhe zajišťovalo patřičnou rentu, kterou vydávala za vdovský důchod, a La Palice pro ni získal královské jmenování šičkou prádla. A protože vzbuzovala všeobecné sympatie, nikoho ani nenapadlo, že se za touto vznešenou dámou skrývá divoška, která žila od svých patnácti let mezi vlky.

Dveře krámku se dokořán otevřely a dovnitř vtrhl jarní vítr. Na prahu s veselým úsměvem stál Jacques de Chabannes. Isabela cítila, jak se jí podlamují nohy. Poklesla v hluboké úkloně a on ji s rukou bez rukavice zdvihl. Vášnivě ji políbil do dlaně a pohled mu žnul:

„Vaše nepřítomnost, paní, byla pro mě trvalou a hlubokou ranou. Život mi utíkal mezi prsty. Málem jsem z toho umřel. Konečně jsem tady."

Ovládla se, aby se mu nevrhla kolem krku: jakmile začalo být hezké počasí, chodilo do krámku víc zákazníků a teď tam právě stály dvě krásné ženy. La Palice je zdvořile pozdravil. Isabela cítila, jak se jich dotklo, že jim věnuje tak malou pozornost, a pocítila žárlivé bodnutí. Nepatřily také mezi jeho bývalé milenky? Neriskuje, že rozšíří jejich řady, když podlehne svému instinktu a své nové touze po milování? Tyto ženy byly vdané a bylo známkou dobrého vychování, aby měly milence. Ostatně celá Paříž dobře znala králův temperament: panovník toleroval velice volné mravy, aby ospravedlnil vlastní morálku.

Isabela byla vdova, což jí zajišťovalo jistou úctu – daleko větší než paní Rudegondě, která byla mnohými pokládána za kurtizánu, i když ji všichni navštěvovali. Dokáže však tomu všemu čelit, pokud nebude mít úspěch, pokud bude znovu opuštěna?

Když odešla domů se slibem, že se zítra sejdou, vrátily se jí všechny vzpomínky a s nimi i otázky a pochybnosti. Bertille jí masírovala záda a ona se přitom snažila potlačit svůj třas v koupeli z meduňky a máty.

„Jestli tě zajímá můj názor, Iso, tak já si myslím, že se bojíš," oznámila jí chůva, která už dávno znala celou její minulost. „Zítra se octneš v jeho posteli a to tě děsí, protože nevíš, jak budeš reagovat na jeho laskání. Jenže ty

se nemusíš bát lásky, Iso. On tě miluje, viděla jsem mu to na očích. Navíc Lilvia přečetla tvou budoucnost v popelu. Budete spolu šťastni, dokud vás smrt nerozdělí.“

„No právě, Bertille. Kdy přijde a vezme mi znovu muže, kterého miluju?“

„To Lilvia neví, ale viděla tě stárnout po jeho boku. To by ti mělo stačit, aby ses uklidnila. Jednoho dne zemřeme všichni, Iso. Nesmíme zapomínat žít ze strachu, že umřeme nebo ztratíme toho, koho milujeme. To je hloupé, a ty nejsi žádná hlupačka.“

„Máš pravdu, Bertille, tisíckrát pravdu. Je tak citlivý, tak pozorný.“

„Tak si s ním nezahrávej.“ Bertille ji právě balila do osušky, když na vstupní dveře kdosi zabouchal.

„Kdo to může být v tuhle hodinu?“ zabručela Bertille a běžela po dřevěném schodišti, které vedlo do přízemí.

Isabela si třela paže, po nichž stékaly jemné kapičky vody, když se udýchaná Bertille znovu objevila zbrocená potem, jak utíkala po schodech. Byla rozčilená a svírala pěsti.

„Porod,“ křičela, „už je to tu, musím tam běžet. Lilvia na mě čeká.“

Isabela cítila, jak jí bouchá srdce v hrudi a její obavy mizí. Lilvia rodí.

„Pomoz mi s oblékáním,“ křikla vesele. „Jdu s tebou.“

Chvíli poté běžely Prádelní ulicí ke Dvoru zázraků, kde Bubák chodil sem tam v podzemní místnosti kostela, nehty okousané až do masa. Isabela pomáhala Lilvii celou noc, použila všechno to, co se naučila, aby zmírnila její bolesti, dávala jí obklady, masírovala ji, užívala masti, které vyrobila pro tuto příležitost. Bertille držela cikánku za ruku a trpěla spolu s ní. Člověk by řekl, že rodí

společně. Ráno, když dítě vykřiklo, se obě matky něžně objaly a políbily. Byl to pěkný vlasatý chlapeček normálního vzrůstu, kterému daly jednohlasně jméno François-Constant.

Když směl Bubák vejít do pokoje, utrápený celonočními výkřiky, rozplakal se. A Isabela si s bolestí uvědomila, jak jí chybělo tohle štěstí otce, beroucího poprvé do náručí své dítě.

Opustila je k ránu a slíbila, že se zítra vrátí ke křtu miminka, jehož byla kmotrou. Dneska měla co na práci. To narození ukončilo její poslední pochybnosti, poslední obavy. I ona má ještě čas začít znovu. Se vším. Včetně mateřství.

Když kočár Jacquesa de Chabannes ten večer 13. dubna 1516 zastavil přede dveřmi, byla připravená, nastrojená, učesaná a čerstvě navoněná. Jacques ji vášnivě políbil a ona mu stejně vášnivě jeho polibek vrátila.

„Chyběl jste mi, pane," vydechla se rty na jeho ústech.

„Miluju vás, Isabelo," odpověděl jedním dechem.

Něžně si ji přitáhl a Isabela na jeho těle mohla cítit, jak moc po ní touží.

„Vzpomínáte si na ten rozhovor," zašeptala mu do ucha, „který jsme spolu vedli před vaším odjezdem?"

„Vzpomínám."

„Myslím, že jsem nikdy nebyla tak připravená. „Jste si tím jistá? Budu na vás čekat tak dlouho, jak bude třeba."

„Pošlete svůj vůz zpátky, pane, u mě nás nebude nikdo obtěžovat."

Odtáhl se od ní, uviděl její úsměv a její rozhodnost. Pak na pár vteřin odešel, aby propustil sluhu. Když se vrátil, Isabela za ním zastrčila zástrčku.

„Teď jste můj vězeň, pane," oznámila mu žertem.

„Na celý život, ať mě Bůh už nikdy nezavře do strašlivějšího vězení.“

Znovu ji přitáhl k sobě.

„Vy se chvějete.“

„Určitě dokážete ty poslední zábrany překonat.“

„Z lásky k vám zničím každého nepřítele, který by vám chtěl bránit, abyste byla šťastná.“

„Musíte mě všechno znovu naučit,“ zašeptala a on ji políbil na šíji.

Neodpověděl, ale jeho zkušené prsty rozvazovaly tkaničky jejího živůtku, aniž si uvědomovala, že se trochu odtáhl. O chvíli později byla nahá v tlumeném světle za těžkými závěsy, které je oddělovaly od ulice. V jeho pohledu se cítila krásná, a zatímco ji v náručí unášel po schodech do jejího pokoje, jako by ožívala, jako by ta předchozí Isabela nikdy neexistovala a zůstala jen ta nová, znovuzrozená. Skutečně a definitivně krásná Isabela.

Philippus dorazil do Švýcarska v květnu 1516. Byl rád, když zjistil, že jeho mlčení nikoho nevyděsilo, neboť zima byla drsná na obou stranách Alp. Dozvěděl se všechno, o čem nevěděl: že francouzský král František podepsal smlouvu zajišťující neutralitu Švýcarska v konfliktech týkajících se Francie, že politici obou zemí zajistili obchodní dohodu, že je tu spousta nemocných a že jsou všichni rádi, že je tu. Vyprávěl jim o svých cestách, šťastný, že se octl skutečně doma, před hořícím krbem, že může pod otcovým shovívavým pohledem vychutnat vydatná jídla rodinné kuchařky. Pak se rozhovořil o ní, vylíčil, že je dcerou uherského nožíře a švadleny. Že je to nejkrásnější a nejmilejší žena, že je šíleně zamilovaný a chce se s ní oženit, neboť měl tu

odvahu ji přesvědčit, aby ho milovala, a že ji ostudně zneuctil.

Otec ho přerušil:

„A proč tě v tom případě nedoprovází?“

„Nechal jsem ji v péči její rodiny, abych tu uspořádal své záležitosti a oznámil vám novinky. Je už těhotná a nechce riskovat potrat. Odjedu, jak to bude možné, a tam se ožením.“

„Jaké jí otec dává věno?“ zeptal se.

Philippus se nadechl a sklonil nos do talíře.

„Je bohužel sirotek a poměrně chudá. Její jediné věno bude to dítě, ale já to přijímám a nežádám nic jiného.“

Otec odevzdaně vzdychl a usmál se na syna. Jistě to nebylo to, v co pro něj doufal, ale byl to poctivý a velkorysý muž a věděl, že nic nemá větší cenu než upřímná a sdílená láska.

Dojedli v přátelské atmosféře a Philippus rychle zapomněl na svou lež. Nejdůležitější bylo, že ji vášnivě miluje.

„Proč jsi se s ní neoženil, než ses vrátil domů?“ zeptal se ho otec později, když si nalili likér.

„Je to vznešená duše, otče. Trvala na tom, že musíte souhlasit, protože se bála, že se vám znelíbí, a souhlasila s tím, že jí k umlčení zlých jazyků stačí můj slib před svědky.“

„Ano, to je poctivé. Kdybys mi to chtěl později vysvětlit nějak jinak, určitě tě znovu vyslechnu.“

Philippus polkl. Otec se na něj spiklenecky usmál. Přesto dodal:

„Je to jediný důvod, který znám, otče.“

„Takže zůstaňme u něho. Jen si pamatuj, že nevezmu zpět své požehnání, i když mi budeš chtít říct něco dalšího. Dobrou noc, synu.“

„Dobrou noc, otče.“

Philippus zůstal sám se svým rozhodnutím. Věděl, že se na svého otce může spolehnout, ale tohle tajemství patřilo Loraline. Nestyděl se za to, čím je, to ne, ale prostě si říkal, že se jí bude lépe žít, když nikdo nebude vědět o jejích osudových ranách.

Tu noc spal špatně. Lůžko bylo měkké, teplé, pohodlné. Snil o něm dva dlouhé roky – o téhle matraci ze silné vlny, o těch přikrývkách, které voněly jeho dětstvím, o vůních jeho starého města, o pravidelném dechu psa, který oslavil jeho návrat šťastným poštěkáváním. Najednou si uvědomil, že už nic nedrží pohromadě. Jeho tělo bylo zvyklé na náhodné slamníky, na vůni sušených bylin, které zanechávaly na jemné Loralinině pokožce ráno vůni sena. Když se stokrát otočil sem a tam na tomhle příliš měkkém loži, nakonec usnul zabalený v pokrývce na zemi, čelo mezi tlapkami starého psa, který ho nechtěl opustit.

Během měsíce zařídil mnoho věcí. Aby si udělal jméno, souhlasil otec s tím, že mu přenechá část vlastní klientely, která záhy zjistila, že je velice schopný, a rozšířila pověst o jeho umění. Philippus věděl, že to nebude stačit, že se bude muset osamostatnit a že zpočátku nebude mít dost pacientů, ale uvědomoval si, že má velké štěstí: jeho otec byl známý a vážený a všichni si ho cenili.

Po dlouhém hledání našel pohodlný dům v sousedním městě Villachu a byl šťastný, že dostal půjčku, aby se mohl zařídit.

Přesto čím víc se blížil k cíli, který si vytyčil, tím hůř v noci spal. Dav lidí a hluk mu působily bolení hlavy, klábosení pacientů ho znervózňovalo. Bezděky se snažil,

jak jen mohl, uniknout do okolního lesa, naslouchal každému zvuku s tajnou nadějí, že se octne tváří v tvář toulajícímu se vlkovi. Pokaždé, když je slyšel výt u okna svého pokoje, které nechal otevřené, nastražil uši a spěchal se nadýchnout z plných plic divoké vůně noci. Ať se jakkoliv přesvědčoval o výhodách okolního světa, nemohl popřít nesmazatelnou stopu, kterou v něm zanechalo těch pět měsíců samoty s ní.

Občas si usilovně vybavoval Loralininu tvář přitisknutou k jeho, zoufale hledal v hluku města pravidelný dech vlků jako hymnus ticha.

„Nakonec se přizpůsobím, zapomenu," přesvědčoval se ze všech sil, prudce zavíral okno a pohodlně se schoulil v posteli. Ale čím víc dny plynuly, tím víc se mu stýskalo po tom, co opustil. Představoval si tu ženu, svou ženu, když pil léčivý odvar v salonu nějaké dámy, hubený a vyhaslý, s pohledem ztraceným ve vlastní lítosti, která nakonec ovládla všechno. Jeho jistota se zachvívala.

Když usoudil, že už vnesl dost pořádku do svého života, aby mohl začít s ní, vydal se znovu na cestu, pevný ve svém rozhodnutí, s tajnou nadějí, že ho odmítne následovat a dokáže ho přesvědčit, aby zůstal. Tam. Po jejím boku. I když věděl, že ani jeden, ani druhý už nikdy nebudou na svém místě.

17.

„Chazeron se včera vrátil na Montguerlhe, měl starost o manželku, kterou do této chvíle zanedbával. Porod se blíží, Loraline, musíme začít jednat," prohlásila Alberie a uhodila pěstí do stolu.

„Jsem moc tlustá, teto, nevím, jestli to zvládnu," vymlouvala se Loraline, ale věděla, že jí teta nenaletí.

„Máš poslední možnost pomstít svou matku. Ten tvůj doktor se brzy vrátí, slíbil ti to, a já vím, že bude držet slovo. Vidím, že se ti po něm stýská."

Ve skutečnosti Loraline od chvíle, kdy Philippus odešel, nedokázala přesvědčit samu sebe, že tu není. Bezděky hlídala jeho krok, natahovala uši pokaždé, když Cythar vztyčil slechy. Hladila si vzduté břicho jako příslib. Ale čas ji tížil. Tím spíš, že ke konci zimy zemřeli dva staří vlci. Vydali se ze všech sil, když se snažili čelit zimě a hladu. Věděla, že Philippus má pravdu. Ani Cythar nebude žít věčně. Smečka, kterou hlídal, ho zná, ale co bude s ostatními, kteří rostou a jistě oplodní tři zbývající samice. Nevěděla, zda její dítě bude vždycky v bezpečí. Navíc nemohla popřít skutečnost. Přála by si pro své maličké právě tenhle život? Nebo spíš existenci, o níž snily její matka a babička?

„Bude chtít, abych odešla s ním."

„Je to velkorysý a upřímný muž. Uděláš dobře, když ho budeš následovat. Je čas, aby se věci vrátily na své místo, Loraline. Máš právo být šťastná, stejně jako dítě, které nosíš. Jakmile je pochováš v náručí, neubráníš se, abys nepomyslela na svou matku, na její nedokončenou

pomstu, na její děti, které François de Chazeron neustále obětuje při pokusech najít kámen mudrců. Budou tě pronásledovat výčitky svědomí. Nebudeš moct naplno žít, pokud bude on naživu. Víš, že mám pravdu. S tím prokletým člověkem je třeba skoncovat. Teprve potom budeš skutečně svobodná.“

Loraline odvrátila pohled. Ano, to všechno věděla. Ale pochopí ji Philippus, bude ji přesto milovat, když zajde až do důsledků?

„Vždyť tě miloval, a bude tě milovat tím víc, žes nezradila svou paměť,“ ujišťovala ji Alberie, jako by jí četla myšlenky. „Antoinette odmítla přijet porodit na Vollore. Porod má být do týdne, možná o něco dřív, soudě podle příštího úplňku. Bratr Štěpán jí radil, aby až do té doby ležela, a i přes Françoisův vztek mu dokázala statečně čelit. Rozhodl se zůstat tu, aby se ujistil, že porodí syna. Máme málo času, Loraline. Dáš mu dvě dávky, jedna by nestačila, zřejmě bude mít vypěstovanou imunitu. První ho omámí, druhé určitě podlehne. Zemře nejdéle do čtyřiadvaceti hodin. Antoinette porodí, vrátí se domů, vrátí kraji klid a všichni budou šťastní. A ty odejdeš s mužem, kterého miluješ, a tvé dítě bude mít určitě toho nejlepšího otce.“

‚A ty, teto Alberie?“

„Já dojdu klidu. Budu zbavena toho tajemství, které mě tíží, protože mě budeš moct navštěvovat zcela veřejně. Poneseš úctyhodné jméno a nikdo se neopováží něco namítat. Huc a já budeme šťastni. Já nebudu mít potomky, ale bude to tak lepší.“

„Proč to říkáš? Byla bys dobrá matka…“

Alberie chvíli váhala, ale pak se rozhodla.

„Tvá matka nikdy nechtěla, aby ses dozvěděla pravdu, jistě proto, aby tě chránila. Přesto se mi nechce věřit, že bys netušila, o co jde. Až odejdeš, budu pečovat o vlky.“

Alberie uchopila měkké a teplé dlaně své neteře. Už ji netížily, věděla, že tím doznáním ze sebe sejme veškeré utrpení.

„V žilách mi koluje jejich krev, Loraline. Při každém úplňku.“

„Stelphar,“ špitla dívenka a vykulila oči.

„Ano, Stelphar. Jsme jedna bytost, bohužel, a já jsem ji dlouho nenáviděla, dokud mě můj muž nepřiměl na ni zapomenout.“

„Věděla jsem to… vždycky jsem to věděla, ale nechtěla jsem tomu věřit… Měly jste podobné, takové zvláštní oči. Když odejdu z Montguerlhe, Stelphar tu zůstane?“

„Je to moje rodina stejně jako ty. Můžeš s konečnou platností obrátit list.“

Loraline byla dojatá. Opustit Cythara a ostatní jí připadalo jako nepřekonatelná překážka. Díky tomuto přiznání se najednou zhroutila jako domeček z karet. Najednou ji však něco napadlo:

„Ty skoro ještě nečlověčí zárodky, které matka schraňovala? To byli…“

„Ne, myšlenka pářit se s vlky pro mě byla stejně nesnesitelná jako dotek muže. Přesto tvá matka věděla, jak mě to prokletí tíží. Obětovala se a pokusila se vrátit na počátek. Žena oplodněná v noci za úplňku vlkem. Sedmkrát. Podrobila se tomu sedmkrát, ale potom rezignovala. Pitvala je, hledala v jejich mozku něco, co by mohlo vysvětlit, odkud pocházíme, hledala tajemství této mutace v naději, že najde lék. Jediné, co vytěžila z těchto pokusů, je tenhle jed. Možná je to klíč? Látku

vylučovanou těmito zárodky nenašla ani u vlků, ani u lidí, které prohlížela. Nakonec toho nechala. Bezpochyby proto, že konečně našla dokonalou zbraň proti Françoisovi de Chazeron. Obě jsme si myslely, že když mu podáme jed, nakonec ho zabijeme, což je jistě pravda, ale možná bychom byly svědky proměny, třeba i částečné, jeho ochlupení, konců jeho končetin. Potřebovaly jsme na pokusy morče, abychom to pochopily: nic není lepší než tohle zvířátko. Jediné východisko, jež mi zbývalo, bylo nemít děti. Mnou tato zparchantělá rasa vymře a bude to tak lepší."

„Ne, teto, budu se svým mužem pokračovat v díle své matky. Vydestilujeme ten jed, najdeme další vlkodlaky, žijící na tomto světě, a zachráníme tě."

Alberie s něhou pozorovala vášnivý pohled své neteře.

„Pokus se mě vyléčit z mých vzpomínek, ať mě nechají žít v míru. To jediné je pro mě dnes důležité."

„Dobře, dnes v noci. Půjdu tam dnes a zítra v noci."

„Platí."

„A Huc?"

„Dnes ráno na týden odjel. François ho poslal s nějakou zprávou ke dvoru. Nic víc mi o tom neřekl, jen že François potřebuje nějakého důvěryhodného posla. Tentokrát nám nebude překážet. Až se vrátí, všechno bude skončeno. V tom pokoji od chvíle, kdy byl François nemocný, nikdo nespal. Budou si myslet, že tam nákaza zůstala, že tam bude zakleta navždy. Takhle se rodí pověsti. Možná ji jednou budeš vyprávět tomuhle dítěti."

Alberie pohladila prstem hrbolky, které se chvílemi objevovaly na velkém kulatém břichu, pak se tvoreček uklidnil, dokud se Alberie se svou neteří nerozloučila. Ta se pustila do přípravy jedu a vhodila do nápoje patřičnou dávku uspávacího prostředku.

Když Alberie došla do svého pokoje, skoro se vznášela. Už několik měsíců žila v ideálním vztahu s pozorným manželem. Odvrátil se od zámecké paní a ona podle jeho vášnivých doteků, které jí už nevadily, usoudila, že mu její společnost nechybí. François de Chazeron může zmizet. Huc de la Faye zůstane jejím manželem.

Alberie se rozhodla, že ušetří Antoinettino dítě, brala to jako náhradu za to, že získala zpět muže, kterého miluje, a tak může ušetřit paní z Volloru. Ve skutečnosti si nechtěla přiznat, že doufala, že mateřství navždy vyléčí Antoinette z její zamilovanosti. Dobře totiž věděla, že Huc de la Faye sice přestal milovat Antoinettu, opak však pravdou nebyl.

O své sestře měla jen dobré zprávy díky Antoinovi de Colonges, který udržoval živou korespondenci s abbém Boussartem. Alberie trvala na tom, aby se nezmínil o ničem, co by mohlo ohrozit nové Isabelino štěstí. Smrt Françoise de Chazeron byla pouze oddálena. Až všechno skončí, bude své sestře vyprávět, jaká báječná budoucnost čeká Loraline.

Všechno bude v dokonalém pořádku.

Onoho 30. června 1516 se François de Chazeron probudil s pocitem, že mu nějaká nelítostná tlama drásá vnitřnosti a rve mu je ven. Okamžitě poznal to kousnutí; stačil se jen obrátit na bok a vyzvracel se na podlahu vedle postele.

Chtěl volat o pomoc, ale zarazil se. V bolavé hlavě se mu rojila ta nejšílenější podezření. Znovu se viděl, jak stoupá po schodech ke svému pokoji a nedokáže potlačit nekonečné zívání. Chtěl pozdravit manželku, ale už spala, její prázdný podnos stál na nočním stolku. Připadalo mu,

že celý dům v podvečer spí, takže si kladl otázku, co může zdržovat jeho manželku na tomto místě ve chvíli, kdy se o ni Huc de la Faye přestal zajímat. Pokouší se ho pouhou svou přítomností získat zpět? Slíbil si, že ji přivede k rozumu a jakmile se vzbudí, přinutí ji vrátit se do jeho postele, pak se zhroutil na lůžko a skoro se nestačil svléct.

To všechno v něm vyvolávalo dojem iluze déjà vu. Až po tu morovou žluč smíšenou s krví. Přes závrať a bolest, která mu kroutila vnitřnosti, se snažil vztyčit na lůžku.

Poslal Huca pryč a dal mu za úkol přivézt peníze, které mu slíbil půjčit vévoda bourbonský, aby mohl uspořádat velkou slavnost u příležitosti křtu, a ujištění, že se jí zúčastní sám král. Věděl, že František I. je velice zaměstnán svým tažením do Itálie, ale rád by věřil, že ho vévoda přesvědčí. Huc tedy nemohl být do téhle záležitosti zapleten. Nezdálo se, že je manželka příliš nadšená tím, že ho zase vidí, ale její stav jí nedovoluje cokoliv podnikat. Takže to musí být pouze Alberie. Přesto se mu nechtělo proti ní něco podnikat. Nechtělo se mu věřit, že je nebezpečná. Už měla tisíckrát příležitost se mu pomstít: stejně jako její manžel k tomu nenašla odvahu. Navíc díky lásce Huca de le Faye k ní si zajišťoval správcovu věrnost a loajalitu.

Chazeron se znovu otočil a zvracel, srdce mu tlouklo na poplach a rukama se držel za žaludek. A co když je to pouhá shoda náhod? Jestli byl tento pokoj otráven nějakými drogami, které tu zanechal ten zloděj von Hohenheim…

Když vstal, zavadil pohledem o římsu krbu. Po jeho příjezdu tam vhodili několik větví, aby dostali z místnosti vlhkost, jíž nasákla vinou zimy a nedostatku topení. Vzpomněl si, že když si včera večer přišel lehnout, oheň

skomíral. Snažil se vstát a dojít ke krbu v naději, že pár uhlíků vydrželo a jejich teplo mu trochu zmírní bolest.

Vzal pohrabáč a rozhrábl šedý popel, nenašel však sebemenší jiskřičku. Už už se odvracel, když jeho pozornost přitáhla jakási tmavá věc. Sklonil se k širokému ústí krbu a nahlédl do jeho hloubi. V popelu se rýsoval otisk jemné nožky. A vedle něj ležel flakonek naplněný jakousi nafialovělou tekutinou.

Loraline si nadala do pitomců, když odhalila ztrátu jedu. Její velké břicho ji omezovalo v pohybu a úzký průchod ve zdi ji několikrát přinutil, aby zavadila o stěnu. Pravda je, že hodně ztloustla a že podzemní chodby Montguerlhe nebyly vybudovány pro těhotnou ženu, navíc si musela pomáhat lokty, aby uchránila své velké břicho před ostrými výčnělky. Naštěstí jí jedu zbývalo ještě dost na otrávení celého kraje.

Vzala z poličky lahvičku zdobenou umrlčí hlavou a pomocí kapátka naplnila další flakonek. Dnes v noci, pomyslela si, spolkne celou dávku. A já budu volná.

Takže se toho krásného 1. července 1516 zcela klidně zabývala svými povinnostmi. Teď už Philippus brzy přijde, je to jen otázka dní, možná hodin.

Když otočila mechanismem skrýše, zamračila se, dítě ji několikrát koplo. Cítila, jak jí klesá v břiše, zaujímá správnou polohu. Přesto věděla, že je to ještě příliš brzy. Končí teprve sedmý měsíc těhotenství. Asi se mu nelíbí dlouhé a strmé schody ve vlhkém sklepení. Jemně je pohladila a vešla do temné místnosti.

Obvykle byly závěsy roztaženy a do pokoje padalo slabé měsíční světlo: teď si všimla, že byly zataženy, asi aby pacienta chránily před migrénou. Zamířila k posteli,

když si její oči zvykly na polostín, neboť svou lucernu nechala jako obvykle nad schodištěm před vstupem.

François spal jako vždycky na zádech. Vytáhla flakonek a sklonila se nad ním. V okamžiku, kdy chtěla vylít obsah do pootevřených úst, chytila ji za zápěstí železná dlaň. Překvapeně vyjekla. Pán z Volloru ji pozoroval otevřenýma očima. Snažila se vytrhnout z tvrdé pěsti, která jí svírala paži, ale téměř vzápětí pocítila ostrou špici kopí mezi lopatkami a zaslechla za sebou cvaknutí kohoutku.

V tom okamžiku zahlédla, jak ji obklopují tři strážní, kteří se skrývali u zdi na obou stranách krbu a mířili na ni svými zbraněmi. Ale víc než tito muži ji vyděsil pohled Françoise de Chazeron ve svitu malé lampy. Byl bledý, oči vytřeštěné překvapením.

„To jste vy," vydechl, jako by ho skutečnost přímo zaskočila.

Loraline nenašla odpověď. Stála proti tomuto otci, kterého jí vnutil osud, tomu nenáviděnému otci, tomu děsivému otci, a myslela jen a jen na dítě ve svém břiše: dokáže je zachránit před tímhle šílencem?

Její pohled se odvrátil od Françoise a ulpěl na flakonku, který se rozbil, protože jí vypadl z ruky, již tiskla pánova pěst. Tekutina se roztékala podél jemných škvír v dřevěné podlaze. Teď už to nebylo důležité, byla ztracena. Všechno bylo ztraceno.

„Odveďte ji," procedil skrz zuby François de Chazeron. „Uvrhněte ji do kobky. A spoutejte ji pevně řetězy. Ať se to nikdo nedozví, slyšíte? Ragueli, hlídej před pokojem paní Alberie a nedovol, aby z něho vyšla. Když se bude vyptávat, řekni jí, že jsem nemocný a chci zajistit, aby se nemoc nerozšířila. Stejně tak jednej s mou paní a služkami."

Loraline chtěla svou tetu bránit, ale pak na to rezignovala. Bylo lepší, když si bude myslet, že o existenci své neteře nic neví. Kvůli břichu, jež jí bránilo v pohybu, se Loraline nechala bez odporu odvést.

Philippus už tu brzy bude, řekla si, aby získala odvahu. S tetou Alberií najdou možnost, jak nás zachránit.

Když se dveře kobky otevřely, už věděla, koho ji svit pochodní přivádí. François de Chazeron čekal, až se železná dvířka za ním zavřou, a pak přistoupil ke své zajatkyni. Paži měl na šátku a na pevném obvazu byla krvavá skvrna. Pleť měl unavenou a bledou, ale jeho výraz se zdál rozhodný.

Když byl pár kroků před ní, rozbalil to, co měl v ruce: zlatý baret, který Loraline přinesla do jeskyně den předtím. Přepadla ji nesmyslná úzkost. Jistě našel průchod a odhalil její tajemství. Když se odtud vrátil živý, bezpochyby jeho muži spolu s ním zabili vlky. Najednou jí bylo do pláče, ale ovládla se. Nedala na sobě nic znát. Nic.

Chazeron kolem ní chvíli tiše obcházel, zdravou rukou se ujistil, že řetěz ve stěně dobře drží, ale nedotkl se železného kruhu, který jí svíral čelo. Dlouze si ji prohlížel, pak usedl na kámen stejně vlhký jako to temné a ledové vězení.

„Víš, je to zvláštní," rozhovořil se klidným hlasem, „nikdy jsem nevěřil, že bys po té noci mohla přežít, ale měl jsem to tušit. Nejsi lidská bytost, Isabelo."

Loraline sebou cukla. Pokládá ji za její matku. Je pravda, že se jí podobá jako dvojče. Chvíli měla chuť mu to prozradit, ale odolala. Na to je vždycky čas. Nechala ho, aby pokračoval.

„Vzpomínám si na toho vymítače ďábla, kterého sem pozval Guillaume de Montboissier, bývalý představený Moutieru. Na toho a na ostatní. Ve skutečnosti jsem dlouhé měsíce na ty události nepřestával myslet. Montboissier chtěl dokázat, že zabíjím novorozence kvůli svým pokusům. Jako by tomu mohl rozumět. Nezabíjel jsem je pro potěšení, ale abych posloužil vědě. Abych dosáhl nejvyššího cíle, odhalil tajemství věčného mládí. Abbé byl pitomec. Domníval se, že mě může přistihnout prostřednictvím těch bledých bytostí, které sem naháněl, aby mě pronásledovaly. Jejich přítomnost mě jen rozčilovala. Musel jsem se jich všech zbavit a poté znetvořit mrtvoly, aby to vypadalo, že je napadl vlkodlak. Ostatně kdykoliv jsem ty kněze zabil, cítil jsem na sobě pohled vlčice. Dokonce jsem ji zahlédl. Nechápal jsem, proč na mě nezaútočila, a nakonec jsem si pomyslel, že miluje pach krve, který ze mě sálal, zatímco jsem čekal, až ji chytím. Když jsem našel hrst jejích chlupů na poslední mrtvole, začal jsem něco tušit, protože do nich byly zapleteny dlouhé vlasy. Nechal jsem Huca de la Faye a abbého Guillauma věřit v tu povídačku o vlkodlakovi. Vlčice se snažila je přede mnou bránit a já se v podstatě bavil, dokud jsem tě neznásilnil a neobjevil jsem šedé chlupy na své vestě. Mělas mě zabít, Isabelo, když jsi mě viděla vyvrhovat vnitřnosti mých obětí. Byla by ses zachránila, kdybys to udělala, ale tys nemilovala krev, jak jsem si tehdy myslel. Musí být nepříjemné mít svědomí, když má člověk tělo zvířete. Nejen že ses nechopila příležitosti, ale snažila ses vyvrátit veškeré podezření. Na tvém místě bych neměl žádné skrupule. Ale možná jsem ti nakonec prokázal službu, když jsem tě donutil odejít ke svým, skrýt se mezi vlky. A proto nechápu, co tě přimělo k tomu, že mě chceš zavraždit po šestnácti letech, to přece

už nemá smysl. Jen kdyby sis myslela, že jsem dosáhl cíle.“

Na chvíli se odmlčel a něžně pohladil zlatý baret. Loraline mlčela, stejně zvědavá jako bezděky fascinovaná tou podivnou zpovědí, jako by náhle skrze sebe zachytila dech své matky v doteku času.

François se na ni nedíval. Jako by sledoval vnitřní logiku věci, která ho přesahovala. Nehledě na svůj tajený strach by se ráda dozvěděla, co mohl tento muž ve svém šílenství vymyslet. Když znovu promluvil, podle tónu jeho hlasu soudila, že ji zároveň obdivuje a žárlí na ni.

„Hledal jsem celá léta, s daleko většími prostředky, než máš ty, a přesto jsi to odhalila dřív než já. Kámen mudrců smí mít jen jednoho pána, jak tvrdí alchymisté. Jak jsi to dokázala? Jak jsi to zjistila? To je proti přírodě, proti vší logice. Jsi žena, nečistá, protože jsem si tě vzal, nečistá kvůli svému pohlaví už od narození. Takže co? Máš za otce ďábla, když jsi poloviční vlčice? Je to oním tajemstvím, tajemstvím, které mi uniká, které uniká všem? Proměna kovů probíhá přes proměnu těla? Chci odpověď, Isabelo, chci vědět, kde je, jaký má tvar a jaké složení, jakou barvu, jakou energii. Chci ten kámen mudrců, prostřednictvím něhož jsi vytvořila tohle zlato, díky kterému vypadáš jako dívenka. Stejná jako kdysi. Nenašel jsem ho v jeskyni, ale možná jsem nehledal na správném místě, možná ho máš u sebe? V sobě?“

Na chvíli se mu na tváři objevil podivný výraz, když pozoroval její zakulacené tělo. Loraline cítila, jak jí ve spáncích tepe slepá úzkost. Nedokázala zabránit tomu, aby nezkřížila ruce na břiše a nezakoktala:

„Ne, to není to, co si myslíte. Čekám dítě.“

François se znechuceně ušklíbl.

„Jednoho z těch ubohých tvorů, které schováváš ve sklenicích? Posloužili ti, abys ho stvořila?“

Loraline se chystala odpovědět, ale nedopřál jí čas. Pokračoval, zmocnil se ho třas a začal tlouct do podlahy místnosti kolem ní.

„Ano, samozřejmě, to bije do očí. Nepodařilo se mi vyrobit alkahest z těch novorozenců, které jsem pitval, protože se nehodili. Je potřeba mít mutanty, že? Teď je mi to jasné. Našla jsi ho, protože ses nechala znovu přivést do jiného stavu… Ne, to nemůže být… Mé první nevolnosti, tos byla ty nebo ten lékař? Jedině že by byl tvůj komplic. Tohle není zlatý baret, který mi ukradl, ne, poznal bych ho mezi tisíci podle jeho zvláštního tvaru. Přesto měl přístup do podzemí. Ty ho tedy znáš, ano, určitě. Možná byl tvým milencem? Ano, samozřejmě, vlci nemohli plně uspokojit tvé mladistvé choutky. Takže jsi těhotná s ním. Proč jsi ho ale v tom případě obětovala vlkům? Ze žárlivosti?“

Zlověstně se ušklíbl.

„Ta milounká zvířata nemohla snést myšlenku, že jim unikáš?“

Konečně se odmlčel a udýchaně se opřel o stěnu.

„Takže dál. Z nějakého důvodu se stýkáš s tím šarlatánem a snažíš se ho okouzlit natolik, aby splnil tvé přání: získat zlato, které ďábel roztavil v mých pecích, abys zjistila jeho obsah. Ukojíte svou potřebu, spářite se, možná že sníte o nějaké pohádce, ale vlci toho otrapu zabijí a ty znovu přísaháš, že se pomstíš. Ano, to odpovídá. Kde je, Isabelo? Kde je kámen mudrců?“

Loraline mlčela. Se zavřenýma očima se ze všech sil snažila myslet pořád a stále na dítě, aby je chránila. Ted si byla jistá, že François de Chazeron je šílený. A na jeho šílenství není žádný lék. Jak získat čas? To nevěděla.

Mlčela, a on začal mluvit medovým hlasem. Cítila, že se k ní blíží. Když otevřela oči, poklekl před ní a v pohledu měl výraz chtíče:

„Necítím k tobě nenávist, Isabelo. V podstatě jsme si já a ty podobní. Dej mi to, co chci, a budete volní, ty i dítě. Nikdo neví o tvé existenci. Dám ti zlato a můžeš odejít jinam, všem na očích, a vychovávat to malé. Dám ti i doporučující dopis, pokud budeš chtít, pro nějakého významného dvořana."

Co by v téhle chvíli dala za to, kdyby mu mohla věřit. Jenže Loraline dobře věděla, že nesnese žádného svědka. Navíc mu nemá co dát. Kromě…

Náhlý nápad. Šílený. Ale není on sám taky šílený?

„To, co jste pokládal za jed, žádný jed není."

Chazeron překvapeně vytřeštil oči. Loraline pokračovala, neměla co ztratit.

„Ta látka byla získána ze zárodků. Nenachází se ani v člověku, ani ve vlku. To ona je tajemstvím proměny."

Věděla, že lže jen napůl. To si myslela její matka. Chazeron vytřeštil oči a otevřel ústa. Měla dojem, že vidí za jeho čelem ten mechanismus usilovného přemýšlení, který je schopen spustit do chodu jen on. Pak se ušklíbl:

„Ten jed mě málem zabil," řekl a znělo to jako ortel.

Ale Loraline namítla:

„Jenže to neudělal. Chtěla jsem vědět, jestli může vyvolat proměnu u člověka. To byla má pomsta. Vidět, jak se pomalu měníte ve vlka a potvrzujete tím můj předpoklad."

„Vidím, že…"

Vstal a otočil se k ní zády. Loraline pomyslela na nápoj rozlitý po zemi. Ještě je ho dost. Kdyby mu ho tak mohla vnutit.

„V jeskyni,“ řekla. „Lahvička z modrého skla. Ta látka nesnese světlo. Vím, proč k proměně nedošlo,“ dodala. „Musí se vypít za úplňku.“

„Alkahest je tedy kapalný,“ zabručel.

Loraline cítila, jak jí srdce bije na poplach.

„Dobrá. Úplněk bude za tři dny. Uvidíme, jestli nelžeš. Ještě jedna věc: co vědí tvá sestra a Huc o tvých rejdech?“

Loraline se nutila do klidu.

„Nic,“ ujistila ho. „Alberie si myslí, že jsem mrtvá. Je to tak lepší, kvůli jejímu bezpečí.“

„Tím lépe. Pro tebe stejně jako pro ni.“

S těmi slovy vystoupil po třech vlhkých schodech, které vedly ke dveřím kobky, přitlačil na dřevo a zmizel v průchodu, jenž se před ním otevřel. Když se Loraline octla sama, cítila, jak ji v očích pálí slzy.

S trochou štěstí nenajde mohylu a obě těla, spolkne jed a zemře v hrozných bolestech.

Ale nedařilo se jí v to skutečně uvěřit.

Šílenci jsou podivní, pomyslela si. Dokážou jen tak neumřít. Mám jen poslední možnost: říct pravdu.

Ale cosi jí říkalo, že ji určitě nebude chtít poslouchat. Něžně si pohladila břicho, aby uklidnila kopající dítě. Bylo nízko. Cítila, jak ji tíží v útrobách. Schoulila se, jak nejpohodlněji mohla, a snažila se odehnat střípky obrazů, které se jí míhaly před očima. Už nemohla pro své čtyřnohé druhy nic udělat. K ničemu by nebylo, aby se trápila. Chazeron si myslí, že je Philippus mrtvý. Byl její poslední naděje. Shromáždila veškerou energii, aby na něj dokázala myslet. Jen na něj. Bylo to jako modlitba. Volání o pomoc. A ze všech sil se snažila, aby ji zaslechl.

18.

Když se Philippus zastavil na prahu chodeb, které se rozšiřovaly do podzemního prostoru, ihned mu bylo jasné, že se tu děje něco neobvyklého.

Na obou stranách místnosti se mihotala světla a rozléhaly se tu hlasy, byla slyšet ozvěna smíchu. Zrychlil se mu tep, ale utéct nehodlal. Došel co nejblíž, pečlivě se skrýval ve tmě chodby a dostal se až ke skalnímu výběžku, odkud jediným pohledem přehlédl rozsah tragédie.

Čtyři muži obraceli a prohlíželi každý kout, vysypávali matrace, překračovali mrtvoly vlků. Chtěl vykřiknout a skočit dovnitř, ale pohled na Chazerona skloněného nad Isabelinými čarodějnickými knihami ho zarazil. Viděl, jak se probírá skleněnými lahvičkami, fiolami a sešity s jejími zápisy; poté zmizel v podzemí, které vedlo k jeho pokoji.

Když hluk jejich kroků zanikl, vešel do zpřevracené místnosti. Také ji prohlédl, ujistil se, že tam neleží Loralinina mrtvola, a zatlačil oči několika zvířat, jejichž těla začínala tuhnout. Pak se zhroutil na zem a zoufale se rozplakal. A vtom ho uviděl. Cythara. Zvíře na něj za skaliskem, kam se ukrylo, upíralo vyděšený a bolestný pohled. Philippus se jediným skokem dostal až k němu. Vlk měl krvavou ránu na boku, která zasáhla i zadní tlapu. Ztratil hodně krve a možná si sem lehl umřít. Philippus ho pohladil po čele a nechal si olíznout nataženou ruku. Jeho doktorský instinkt zahnal strach. Uklidnil Cythara a vrátil se do jeskyně, aby našel něco, čím by ošetřil starého

přítele. Přinesl mu v misce čerstvou vodu a pak ho hladil jemnými, přesnými pohyby, jako by šlo o dítě, jak to viděl během těch dlouhých měsíců dělat Loraline.

Potom čekal. Zvíře bylo zesláblé, ale jestli se dožije rána, bude zachráněno. S jeho pomocí se mu možná podaří ji najít. Ať je kdekoliv. Chvíli byl v pokušení jít ji hledat, ale nebezpečí, že zabloudí v podzemním labyrintu, bylo příliš velké. Pokud má být užitečný a má něčeho dosáhnout, musí čekat. Čekat a doufat.

Probudil ho, schouleného a ztuhlého, až drsný jazyk, jenž ho olizoval. Oheň, který Loraline neustále udržovala uprostřed místnosti, byl už dávno vyhaslý a nepříjemné bzučení much připomínalo, že neexistuje místo, kde by byla mrtvá těla chráněna před lupiči. Cythar stál vedle něho. Philippus si uvědomil, že udělal dobře, když nikam nešel. Byl si jist, že stráže poté, co sebrali v místnosti všechno, co je zajímalo, se už nevrátí. Vlk se vzpamatoval. Znovu ho olízl po několikadenním strništi a Philippa jejich spiklenectví dojalo. Prohlédl mu ránu. Cythar bude dlouho kulhat, ale nebezpečí už pominulo. Vstal a protáhl si rozbolavělé tělo.

„Musíme ji najít. Veď mě," požádal zvíře, které zavrtělo ocasem.

Cythar nezaváhal a zamířil k márnici, kterou ozbrojenci Françoise de Chazeron bezohledně otevřeli. Philippus cítil, jak se mu svírá žaludek, ale přesto zvíře následoval. Na prahu se zastavil.

„Vy!" vydechl.

Alberie se krčila se zarudlýma očima plnýma slz uprostřed zneuctěné mohyly. Cythar došel až k ní a začal jí lízat ruce. „Jsi chlapík, Cythare. Byla jsem si jistá, že jim unikneš."

„Zřejmě ne díky vám," odsekl Philippus tvrdě. Chvíli se v tichosti pozorovali, pak se zeptal: „Kde je?"

Alberie ho gestem přivolala blíž. Byla unavená.

„Vězní ji Chazeron v jedné kobce. Smíříme se, Philippe, ano? Není čas na rozepře."

Chtěl na ni vykřičet své výčitky a hněv, ale měla pravdu. Nyní záleželo jen na Loraline. Přistoupil blíž a usedl vedle ní.

„Jak se to stalo?" zeptal se.

„Tomu byste nerozuměl. Ani já to nechápu. Musíme zachránit dítě, Philippe."

„Musíme je zachránit oba," odpověděl.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pak se Alberie ujala slova. Sebrala hrst kamínků a mechanicky je přendávala z jedné ruky do druhé. To jí pomáhalo přemýšlet, ale ten monotónní zvuk Philippa rozčiloval. Přesto ji neokřikl. Z toho místa vyzařovalo cosi podivného, nedokázal by však říct co. Chtěl si pospíšit, ale nevěděl kam a jak.

„Chazeron si myslí, že jsem zavřená ve svém pokoji," prohlásila Alberie. „Když jsem uviděla stráž před svými dveřmi, která mi oznámila, že jsem v karanténě, okamžitě jsem pochopila, že došlo k nějakému pochybení. Zamkla jsem dveře a došla jsem sem."

„Musíme ji osvobodit. Teď hned," přikázal jí.

„To by nás chytili. Musíme počkat, věřte mi. Dnes v noci."

„Vůbec nemám chuť čekat, Alberie. Pokud to bude nutné, půjdu sám."

„Nebuďte blázen. Zabloudíte. Neublíží jí."

„Jak si tím můžete být tak jistá?"

Obrátila se k němu a on uviděl její tvář zbrázděnou úzkostí.

„Nejsem si ničím jista, pane, ale chci tomu věřit, protože nemáme na vybranou.“

„Váš manžel nám nemůže pomoct?“

„Vrátí se až za několik dní. Nevím, kde je, pán z Volloru ho pověřil nějakým posláním.“

„Takže jsme proti němu sami.“

„Ano.“

„Existuje nějaký přístup ke kobce?“

„Ano, Angličané ho vyhloubili pro případ, že by je zajali, ale jako každý průchod je třeba ho otevřít ve skále – a já nevím, jestli mechanismus ještě funguje.“

„Zjistěme to.“

„Vy jste blázen, tvrdohlavec a hlupák,“ okřikla ho Alberie. „Chcete riskovat, že vás uvidí Chazeronovy stráže? Dnes v noci, říkám vám.“

Philippus sklopil hlavu. I když ho stravoval strach, musel uznat, že má pravdu. Přesto potřeboval něco dělat. Přistoupil ke hrobu. Alberie okamžitě vstala.

„Co to děláte?“

„Musíme je obě vyhrabat.“

Alberie ho prudce chytila za paži.

„Ne. Kdyby se vrátil a našel to místo poškozené, došlo by mu to a chytil by nás. Nic se tu nesmí změnit, chápete? Nic. Pojďme odtud. Až do noci se musíte s Cytharem schovat. Pojďme…“

Nedala mu na vybranou a táhla ho pryč. I když chápal její důvody, měl Philippus zvláštní pocit, že nechce, aby se dostal příliš blízko k těm hrobům. Nejpodivnější bylo bezpochyby to, že na rozdíl od jejich předchozích setkání ho Cythar naopak dovedl sem. Ale možná byl pouze unavený.

Nechal se vést malým potokem sahajícím mu do výše kolen k dalšímu sálu, menšímu, se stropem zdobeným stalaktity.

„Přijdu pro vás," oznámila mu a ukázala prstem na zásobu masa a sušeného ovoce na policích vedle sudu. „Posilněte se a nedopusťte se nějaké neprozřetelnosti. Může se kdykoliv vrátit. Kdykoliv."

„Co chcete dělat?"

„Podrobit se jeho rozkazům, jako by se nic nestalo. Zjistit, co je s Antoinettou, a nechat ho v přesvědčení, že nevím o existenci své neteře. Tak možná zjistím nějaké informace o jeho záměrech. Udělám všechno, Philippe. Všechno, co je v mé moci, abych ji zachránila. Musíte mi věřit."

„Věřím vám."

Znovu na sebe pohlédli, tentokrát bez jakéhokoliv nepřátelství. Od této chvíle sledovali stejný cíl. Za okamžik už byl s Cytharem sám.

Sud byl plný čerstvé vody a Philippus pochopil, že tahle zásoba byla připravena pro případ nebezpečí, protože v koutě bylo asi dvacet zlatých tyčinek a cestovní oblečení pro muže i ženu. Z téhle jeskyně vedly při zemi dvě cesty opačným směrem. Jako v té, která je dovedla až sem, se tudy mohl protáhnout pouze člověk lezoucí po čtyřech.

Ošetřil Cythara, dal mu nažrat a napít, kolik chtěl, pak se natáhl na starý slamník a upadl do spánku plného zlých snů s přesvědčením, že bude užitečný, pouze když bude v co nejlepší formě.

Nadešel dlouhý pochmurný den. Alberie po svém návratu zjistila, že před jejími dveřmi stále stojí stráž a hlídá jako obvykle. Pán z Volloru se neukázal, jen

přikázal strážnému, aby mu přinesl jídlo do pokoje. Na Antoinettiny otázky Alberie odpověděla, že neví, co způsobilo onemocnění jejího manžela, ale doporučí mu, aby ji nenavštěvoval pro případ, že by to byla nakažlivá nemoc.

Ostatně Antoinette nejevila touhu ho vidět. Znechutilo ji už to, že byl v domě. Navíc ji bolelo břicho. Porod se blížil, což Alberii ještě víc pobuřovalo. Dojde k němu zřejmě za úplňku a vzhledem ke své znalosti léčivých bylin bude zřejmě Alberie Antoinettě muset pomáhat. Co se stane, až ucítí, že se její vlastní tělo proměňuje? Raději na to nemyslela. Nějaké východisko se najde. Najde všechna východiska v pravý čas.

„Je čas, jdeme."

Philippus se nedal pobízet. Cythar rozhodně vykročil kupředu, a tak se vydali na Montguerlhe. Několikrát zahnuli, pokaždé do ještě užší chodby, vedeni Cytharovým instinktem a dokonalým čichem, když si Alberie cestu už nedokázala vybavit. Nakonec lezli po čtyřech za zvířetem, které chvílemi bolestivě zakňučelo. I oni měli dlaně a kolena rozedřené o kameny.

Na chvíli Philippa napadlo, jak by se asi dostali zpátky, kdyby průrva skončila, ale zakázal si na to myslet. Po několika metrech narazili na tvrdou skálu a Alberie natáhla ruku mezi Cytharovými tlapami, aby spustila mechanismus. Musela s ním zápolit několik minut, zrychleně dýchala z nedostatku kyslíku, až konečně povolil a ledový vzduch je přímo uhodil do tváře.

Cythar vyskočil z chodby a vrhl se do tmy. Philippus se také protáhl škvírou a uklidnil se poté, co k němu z druhé strany kobky pronikl Loralinin hlas.

„Tys tady, jsi tu, drahoušku Cythare."

„A my taky,“ slyšel sám sebe a vrhl se za Alberií bez ohledu na své vyčerpání, bez ohledu na cokoliv.

A okamžik nato se už všichni tři s onou nekonečnou něhou sdílené úzkosti objímali.

Philippus se znovu a znovu opíral do stěny, až měl dlaně celé rudé a odřené, ale přes veškeré úsilí se mu podařilo jen poškrábat a odřít Loraline krk, jak se snažil uvolnit železnou obruč. Nakonec se udýchaně zhroutil na zem.

„Snažíš se zbytečně, Philippe. Už jsem se pokoušela to uvolnit, dělala jsem, co jsem mohla. Zámek je starý, ale účinný.“

„Musíte najít klíč, Alberie,“ vztekal se Philippus a uhodil pěstí do skály.

Loraline si s tetou vyměnila v slabém světle svíce unavený pohled. Philippus odmítal vidět, pochopit.

„Pokusím se, ale nebude to nic platné.“

„Nech to být, teto,“ ozvala se Loraline. „Nech nás o samotě a dělej, co pokládáš za nejlepší.“

Alberie potřásla hlavou. Než vklouzla do průchodu, obrátila se k Philippovi:

„Cythar vás dovede zpátky.“

„Pojď blíž, miláčku můj,“ zašeptala Loraline a vztáhla k němu ledové ruce.

Poklekl vedle ní, objal její napjaté břicho, aby je chránil, a pokryl je polibky.

„Neuplynula jediná hodina, jediná chvíle, abych nečekal na tenhle okamžik. Stokrát jsem dělal tohle gesto, Loraline. Jaké šílenství, jaká absurdita, jaký nesmysl nás odehnal tak daleko od sebe. Zdálo se mi o tobě za denního světla, a nacházím tě tu takhle, poníženou a zmučenou, ve tmě. Neodejdu bez tebe. Tentokrát ne.“

Snažila se potlačit slzy, zahnat všudypřítomný strach. Když jí popsali, jak úzký je tu průchod, pochopila, že její jediná naděje spočívá ve slibu Françoise de Chazeron. Pohladila něžnou rukou husté Philippovy vlasy. I přes situaci, ve které se octli, po něm toužila. Vždycky po něm toužila.

„Miluju tě, Philippe. Milovala jsem tě od prvního pohledu a bude to tak až do konce. Nikdy jsem nepochybovala, že se vrátíš. Nikdy. Poslechni si naše dítě. Musíš mi pomoct je zachránit, Philippe."

„Zachráním vás oba. Alberie se vrátí s klíčem.

„Ne, ne! Já tudy neprojdu, Philippe. Průchod je pro mé břicho příliš úzký. Prosím tě. Nezavírej před tím faktem oči a přijmi ho. Nemůžeš mě zachránit. Ne takhle."

Zvedl hlavu, v očích měl strašný vztek na tuhle pravdu, kterou chtěl znovu a znovu popřít.

„Tak půjdu pro pomoc. Abbé z Moutieru mi pomůže. Osvobodí tě. Jestli odmítne, rozrazím ty dveře a zabiju každého strážce, který se mi postaví. Nebo ještě líp, vniknu do Chazeronova pokoje a budu ho ohrožovat tak dlouho, dokud ti nevrátí svobodu. Všechno je možné, všechno. Protože nejvíc mě děsí to, že bych tě tu měl nechat napospas tomu muži."

„Ať uděláš cokoliv, zabije tě. Stejně jako Alberii. Vzpomínám si na ta slova, která má matka opakovala ve svých zlých snech: Neposlechnout ho znamená zemřít. Nebojím se umřít, Philippe, mám strach o to dítě. O naše dítě. Co se s ním stane, když se necháte oběsit? Nechci, aby bylo obětováno. Pokud je ve mně, je v nebezpečí, chápeš? Nemáme už moc času. Až nastane úplněk, Chazeron zjistí, že jsem mu o tom kameni mudrců lhala. Nepřijme pravdu. Musíme jednat dřív. Dnes v noci."

Philippus polkl. Měla pravdu. Všechna rozhodnutí, která mohou přijmout, potřebují čas. A toho se jim nedostává.

„Co mám tedy dělat, lásko moje?“ zeptal se konečně přesvědčen.

„Musím to dítě porodit, Philippe, ale to nestačí, abychom je ochránili. Chazeron je dost šílený na to, aby si myslel, že to malé by mohlo být klíčem k jeho bádání. Pokud ho tu nenajde, obrátí nebe i zemi, slyšíš mě? Jediná možnost, jak získat dost času, abychom se odtud dostali, je věnovat mu to novorozeně za úplňku jako oběť.“

„To není možné.“

„Poslouchej mě, Philippe. Antoinette bude také rodit. Alberie i ty víte moc dobře, jak vyvolat porod. Udělejte to. Až budou naše děti na světě, vyměníte je. Jen pod naší vlastní střechou bude naše maličké nejlépe chráněno před jeho nenávistí. Za čtrnáct dní zhubnu natolik, že se budu moct protáhnout, pokud získáte klíč. Pak bude snadné mu dítě vzít. Nikdo nebude nic tušit. Důvěřuj mi, Philippe. Je to má jediná šance zachránit nás oba. Narodí se o měsíc dřív, bude potřebovat mléko a teplo, pokud chceme, aby přežilo. Antoinette a Chazeron mu to všechno poskytnou.“

Philippus sklopil hlavu. Myšlenka na obětování dítěte ho odpuzovala, ale momentálně neměl na výběr.

„Vrátím se co nejdřív,“ ujistil Loraline a vášnivě ji políbil.

„Jdi a buď opatrný,“ nabádala ho, zatímco se už po čtyřech nořil za Cytharem do podzemí.

Když se za ním západka zavřela, Loraline cítila, jak v ní roste nová síla. Když už se nemusí bát o dítě, je rozhodnuto. Řekne pravdu.

Za úsvitu začal prostředek, který Philippus a Alberie přinesli, účinkovat. První stahy spojily obě ženy v jednom osudu.

Když se Chazeron dozvěděl, že jeho žena začíná rodit, přestal ho zajímat osud jeho oběti, tím spíš, že našel vzácnou lahvičku a počítal s tím, že ji zítra za úplňku vypije. Osud jeho vězně mu byl teď, kdy doufal v narození syna, lhostejný. Souhlasil bez odporu s tím, že Alberie bude pomáhat jeho ženě a bude jediná, kdo smí být u ní. V podstatě vědomí, že je naplno zaměstnaná svou rolí porodní báby, sloužilo nejlépe jeho záměrům. Zavřel se ve svém pokoji po druhé kanonické hodince a dopřál si siestu, zaslouženou tím víc, že prožil bouřlivou noc a že měl chvílemi ještě křeče v žaludku a bylo mu na zvracení.

Philippus si mezitím nedopřál sebemenší odpočinek. Zůstal u Loraline a snažil se ze všech sil zpříjemnit jí pobyt v kobce. Při páté hodince jí strážný přinesl misku polévky a čerstvou vodu a Philippus se musel skrčit do temného kouta – i když by se nejraději na strážného vrhl a zardousil ho. Loraline ho už nedokázala sledovat. Statečně se snažila zachovat si klidnou tvář, požádala ho, jestli by jí nemohl uvolnit obruč, aby měla větší pohodlí, ale muž se obrnil opatrným mlčením a okamžitě odešel, aniž se k ní přiblížil. Chazeron o ní zřejmě mluvil jako o čarodějnici a u prostých lidí měly pověsti a pověry svou váhu.

Philippus se alespoň mohl ze svého úkrytu přesvědčit, že muž nemá žádný svazek klíčů, což ho uklidnilo. Byl rád, že nechal Cythara na druhé straně úzkého průchodu, neboť zvíře by určitě zavrčelo a muž by je odhalil.

Zůstali tu sami a byli si blíž než kdykoliv předtím. Loraline nekřičela, sebrala veškerou svou odvahu, aby

nevyvolala poplach. Vzpomněla si na vlčice a povrchově dýchala podle nich. Když byla bolest příliš velká, kousala ze všech sil do koženého opasku, který jí Philippus ovinul kolem pasu. V životě neviděl tak statečnou, tak silnou ženu. Rukama jí masíroval břicho a boky, utíral jí ve tmě slzy. A i přes masku utrpení mu připadala krásná, a ona krásná byla, byla otrokyní svého uloupeného života, drásala a zraňovala si hrdlo o železnou obruč, aby osvobodila ten život, který jí zakázali zplodit.

Když přišla ona chvíle, napnula se, roztáhla nohy a vystoupila na špičky, s třesoucími se koleny a s rozhalenou tunikou svírala pěsti, až jí zbělely klouby. Philippus ji nechal být, věděl, že ženám je vlastní instinkt a že žádný lék nemůže nahradit to tajné pouto mezi matkou a dítětem. Bylo by nesmyslné snažit se o nějaké pohodlí. Spokojil se s tím, že zkřížil ruce na rozevřeném pohlaví a pomáhal dítěti na svět. Dělal to už několikrát, pokaždé ve vypjaté situaci, náhodně. Přesto ještě nikdy v životě necítil takové dojetí, takovou hrdost.

Věděl, že to malé se může narodit mrtvé nebo přežít jen několik vteřin, ale v tuto jedinečnou chvíli by byl za něj dal život.

Přišla na svět ve chvíli, kdy jim za zády zaskřípěl otvírací mechanismus, a padla v proudu krve Philippovi do dlaní. Roztřásl se a přeřízl šňůru, svinul ji v prstech, jak se to naučil v Egyptě, a nechal Loraline chytit ji jako zvířátko. Holčička nedýchala. Loraline bez přemýšlení – nedokázala by říct, co ji k tomu gestu vedlo – otevřela prsty novorozenci pusinku a přitiskla svá ústa na jeho. Dýchala do ní ze všech zbylých sil. Za okamžik dítě zakašlalo a rozkřičelo se.

„Musíme pryč, rychle,“ zvolala Alberie a podala Philippovi uzlík, který přinesla. Philippus vzal dítě z matčiných rukou a srdce se mu svíralo.

„Přijdou stráže, lásko moje.“

„Jděte,“ pobídla je Loraline a vzala dítě té druhé do náručí.

Syn Françoise de Chazeron byl statný a hladově pil z plného prsu, ale Loraline mu nevěnovala sebemenší pozornost. Sesula se u stěny a myšlenkami byla u prchající Alberie, která spěchala k Antoinettině pokoji. Jestli se jejich úskok prozradí, jsou ztraceni.

Když se objevil strážný a světlem lucerny přejel scénu, vyrazil překvapený výkřik a honem zase zavřel. Jestli se čarodějnice spářila s vlky, novorozeně by mu mohlo ukrást duši a nabídnout ji satanovi. Několikrát se pokřižoval a skrčil se v koutě, celý se třásl a sledoval dveře s touhou, aby ho co nejdřív vystřídali.

Antoinette spala s otevřenými ústy, se zrůzněným obličejem, i když jí Alberie ihned po porodu dala uspávači prostředek. Dávka byl tak silná, že okamžitě ztratila vědomí, aniž měla čas se zeptat, zda je to chlapec, nebo holčička.

Alberie zabalila maličkou do látky a přiložila ji Antoinettě k prsu. Snažila se, aby našla ztvrdlou bradavku. Dítě bylo jemné a křehké. Alberie potřásla hlavou a pomyslela si, že určitě nepřežije. Málo předčasně narozených dětí překročí práh prvního týdne. Přesto však stiskla prs zámecké paní a nasměrovala mléko do fialové pusinky. Dítě je několikrát odmítlo, jako by cítilo, že to není mléko jeho matky, nakonec však sevřelo ústa kolem teplého těla a začalo sát, stulené v teplém pelíšku.

Konečně se Alberie schoulila do křesla. Byla unavená. Unavená z toho neustálého boje mezi dobrem a zlem, mezi přežitím a smrtí. Myslela na svou sestru, která jí vzkázala, že se vrátí v srpnu. Isabela chtěla všechno prozradit Loraline, vzít ji do Paříže, představit svému milenci, panu de La Palice, jenž ji zahrnoval bohatstvím a uvedl ji ke dvoru. Alberie přemítala, co by mohla ona přiznat své sestře o těchto neslavných dnech. Isabela se vrátí s jistotou, že všechno skončilo, že se nemusí skrývat, že Chazeron je dávno mrtvý.

Alberie unaveně vzdychla. Proč se nic z toho, co si předsevzaly, neuskutečnilo? Jsou skutečně prokleté, že se na ně stále takhle lepí zlo?

Vyčerpaná neustálým bojem se stíny konečně také usnula a ze všech sil doufala, že Huc zůstane daleko od toho všeho. Až do rozuzlení.

19.

François de Chazeron odvrátil znechuceně hlavu.

„Holka," prohlásil, jako by už sám ten fakt byl urážka. „To je tak všechno, co jste schopna mi dát, choti. Raději jsem měl adoptovat jednoho ze svých levobočků, než spát ještě navíc s vámi."

Antoinette pustila z náručí svou malou Antoinette-Marii, tak křehkou, že když se to ráno 2. července 1516 probudila, myslela, že je mrtvá. Přesto však byla připravena na vše, jen aby ji ubránila před hněvem svého manžela, který právě překročil práh pokoje v naději, že má dědice.

„Dělejte, jak je vám libo, můj choti," prohlásila, aniž sklopila oči.

„Jděte k čertu, vy i to dítě," odsekl vztekle a vyšel z místnosti.

Dveře za ním zaklaply, holčička sebou cukla a rozplakala se. Antoinette ji začala houpat a přitom jí zpívala. Konečně se Antoinette-Marie uklidnila a usnula.

Loraline i přes své vyčerpání jen pospávala. Philippus jí přišel říct, že všechno dopadlo dobře, že jejich holčička začala pít a zahřála se u Antoinette, že Alberie nepotkala živou duši, když běžela chodbou, a že zámecká paní si ničeho nevšimla. To všechno ji uklidnilo, a přesto se zachvěla při doteku naběhlých rtíků novorozence na své kůži. Cítila, že v chladu kobky mu trochu ubývá sil. Často plakal a Loraline ho nedokázala uchránit před nezdravým a vlhkým chladem. Nedokázala přestat myslet na to, že

její život závisí na životě tohoto dítěte. Její život a život její dcerky. Její život a život Philippa.

Čekala na Chazerona. Čekala na něj celý den. Nepřišel.

Následující noc, když mezi hvězdami zazářil úplněk, opustila Alberie Antoinettino lůžko, „aby si trochu odpočinula“, jak oznámila, a vydala se vykřičet svou nenávist na blízké skalisko.

Ve věži Volloru, kam zašel, se François marně ochomýtal kolem svých křivulí, přivolával ďábla s jeho poskoky, zkoušel nejrůznější lektvary, ale nakonec pochopil, že ho oklamali. Než začalo svítat, mísil se jeho vzteklý křik do vytí šedé vlčice, takže všechna zvěř kolem se třásla strachy a rodící se den byl poznamenán nesmytelnou kletbou jeho démonické duše.

Philippus opustil Loraline, teprve když zaslechl, jak Cythar škrábe na kámen. Seděli skrčeni vedle sebe, unaveni všemi přísahami, neuskutečnitelnými sny, sice nesplnitelnými, ale přesto uklidňujícími. Držel v teple to dítě, které nebylo jeho, a prosil nebesa, aby žilo dost dlouho na to, aby se neprozradily jejich pletichy. Měl by se nenávidět za tu příšernou myšlenku: namísto toho ho však uklidňovala. Neměl výčitky svědomí, ničeho nelitoval. Loraline se i přes svůj strach usmívala. Usmívala se, protože tu byl, protože jejich dcerka byla v bezpečí. Nic jiného nebylo důležité. Opouštěl ji s pocitem, že už ji neuvidí, ale přinutil se skrýt slzy. Vášnivě se objali. Zapsal si do paměti její poslední slova:

„Ať se stane cokoliv, Philippe, nikdy nezapomeň, jak moc tě miluju.“

Poté za sebou zavřel průchod a sesul se vedle Cythara na konci chodby, kde už si mohl sednout na kámen. Stejně jako ona čekal.

Na první pohled byl François de Chazeron klidný, ale v očích mu plál zlověstný, téměř nelidský plamen. Loraline pevněji ovinula paže kolem dítěte, které žádostivě pilo, jen nerada nabízela pohled na své ňadro jeho příšernému otci.

Od chvíle, kdy vešel, neřekl jediné slovo. Paže měl zkřížené za zády a opíral se o stěnu kobky. Zamračený a nadřazený. Trvalo to dvě, možná pět minut. Loraline to nedokázala odhadnout. Ztratila veškeré ponětí o čase. Dokonce už z něj neměla ani strach. Konečně, téměř s klidem, promluvil. Jako poprvé, když se na tomto místě setkali. Věděla, že tenhle neosobní chlad je ještě horší než vztek. Ona už byla nad tím. Bylo jí to jedno. Všechno, co by jí mohl vzít, je tohle dítě, její bratr, k němuž necítila víc citu než k jejich společnému otci.

„V co jsi doufala při té lži, Isabelo? Že porodíš tohohle skrčka? Že mě tou scénou dojmeš? Myslel jsem, že jsi chytřejší. Víš, že jsem byl ochoten vrátit ti svobodu? K čemu ti budou peníze a tvé tajemství v hrobě? K čemu ti bude tvé věčné mládí, když zabiju tohle dítě před tvýma očima a vyvrhnu ti vnitřnosti? Pokud ovšem kámen mudrců nezajišťuje nesmrtelnost. Myslíš, že jsi nesmrtelná, Isabelo? Možná je to pravda. Ale já si naopak myslím, že meč s tebou skončí. Jsi krásná a žádoucí. Budu mít potěšení z toho, že tě budu mučit, že tě předhodím svým mužům, budu se radovat z tvého utrpení. Dlouho. Ty víš, že nelžu. Tak proč mě takhle dráždíš? Nakonec ti vyrvu to tajemství, které skrýváš. Ano, myslím, že mě bude těšit ho z tebe rvát jako bolestivý trn

z dlaně. Přesto ti poskytnu ještě šanci. Poslední. Chci slyšet pravdu.“

„Nebude se vám líbit,“ odpověděla Loraline a vydržela jeho pohled.

Přistoupil k ní, poklekl před tou tváří, která se při těch prostých slovech naplnila pýchou, že mu vzdoruje.

„To nech posoudit mě,“ odsekl a dech mu páchl.

Loraline odvrátila hlavu, protivil se jí ten nezdravý puch jedu. Toho jedu, o němž doufala, že jej spolkne předešlou noc při jejím posledním pokusu.

O několik kroků couvl. Dítě se rozplakalo a Loraline je něžně pohoupala. Přes své večerní rozhodnutí je nedokázala obětovat. Když Philippus odešel, rozhodla se jinak. Sebrala odvahu.

„Kámen mudrců je pouhá návnada. Nejsem Isabela.“

Chraptivě se rozesmál.

„Ale podívejme. A kdo tedy jsi?“ ušklíbl se.

Znovu dokázala bez mrknutí čelit jeho pohledu. Už nemohla couvnout.

„Její dcera. Vaše dcera, Françoisi de Chazeron.“

Chvíli tu informaci vstřebával, pak se znovu rozesmál.

„Dobrá. Přijímám to. Řekněme, že jsi Isabelino dítě. V tom případě to dokaž. Vydej mi svou matku.“

„Vloni zemřela.“

„Lžeš.“

„Ne. Pokud jste prohledal jeskyni, našel jste tam dva hroby. Hrob mé babičky a mé matky.“ Chazeron vytáhl obočí a pak jeho úzké rty roztáhl jemný úsměv. Krutý úsměv.

„Dva hroby, to je pravda, ale jeden z nich byl prázdný a já vím proč.“

Loraline cítila, jak se jí najednou nedostává dechu. Druhý hrob nemohl být prázdný. Sama uložila svou

matku do rakve. Pak ji ale Alberie musela vynést z místnosti, a to ve chvíli, kdy ona sama měla zakrytý výhled. „Dokončím to," řekla. „Počkej na mě vedle. Jdi." A tehdy Loraline zaváhala, ale pak vyčerpaně souhlasila a opustila místnost.

„Prázdný," opakovala nyní a pokoušela se dodat tomuto slovu smysl.

„Jsi mazanější, než jsem si myslel, Isabelo. Tohle představení pro případ, že tě chytím do pasti, mohlo zapůsobit. Ale to mě špatně znáš. Obrátil jsem celou jeskyni vzhůru nohama, abych našel kámen mudrců. Nemám strach z mrtvých a nemyslím si, že vykrádat hroby je hřích."

Loraline se roztřásla, ale nebylo to strachem ani zimou. Cosi se v ní zlomilo. Nevěděla proč, nevěděla jak, ale lhali jí, hráli před ní děsivou komedii: její matka není mrtvá. Opustila ji. Opustila kvůli své pomstě. Pokud je to tak, pak ji nikdy nemilovala. Jen jí měla posloužit, aby zničila Françoise de Chazeron. Obětovala ji, protože ji nenáviděla stejně jako nenáviděla jejího otce. Už nic teď nemá smysl, nebo ho má vše až příliš.

Bezděky pocítila, jak jí hrdlem stoupá vzlykot. Jen neplakat. Neplakat před ním. Jenže je to vlastně důležité? Zavřela oči a nechala se zaplavit slzami.

Chazeron se ani nepohnul. Chvíli se ptal sám sebe, jestli neříkala pravdu, jestli by to opravdu nemohla být jeho dcera. Vypadá na šestnáct nebo sedmnáct let. To by odpovídalo. Ale nic na ní ho nepřipomíná, je věrnou kopií Isabely. Nezapomněl na jedinou črtu její tváře, když ji znásilňoval. Nikdy neviděl nic tak jemného a pomilováníhodného, nikdy tolik netoužil po ženě. Ještě dnes by si ji rád vzal, kdyby nevěděl, že ji chrání porod dítěte. Váhal, ale netrvalo to dlouho. Kámen mudrců,

zlato, věčné mládí: všechno ho vracelo k jeho snu. Všechno.

Už nehodlal čekat. Přistoupil k ní a chytil ji za vlasy, přinutil ji zvednout hlavu.

„Stačí. Nedonutíš mě, abych se pokořil, Isabelo."

Plivl jí do tváře.

„Zklamala jsi mě. Dřív jsi tolik nefňukala." Uchopil břitvu a opřel ji o zádíčka dítěte. „Přestaň fňukat, nebo podříznu tvého syna." Loraline vzlykla. V hlavě se jí mísily protikladné pocity. Teď už přece nemusí mít žádné předsudky. Měla stejnou touhu umřít i žít. Umřít, protože ji zradili, žít, aby se mohla jako její matka pomstít.

Měla v žilách Chazeronovu krev. Ta krev, kterou odmítala, ji přinutila znovu najít svou ztracenou hrdost. Utřela si rukou nos a osušila slzy vlastním hněvem.

„Máš pravdu, Françoisi de Chazeron. Kámen mudrců mám v sobě. Je to alkahest. Spolkla jsem ho, abych porodila toto dítě. Není jako ostatní."

François de Chazeron vytřeštil v neskrývané radosti oči. Loraline měla v hlase to přesvědčení, které může zaznít jen ve výjimečných situacích. Vyložila poslední kartu, jež ji může zachránit, nebo zatratit. Bylo jí to jedno.

„Nápoj, který jsem ti dala, mi pomohl ho požít. Stačilo smísit vlčí srdce s mou vlastní krví a přidat k tomu ten výtažek, abych získala látku, jež se při kontaktu se železem promění ve zlato. Vlastním horu zlata, Chazerone. Ale ty víš, vid, že to nestačí napořád. Tak jsem stvořila dítě. Je ještě příliš malé. Ale v pubertě se to zlato vyřine při doteku s kovem z jeho dlaní. Postačí, když položí ruku na ránu, ta se zahojí a několik kapek jeho krve se změní v elixír mládí. Kdybys mě neuvěznil, uprchla bych s tímto dítětem a s tím pokladem v něm. Koupila bych si život, který jsi mi ukradl."

Pozorovala ho s krutým úsměvem. Pustil její vlasy a fascinovaně ustoupil.

„Ano, ano," opakoval rozrušený na nejvyšší míru.

Kroužil po kobce a chvílemi zvědavě pozoroval dítě, které usnulo. Šílenec. Loraline se v duchu ptala, jak může jen na jedinou chvíli uvěřit tomu děsivému výmyslu, ale vlastně ji to nezajímalo. Určitě byla také šílená, když se opovážila mu to dovyprávět. Ať je to jak chce, teď je rozhodnuta jít až do konce.

„Vrať mi svobodu, Chazerone. Můžeš mi to dítě vzít, ale potřebuje má prsa, aby je kojila. Lidské mléko mu nebude stačit."

„Ne dřív, než zjistím pravdu o tom zlatu."

„Povedu tě."

Chazeron se ironicky rozesmál.

„Abys mě nechala zabloudit v podzemních chodbách? Nemysli si, že jsem hlupák, Isabelo. Povedeš mě na smrt daleko bezpečněji než ke zlatu, a pak budeš moct klidně uprchnout. Pošlu ti pergamen. Nakreslíš mi plánek. Až prověřím tvá slova, zachráníš si život. Ty a tvé drahocenné dítě budete mými hosty."

Odvrátil se od ní a strčil do dveří. Zavřely se za ním. Dítě ve spánku jemně dýchalo. Přitáhla si ho za kolínka na břicho a ovinula kolem něj tuniku. Cítila, že už nebude dlouho žít. Chazeron musí stůj co stůj najít své zlato a pustit ji, než zemře. Venku najde možnost, jak mu uniknout.

Vrátil se o několik minut později a ona mu nakreslila plánek ne k anglickému pokladu, ale k místnosti, kde roztavila nepoužitelné ingoty a chtěla si je s Philippem vzít, aby měli z čeho žít. Bylo jich tam asi sto. Dost, aby to potvrdilo její historku.

Chazeron naslouchal jejím radám, zastavoval se před výmoly, na něž ho upozornila, a pak se rozběhl, aby si co nejdřív potvrdil její slova.

Za chvíli jí místo polévky, kterou jí přinesli včera, donesli půlku kuřete se zeleninovou přílohou. Loraline z toho usoudila, že mu na životě dítěte záleží. Ještě požádala, aby jí sundali železnou obruč, ale bez účinku. François de Chazeron jí ještě nevěřil. S chutí se najedla a její temný hněv ji spolu se smutkem přivedl k jediné otázce: kde je její matka?

Cythar ve tmě zavrčel a Philippus se celý ztuhlý probudil, i když se pevně zabalil do svého pláště. Usnul opřen o kamennou stěnu, nedokázal opustit své místo. U vchodu do poslední zátočiny ho jen čtyři lokte dělily od Loraline. Čtyři lokte. Bylo to strašně málo a zároveň víc než kdy předtím.

Chtěl vstát, ale klouby mu ztuhly zimou. Jen srdce mu tlouklo rychleji. Objevila se Alberie a Cythar se k ní vrhl.

„Jak je jí?“ zeptala se poté, co mu kývla na pozdrav.

„Uklidnila se, ale zároveň má strach. Jak je mé dcerce?“

„Antoinette jí říká Antoinette-Marie. Drží se života. Právě jsem zahlédla Chazerona, jak běží do svého pokoje se čtyřmi strážemi nesoucími starý vak.

Philippus cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.

„Myslíte…,“ začal.

„Že uvnitř je mrtvá Loraline? To nevím. Přišla jsem se ujistit o opaku. Nic neriskujeme, když ji navštívíme, on tam teď není.“

Philippus přikývl na souhlas a ihned se po čtyřech vrhl do průchodu. O chvíli později jim Loraline dopodrobna vylíčila obchod, který uzavřela s Françoisem, a přitom se

nezmínila o svém odhalení týkajícím se Isabely. To nebyla chvíle, aby si s tetou vyřizovala účty. François se určitě vrátí.

„Brzy budeme volní, lásko moje. Je dost průchodů mezi oběma hrady, abych se v nějakém okamžiku vytratila. Postarej se do té doby o naši dcerku, teto Alberie. Nezůstávej v podzemí. Až François najde zlato, obrátí všechno vzhůru nohama, jak se bude snažit najít další. Už se sem nepřibližujte. Jen mi nechte otevřený průchod. Kdyby se nakonec rozhodl nechat mě umřít v téhle cele, přesvědčím ho, aby mě odvázal. Důvěřujte mi. Vrátím se, Philippe. Slibuju ti to."

Přikývl v důvěře v její schopnosti, v její umění se přizpůsobit, přežít, které měla v krvi. Ne, ona není jako ostatní, a pro tu její odlišnost ji miluje víc než jindy. Odepnul si z krku zlatý řetízek, na němž visel jemně rytý křížek, a pověsil jí ho pod železnou obruč.

„Patřil mé matce. Chtěla, abych ho věnoval své ženě. Zemřela, než stačila to štěstí prožít. Chci, abys ho od této chvíle nosila."

Loraline potlačila lítost při pomyšlení na vlastní matku. Díky Philippovi bude mít konečně opravdovou rodinu.

„Nikdy mě neopustí, lásko moje. Nikdy. Ale teď jděte. Nedokážu si představit, co by se stalo, kdyby vás tu našel."

Dívala se, jak mizejí, a svírala v hrsti šperk plný příslibů. Dítě přestalo plakat i pít. Pospávalo a nepravidelně dýchalo. Bylo tu příliš chladno, aby mohlo přežít. Doufala, že François si ničeho nevšimne. Chránila je, jak nejlépe niobia, ale měla málo tepla, které na ně mohla přenést. Byla taky promrzlá.

Sledovala dvě krysy, které se rvaly o zbytky jejího jídla. Musela je několikrát odehnat kamenem, jejž tu našla. Vůně mléka je lákala, a tak ji tři nebo čtyři ve spánku pozorovaly. Ani jedinkrát netrpěla v jeskyni svého dětství zimou, hladem nebo špínou. Tady musela žít s výkaly a odpadky. Cítila se špinavá, opovrženíhodná. Stiskla zuby, snažila se chodit kolem dokola tak daleko, jak jí dovoloval řetěz, a dýchala na dítě přitisknuté na prsa, aby mu dodala trochu síly. Ráda by na chvíli usnula, ale cítila, že až by se probudila, byl by maličký mrtvý. Nedokázala se k tomu odhodlat.

Antoinette-Marie. Zámecká paní pojmenovala její dceru Antoinette-Marie. Philippovi se to líbilo. Neřekla mu o svém vlastním výběru: Heralda. Heralda-Marie. Proč ne? Bylo to najednou tak vzdálené, strašně toužila ji k sobě přivinout. Možná právě proto se snaží udržet svého nevlastního bratra naživu. Aby se jí nestýskalo. Aby se její tělo ukolébalo iluzemi.

Chodila kolem a chytala se svých snů, až ji rozbolela chodidla. Zbytečná obchůzka. Aby zachytila čas, který plynul, a získala dojem, že je volná.

Probudilo ji zaskřípění dveří. Zamrkala před světlem pochodně, které se k ní blížilo. Stráže vyměnily svíčku stojící na schodech a přinesly jí jídlo jako obvykle. Ale svíčka zhasla určitě vinou průvanu, který vznikal kvůli špatně zavřenému průchodu naproti dveřím. François si nemohl posunutého kamenu nevšimnout.

Loraline se cítila podivně těžká. Podle Françoisova pohledu si uvědomila, že si nechala dítě ležet na břiše, a tak mu nabídla pohled na nahý levý prs, vykukující výkrojem v suknici. Vždycky když vcházela k Françoisovi do pokoje, pečlivě se zahalila, i když věděla,

že tvrdě spí. Zvedla dítě. Bylo ztuhlé věčným spánkem. Snažila se to skrýt a přivinula je k sobě. Tak unikla před jeho pohledem, jenž jí připadal divný.

„Našel jste zlato, pane?“

François přikývl. Přesto ho něco zaráželo. Nebyl schopen určit co, ale pohled na její ňadro v něm probudil podivný pocit, nejen touhu po tomto dokonalém bílém tvaru, který už jednou tiskl, drtil a laskal. Odehnal ten pocit a soustředil se pouze na zlato.

„Včetně látky ze štítu, kterou mi lékař ukradl. Byli jste tedy spolčeni. Ale to je mi teď už jedno. Když mi dáváš to, co jsem si přál: dědice schopného změnit kov na zlato. Mohu odvrhnout svou ženu a vzít si tebe, jenže já ti nevěřím. Jak bych ostatně vysvětlil, že jsi přežila patnáct let beze změny, aniž je v tom nějaké kouzlo. Ukázalas mi, jak vyrobit zlato pomocí alkahestu – je v té fiole –, a to mi stačí, než tohle dítě dosáhne věku, kdy mi dá, co si přeju. Vezmu ti ho, Isabelo, a dám ho k prsu své ženy spolu s její dcerou. Mám strach, že tě už nepotřebuju.“

Loraline cítila, jak jí prudce bije srdce.

„Dal jste mi slovo,“ naléhala.

„Nemám moc oživovat mrtvé – a ty jsi pro všechny mrtvá, Isabelo. Dej mi to dítě. Dohlédnu, aby žilo.“

Ucouvla tak daleko, jak jí řetěz dovoloval, zatímco on se k ní klidně blížil. Věděla, že není možné, aby unikla svému osudu, ale její vnitřní hlas se snažil odvrátit nevyhnutelné, to právo, které si dala, aby se mohla také pomstít.

„Nebuď hloupá,“ přemlouval ji, jako by ho ta hra bavila. „Nemůžeš mi uniknout, Isabelo, jsem vládce, jsem pán. Patříš mi. Vždycky jsi mi patřila. Dnes stejně jako kdysi.“

Zůstala stát a pak mu se zoufalým smíchem podala dítě.

„Příliš pozdě. Už nemáte dědice, pane.“

Vzal dítě, pohlédl na jeho bledé rty a prázdné oči, zatřásl jím, jako by odmítal přijmout zřejmou skutečnost, a pak zařval:

„Znovu jsi mě podvedla.“

Políček zasáhl prudce Loralininu tvář, až se hlavou uhodila do stěny za sebou. Chytil ji za husté rozcuchané vlasy, šílený vzteky, zatímco dítě s jemným žuchnutím dopadlo na zem.

„Ne, ne, to není konec. Jsem si jist, že existuje východisko, Isabelo.“

Zvedl jí k očím flakon s jedem a lačným prstem ho odzátkoval. Loraline se pokusila odstrčit to tělo, lepící se na ni, které jí bránilo v útěku. Pokusila se odvrátit hlavu, ale on se neohlížel na rány, které mu padaly na záda a boky, pevně ji chytil a donutil ji otevřít ústa.

„Pij, no tak pij!“

Loraline cítila, jak ji nápoj pálí v ústech, zatímco jí držel hlavu zpátky. Slzy jí vstoupily do očí, ale přestala se bránit. Bylo příliš pozdě. Vnutil jí dost jedu, aby ji to zabilo. Prohrála. Už může jen doufat, že to půjde rychle.

Zavřela oči. Chazeron hodil flakon na zem, jediným pohybem jí roztrhl šaty a odhalil jí ramena a ňadra.

Umřít. Rychle umřít, pomyslela si a celé tělo jí hořelo.

Představovala si, že právě na tohle myslela její matka, když ji opouštěla.

Vzal její ňadra do dlaně a mumlal:

„Možná zemřeš, možná ne. Jsi napůl vlčice, všechno je tedy možné. Počkáme si, krásko moje. Jako kdysi. Jsem si jistý, že jsi to milovala.“

Vnořil rty do otvoru její suknice v místě prsů a ji celou zachvátil chlad. Rostla v ní bolest a její myšlenky se rozvířily tak, že ji vzdalovaly od perverzní a šílené touhy tohoto muže.

Vtom ji pustil a zděšeně couvl.

„Znamení," zamumlal, jako by právě pochopil, „nemáš znamení."

V tu chvíli si vzpomněla. Chazeronovo znamení. Pečeť rozkoše, kterou vtiskl na levé ňadro svých obětí, než se jich zmocnil. Kromě toho, že ho to vzrušovalo, zabezpečoval se tím proti tomu, aby neobětoval své vlastní levobočky. Když unášel novorozence kvůli svým pokusům, vždycky si předtím prohlédl hrdlo jejich matek. Rychle zapomínal na obličeje dívenek, kterými se uspokojoval, ať už chtěly, nebo ne.

„Ty nejsi Isabela," vykřikl bledý jako plátno.

Loraline pomalu zvedla hlavu, hlavu, kterou jen stěží unesla. Opovážila se vysmát se mu krutě do tváře:

„Nechtěl jste mi věřit, otče. Ale to už není důležité. Konečně mě od sebe osvobozujete."

„Ne, ne," křičel a ustupoval dozadu.

Myšlenka, že právě zavraždil svou vlastní dceru, jím otřásla, ne proto, že by se hrozil svého činu, ale protože v ní hloupě zničil ten vzácný nápoj, který marně hledal celý svůj život. Pro nic. Byla příliš lidská, aby ho mohla získat s čistým svědomím.

V posledním záblesku vědomí k ní přiskočil a zatřásl s ní: „Tvoje matka! Řekni mi, kde je tvoje matka."

Ale Loraline neodpověděla. Ostatně co mohla odpovědět? Měla pocit, že se jí tělo rozplývá, šíje se rozšiřuje a vzadu jí narůstá chumáč šedých chlupů.

Chazeron od ní ucouvl. Loraline umírala a její dech mu zvedal žaludek. Zabouchal na dveře a opustil svou

oběť s příkazem, že tam nikdo pod žádnou záminkou už nesmí vstoupit.

Loraline padla na kolena. Měla zvláštní pocit, že tak bude bolest menší, i když to bylo absurdní. Hrozné křeče ji donutily, že několikrát zvracela. Ale to ji netrápilo, víc trpěla tím, že jí neviditelná ruka láme všechny kosti a přetváří je.

A tehdy vstoupil. Cythar. Povzbuzen tím nádherným instinktem zvířat strčil do kamene. Přiblížil se k ní, zavyl a olízl jí tvář.

Loraline se ovinula jako dítě kolem něj. Zatímco jeho divoká tlama spočinula na jejím krku, zahlédla v prachu svazek klíčů. Natáhla třesoucí se ruku a pomyslela si, že je tu Chazeron ztratil, když se ji pokusil znásilnit. V návalu hrdosti je vsunula jeden po druhém do zámku železné obruče, až ji otevřela. Pak se zhroutila s jistotou, že tahle smrt je jen začátek.

20.

Toho 3. srpna 1516 se Isabela nechala odvést ihned poté, co vystoupila z vozu, k abbému z Moutieru. Širokou kapuci pláště měla staženou do očí. Přijela sama, opustila svého krásného milence, jenž doprovázel francouzského krále. Nechtěla ho do toho všeho zaplétat. Ne dřív, než uvidí svou dceru. Ne dřív, než ji požádá o odpuštění. Když prošla kostelem Saint-Jehan-du-Passet, málem zamířila rovnou do jeskyně, ale po rozhovoru s Antoinem de Colonges, který chtěl být setkání těch tří žen přítomen, své rozhodnutí změnila. Doprovázela ji pouze Bertille, která se kymácela na svých malých nožkách.

Když Isabela vstupovala do pracovny svatého muže, usmála se. S ničím se tu nehnulo. Ale ona byla jiná. Za okamžik otevřel dveře Antoine de Colonges a vytřeštil oči údivem.

„Všemohoucí Bože, jste to skutečně vy, Isabelo?“

„Myslím, že ano, otče, a tohle je Bertille, s níž jsem se setkala u abbého Boussarta a vzala ji do svých služeb.“

Abbé k ní přistoupil a otcovsky ji políbil na čelo.

„Přečetl jsem si o tom ve vašich dopisech, ale nevěřil jsem tomu, dokud jsem vás tu neuviděl. Jste nádherná.“

„O vás ale totéž říct nemohu, otče. Připadáte mi strašně unavený, vyčerpaný, pohublý.“

„Máte pravdu,“ vzdychl. „Poslední zima byla pro mé nadcházející stáří těžká, nehledě na…“

Ještě jednou zhluboka vzdychl a pak se usmál jí známým milým úsměvem:

„Musíte mít velký hlad. Připravím vám něco k jídlu. Víte přece, že je tady vždycky něco připraveno, kdyby se objevil nenadálý host. Nikoho nenapadne se vás na něco ptát. Náš řád je na to přísný.“

„Výborně, otče. Neodmítnu vaše pohostinství, ale nejdřív chci vyřídit tu záležitost, která mě sem přivádí.“

„Ano, ano,“ přitakal. „Jdu o vás říct Alberii.“

„Můžu za ní zajít sama,“ namítla Isabela a zamířila k průchodu, jejž použila naposled při svém útěku.

Abbé z Moutieru ji zarazil výkřikem:

„Ne!“

Isabela na něj zaraženě pohlédla. Kněze se na čele zaperlily kapky potu. Vzal ji za ruku:

„Byla by strašná škoda, kdybyste si ušpinila šaty v podzemní chodbě. Najezte se a odpočiňte si, je dost času, vaše sestra sem hned přijde. Pak vyrazíme.“

„Dobře, otče. Vždycky jste byl ke mně velice ohleduplný.“

Nechala se odvést k refektáři, i když ji cosi zaráželo, přestože nebyla schopna určit co. Přikládala to na vrub cesty a rozčilení z toho, že má stanout tváří v tvář své dceři, a tak se chtěla trochu posilnit. Ostatně měla opravdu velký hlad.

Obě sestry se dlouze objaly a pak si v pracovně, kam abbé zavedl Isabelu, pohlédly do očí. Alberie měla pod očima tmavé kruhy a jen se slabě usmála, když chválila starší sestře pleť, účes a oblečení.

Isabela cítila, jak její neklid stoupá, až přímo vybuchla:

„Co přede mnou vy dva skrýváte?“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho. Nikdo se neodvážil promluvit. Isabela uhodila pěstí do stolu a Alberie se zachvěla.

„To budu muset na Vollore osobně, abych zjistila pravdu?“

„To nebude třeba, sestřičko. Sedni si, všechno ti vylíčím.“

Antoine de Colonges přisunul židle, které zaskřípaly v tichu místnosti. Isabela cítila, jak jí šíleně buší srdce. Chtěla se zeptat, kde je její dcera, ale neodvážila se. Všechno to bylo naprosto absurdní.

Alberie si odkašlala, aby se jí lépe mluvilo, a poskytla Bertille čas, aby si sedla na zem vedle Isabely a vsunula jí ručku do dlaně, jako by jí chtěla dodat odvahu.

Pak se dala do vyprávění. Vylíčila jí, co se stalo v zimě, první neúspěšný pokus zabít Françoise de Chazeron. Hucův zásah, jeho vztah k Antoinettě a řekla jí o dítěti, které Antoinette nosila pod srdcem. Popsala Françoisovo rozhodnutí usadit se na Volloru až do jara a druhý Loralinin pokus ho zabít, přičemž se úmyslně zapomněla zmínit o existenci Philippa a dítěte, které čekala Loraline. Stačilo, že jí byla nucena vylíčit jejich bezmoc. Isabela se třásla a čím dál silněji mačkala Bertillinu ručku, ta však neprotestovala.

Nakonec jí Alberie vylíčila Françoisovo pohrdání a jeho obchod s Loraline: její život výměnou za zlato. Co se stalo pak, už vlastně nevěděla. Další noc poté, co se François de Chazeron celý bledý zavřel ve svém pokoji, se vydala do kobky. Byla prázdná. Průchod byl otevřený a řetěz se volně houpal na zdi. Loralinina košile byla potrhaná, rozervaná vlčími zuby. Našla na zemi prázdný flakonek a mrtvé dítě, o jehož existenci se ani teď nezmínila. To bylo přesně před měsícem. Od té doby

čeká, doufá, ale neodvažuje se věřit, že by Loraline ještě žila. Cythar tu noc také zmizel, a přes všechno vynaložené úsilí po něm ani po dívce nenalezla jedinou stopu.

Isabela si přikryla tvář rukama a rozplakala se. Alberie si s knězem vyměnila bezmocný pohled. Stejně jako Isabela neměl abbé potuchu o existenci Philippa, který se právě rozhodl, že odejde. V tuhle chvíli si rezignovaně a zoufale v hostinci v Thiersu balil zavazadla. Alberie se snažila hledat nějaké možnosti, jak by se dostal ke své dcerce, ale i když Antoinette-Marie přežila, byla pořád křehká a slabá. Změnit kojnou by mohlo být fatální. Nakonec Philippus ustoupil.

Huc se vrátil den po té strašlivé noci, François vyslechl jeho hlášení a poté prohlásil, že teď v žádném případě nepotřebuje půjčku, kterou mu odsouhlasili. Alberie však přesto musela zodpovědět otázky svého manžela, jemuž sdělila, že Loraline najednou zatoužila pomstít se Chazeronovi, samota a stesk po matce jí zakalil rozum. François ji zavřel do kobky a zabil. Huc se strašlivě rozčilil, ale Alberie ho uklidnila. Pro oba bude lepší, když François nikdy nezjistí, že se proti němu spikli. Huc se jejímu rozhodnutí podřídil. Příliš dobře se pamatoval na slib svého pána. Jeho strašlivý čin svědčil o tom, že necouvne před ničím, aby si zachoval svou moc.

Od té doby Huc začal pít. Cítil se vinen. Byl příliš zbabělý, otrocky poslušný. Ani dítě, které pokládal za Antoinettino, ho nedokázalo rozveselit. Ještě víc ho přesvědčovalo o vlastní zbytečnosti.

V noci za úplňku před příjezdem Isabely do Moutieru se Alberie vydala do okolního lesa. Nedokázala si Loralinino zmizení vysvětlit jinak, než že se proměnila ve vlčici. Ale nenašla nic, co by její předpoklad potvrzovalo.

Chazeron se už do kobky nikdy nevrátil a strážní byli propuštěni ze služby s rozkazem, že o tom, co se tam dělo, nesmějí pod trestem smrti prozradit ani slovo, dokonce ani Hucovi ne.

Nakonec se Alberie nechala přesvědčit. Z logiky věcí vyplývalo, že Loraline tajně zavraždili v té cele.

Philippus chtěl ještě jednou kobku pečlivě prohlédnout, ale Alberie ho od toho odradila. Chazeron obrátil každý kousek podzemních chodeb vzhůru nohama, aby našel další skrýše alkahestu i zlata. S tím byl konec. Philippus se musel vzdát veškeré naděje, že jednoho dne najde tu, kterou miloval, stejně jako musel v tuto chvíli opustit svou dceru až do doby, kdy bude dost velká a bude se moct vydat na cestu a všechno pochopit. Věděl, že je to jediná možnost, jak ji uchránit před Françoisem de Chazeron – její únos by ho stál život, neboť ten muž by ho určitě pronásledoval až za hrob. S rozervanou duší trávil své noci v hospodách, utratil všechny peníze, které mu zbyly, a nadělal dluhy při hře, protože si říkal, že mu postačí prodat dům, dílnu, své sny a své dluhy zaplatí, neboť nic v tuto chvíli už nemá smysl.

Isabela odjela druhý den po bezesné noci, během níž pozorovala pochrupující Bertille na slamníku u svých nohou.

„Nic ti nevyčítám," ujistila sestru, než ji opustila. „Udělala jsi, cos mohla. Vyčítám to jen sobě. Mohla bych tomu zabránit, kdybych se vrátila dřív. Měla jsem se vrátit. Znovu mi pán z Volloru ukradl mé noci a můj život. Drž se od něho dál, nebo tě také zničí. A jestli to nebudeš moct vydržet, přijeď za mnou."

Objaly se ještě pevněji než v den, kdy přijela, protože teď už věděly, že nebudou schopny čelit svému nepříteli, dokud se mu nevyrovnají.

Za úsvitu měla Isabela oči suché. Myslela na La Palice, na to, jak se poprvé milovali a kdy na jejím ňadru zahlédl znamení jejího ponížení. Soustředil se na to, aby zhojil jizvy na její duši tím, že ji naučil, co je to něha. Dnes ji to znamení pálilo, neboť sám smysl jejího života zemřel s Loraline. Kladla si otázku, zda má právo zůstat jeho milenkou. Vnitřní hlas v ní křičel „ano“. Ano, aby se stala mocnější, než kdy bude François de Chazeron. Ano kvůli zapomnění. Navždycky.

Philippus vstal za úsvitu jako zloděj, připraven zmizel dřív, než výběrčí zaklepou na jeho dveře. Už týden neviděl Alberii, svou dceru od jejího narození. Řekl si, že plynoucí dny zmírní jeho bolest a naději. Ale cítil, že už to žádný den nikdy nedokáže. Byl čas vydat se na cestu, znovu zahájit svůj toulavý život, dát se do služeb jiných, využít rozsáhlé znalosti, které mu Loraline předala. Pak se vrátí, až už bude François de Chazeron klidný, až zapomene, že podzemní chodby obsahují labyrint pod jeho nohama, a on si vezme zpět svou dceru. Slíbil to Loraline, slíbil to sám sobě. Vrátí se.

Po špičkách sešel do jídelny hostince. Věděl, že mu hostinský předloží účet, který nebude moct zaplatit, a tak tajně vyvedl osla ze stáje a s těžkým srdcem na něj nasedl.

Chvíli váhal, kterým směrem se dát. Byl by rád navštívil svého přítele Michela de Nostre-Dame, ale pak to zamítl. Chlapec mu dal výstrahu, dnes si na ni vzpomněl. Radil mu, aby nejezdil do Thiersu. Co by mu mohl říct, než ho svým vyprávěním obvinit, že dost nenaléhal, aby změnil směr své cesty? Cítil, že Michel má

před sebou velkou budoucnost. Nechtěl nic pokazit. Vrátí se k němu později, až trochu pomine jeho bolest. Až se bude moct smát po jeho boku. Představí mu Marii.

Pobídl osla a vyrazil na cestu. Před zatáčkou, která ho povede do rodného Švýcarska, musel uhnout stranou, aby nechal projet tryskem uhánějící kočár, jehož záclonky byly staženy. Se smutným úsměvem si pomyslel, že na tomto světě existuje přinejmenším jeden člověk, který tak rád opouští tato místa jako on, a pak sklonil hlavu až ke kolenům, aby se dokázal nepodívat zpátky.

Na vrcholku kopce vlčice v šedém jiskřivém kožichu sledovala, jak se spolu loučí dva osudy. Když z nich zbyly pouhé dva body na obzoru, Cythar jí olízl drsným a uklidňujícím jazykem šíji a posunul malý zlatý tepaný křížek visící na řetízku.

Teprve pak vlčice smutně zavyla.

Mireille Calmel

PLES VLČIC

1. Prokletá komnata

Z francouzského originálu Le bal des louves, 1. La chambre maudite,
vydaného nakladatelstvím XO Éditions v Paříži roku 2003,
přeložila Hana Müllerová
Redigoval Petr Mikeš
Obálku navrhl Miloslav Disman
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2005 jako svou 2961. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 320
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz